

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ΄

ΑΡ.463 - 464

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Απόστολος: Τιτ.

β' 11- γ' 7 Ευαγγέλιο:

Ματθ. γ' 13-176

Ιανουαρίου 2019

Εορτάζει σήμερα η αγία μας Εκκλησία τη μεγάλη εορτή των Θεοφανείων, δηλαδή της Βαπτίσεως του Χριστού στον Ιορδάνη ποταμό από τον Πρόδρομο και Βαπτιστή Ιωάννη. Και ονομάζεται Θεοφάνεια τούτο το γεγονός, διότι φανερώνεται στον κόσμο ο Τριαδικός Θεός και η παρουσία του Χριστού επί της γης, με σκοπό την σωτηρία των ανθρώπων. Με τη Γέννηση του Χριστού έχουμε την απαρχή της παρουσίας του Θεού επί της γης, με τα Θεοφάνεια όμως γίνεται η φανέρωση της παρουσίας Του και μετά τη Βάπτιση αρχίζει ουσιαστικά το σωτήριο έργο και η διδασκαλία του Χριστού.

Έρχεται ο Χριστός στον Ιορδάνη, εκεί που ο Ιωάννης ο Πρόδρομος κήρυττε μετάνοια και βάπτιζε τον λαό, και του ζητά να βαπτίσει και τον ίδιο. Εκείνος όμως τον εμπόδιζε, λέγοντάς Του ότι ο ίδιος είχε ανάγκη από το βάπτισμα του Θεανθρώπου. Τότε ο Χριστός του απάντησε ότι έτσι πρέπει να γίνει, και να μη φέρει αντιρρήσεις. Και τούτο, για να φανερωθεί στη συνέχεια η θεότητα του Χριστού. Υποχώρησε ο Ιωάννης, και μόλις ο Χριστός βαπτίστηκε, “ ανέβη ευθύς από του ύδατος”, δείχνοντας ότι όντως ως μόνος αναμάρτητος δεν είχε ανάγκη το βάπτισμα της μετανοίας, ούτε τον συμβολικό εξαγνισμό του ύδατος. Παράλληλα, άνοιξαν οι ουρανοί και το Πνεύμα του Θεού, “εν είδει περιστεράς”, ήλθε επάνω από τον Χριστό, και ακούστηκε φωνή από τον ουρανό που έλεγε “ούτος εστίν ο Υιός μου ο αγαπητός, εν ώ ηυδόκησα”.

Αυτή η φωνή του Θεού, έχει διπλό περιεχόμενο. Δηλώνει καταρχήν ότι όντως ο Χριστός είναι ο Υιός και Λόγος του Θεού, Θεός αληθινός εκ Θεού αληθινού, που σαρκώθηκε, δίδαξε, έπαθε, σταυρώθηκε και αναστήθηκε, “υπέρ της του κόσμου σωτηρίας”. Είναι ο Υιός του Θεού, στον οποίο το Πνεύμα του Θεού αναπαύεται, το Πνεύμα της αληθείας και της ειρήνης. Και δεύτερον ότι είναι ο Υιός του Θεού, στον οποίο ο Πατέρας “ευδόκησε”, δηλαδή συγκατατέθηκε με χαρά στο να πραγματώσει το έργο της σωτηρίας. Πρώτη φορά ακούμε τη λέξη αυτή στη Γέννηση του Χριστού, όταν οι άγγελοι ψάλλουν το “Δόξα εν υψίστοις Θεώ, και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία”, δηλαδή χαρά και ευφροσύνη για τους ανθρώπους, και απαλλαγή από τη θλίψη και την απελπισία. Σήμερα ο ίδιος ο Θεός Πατήρ δηλώνει ότι ευφραίνεται, διότι φανερώνεται επίσημα πλέον η παρουσία του μονογενούς Του Υιού στη γη, και

γίνεται πράξη η ελπίδα όλου του κόσμου.

Ο Χριστός βαπτίζεται στον Ιορδάνη, και ταυτόχρονα τελειώνει το βάπτισμα του Ιωάννη, που ήταν βάπτισμα μετανοίας και αρχίζει η περίοδος της χάριτος του Θεού, της αποκαταστάσεως της αγάπης στις καρδιές των ανθρώπων, του βαπτίσματος εν Αγίω Πνεύματι. Αυτά είναι και τα στάδια που οφείλει να ακολουθήσει η προσωπική μας πνευματική ζωή. Η μετάνοια, η εξομολόγηση και η πνευματική μας αναγέννηση με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Όσο ο άνθρωπος παραμένει εγκλωβισμένος στο σκοτάδι της αμαρτίας και των προσωπικών του παθών, είναι αδύνατο να προσεγγίσει και να κατανοήσει τον Θεό. Χρειάζεται επομένως η μετάνοια, η αλλαγή δηλαδή του τρόπου με τον οποίο σκεπτόμαστε και στη συνέχεια η εξομολόγηση και η συγγνώμη. Δεν είναι τυχαίο που ο Χριστός, όταν αμέσως μετά τη Βάπτισή Του στον Ιορδάνη άρχισε το δημόσιο κήρυγμά Του, χρησιμοποίησε τα ίδια ακριβώς λόγια του Ιωάννη του Βαπτιστή: “Μετανοείτε, ήγγικε γαρ η Βασιλεία των Ουρανών”. Μέσα πάλι από τα Ευαγγέλια βλέπουμε ότι ενώ δεν κατέκρινε τον αμαρτωλό, έδινε προτεραιότητα στη μετάνοια, στην επιστροφή του ανθρώπου κοντά στον Θεό, στην απαλλαγή του από την αμαρτία, στην πνευματική του μεταστροφή και μεταμόρφωση. Αλλά και κατά την Ανάληψή Του, λέει στους αγίους Αποστόλους να κηρύξουν την μετάνοια σε όλα τα έθνη.

Την ίδια προτροπή κάνει διαχρονικά σε όλους μας, σε όσους επιθυμούν ειλικρινά να Τον ακολουθήσουν, να Τον ενστερνιστούν, να Τον συμπεριλάβουν στη ζωή τους, να γίνουν μέτοχοι του σώματός Του και κοινωνοί της ζωοποιού χάριτος του Αγίου Πνεύματος. Ο ρόλος μας δεν είναι να παραμείνουμε απλοί θεατές του θαύματος, αλλά μέτοχοι του Βαπτίσματος, του Σταυρού και της Αναστάσεώς Του. Να αφήσουμε σε δεύτερη μοίρα τα βιοτικά, χωρίς βέβαια να σταματήσουμε να ασχολούμαστε με τα απαραίτητα, αλλά και χωρίς να τα θεωρούμε ως τον βασικό σκοπό της ύπαρξής μας. Να βάλουμε “αρχή μετανοίας” στη ζωή μας, και να αναζητήσουμε στην καθημερινότητά μας την παρουσία Του και την ευλογία Του, που έχει τη δύναμη να μεταμορφώσει τη ζωή μας. Τότε μόνον θα έχουν αξία οι εορτές του Αγίου Δωδεκαημέρου, που ξεκινά από τα Χριστούγεννα και τελειώνει σήμερα, όταν έστω και λίγο αγγίζουν την ψυχή μας, όταν για την αγάπη του Θεού αποφασίσουμε να αναγεννηθούμε πνευματικά, όταν από αδιάφοροι θεατές γίνουμε γνήσιοι μαθητές του Χριστού.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 7-

13 Ευαγγέλιο: Ματθ.

δ' 12-1713 Ιανουαρίου

2019

**«Γαλιλαία των εθνών, ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε
φως μέγα, και τοις καθημένοις εν χώρα και σκιά θανάτου
φως ανέτειλεν αυτοίς» (Ματθ.δ' 15-16)**

Η σημερινή «Κυριακή μετά τα Φώτα» σηματοδοτεί όχι μόνο την έναρξη της δημόσιας δράσης του Χριστού, αλλά και αποκαλύπτει το λυτρωτικό Του έργο. Ένα έργο οικουμενικό, που ξεκινά συμβολικά από τη «Γαλιλαία των εθνών», αλλά την ίδια στιγμή καθίσταται και προσωπικό, αφού απευθύνεται στον καθένα ξεχωριστά καλώντας τον, μέσα από τη μετάνοια, να γίνει κοινωνός της Βασιλείας του Θεού.

Για να γίνει ευκολότερα αντιληπτό από τους ανθρώπους, ότι Αυτός που πρόβαλε ως «φως μέγα», ήταν ο αναμενόμενος Μεσσίας, προηγήθηκαν κάποια σημαντικά γεγονότα. Αυτά ήταν, η Βάπτιση του Χριστού, μέσα από την οποία αποκαλύφθηκε ο Τριαδικός Θεός. Ένα άλλο σημαντικό γεγονός που ενίσχυε την άποψη αυτή ήταν η δημόσια ομολογία του Ιωάννου του Βαπτιστού που έλεγε: «Είδα το Πνεύμα να κατεβαίνει σαν περιστέρι από τον ουρανό και να μένει πάνω του. Εγώ δεν τον ήξερα ποίος ήταν, εκείνος όμως που με έστειλε να βαπτίζω με νερό, εκείνος μου είπε: «εκείνος που πάνω του θα δεις να κατεβαίνει και να μένει το Πνεύμα, αυτός είναι που βαπτίζει με Άγιο Πνεύμα. Κι αυτό εγώ το είδα και διακήρυξα πως αυτός είναι ο Υιός του Θεού» (Ιωάν.α' 32-34).

Η ομολογία του Βαπτιστού είναι ξεκάθαρη. Ο Ιησούς Χριστός είναι όχι μόνον ο Λυτρωτής, ο Μεσσίας που περίμεναν, αλλά Αυτός είναι και ο Υιός του Θεού. Αυτός είναι «φως μέγα», κατά τον Προφήτη Ησαΐα που ανέτειλε για να φωτίσει «τους καθημένους εν χώρα και σκιά θανάτου».

«Φως ανέτειλεν αυτοίς». Αυτό το φως δεν το επεδίωξαν και δεν το βρήκαν από μόνοι τους οι άνθρωποι. Αυτό το φως αποκαλύφθηκε στους ανθρώπους μέσα από την αυτεπάγγελτη θεληματική είσοδο στον κόσμο του Υιού του Θεού, του Χριστού, ο οποίος είπε «εγώ ειμί το φως του κόσμου· ο ακολουθών εμοί ου με περιπατήση εν τοι σκοτία, αλλ'έξει το φως της ζωής» (Ιωάν. η' 12).

Ο Χριστός, λοιπόν, προβάλλει ως «φως του κόσμου», δηλαδή ως φως του συνόλου των ανθρώπων και των λαών, γιατί όλοι κατοικούσαν στο σκοτάδι, είτε λόγω της ειδωλολατρίας, είτε κυρίως λόγω της αμαρτίας.

Κατά το σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα «Ενί δε εκάστω ημών εδόθη η χάρις κατά το μέτρον της δωρεάς του Χριστού». Κι αυτό «για να καταρτίσουμε και να διακονούμε τους πιστούς, ώστε να οικοδομείται το σώμα του Χριστού. Έτσι θα καταλήξουμε όλοι στην ενότητα που δίνει η πίστη και η βαθιά γνώση του Υιού του Θεού, θα γίνουμε ώριμοι και θα φτάσουμε στην τελειότητα που μέτρο της είναι ο Χριστός».

Αυτή η πορεία προς την τελειότητα, με πρότυπο τον Χριστό, θα αποτελεί, από τη μια τη δική μας αποδοχή και από την άλλη την δική μας απάντηση στη σημερινή πρόσκληση του Χριστού για να γίνουμε κοινωνοί της Βασιλείας Του. Και αποδοχή αυτής της πρόσκλησης σημαίνει ότι εγκαταλείπουμε οριστικά το σκοτάδι της αμαρτίας που το σκιάζει ο Θάνατος.

Για τούτο και ο Χριστός αρχίζει σήμερα το δημόσιο κήρυγμά Του με την προτροπή «Μετανοείτε». Μια προτροπή που δεν σταματά απλώς σε μια αυτοκριτική ή και στην στιγμιαία έκφραση λύπης για τις όποιες πράξεις ή παραλείψεις μας. Στόχος της μετάνοιας, είναι από τη μια, η αποστροφή της αμαρτίας και από την άλλη η ολοκληρωτική επιστροφή στον Θεό και η συμμόρφωση με το θέλημά Του.

Η εκπλήρωση των πιο πάνω επιβεβαιώνεται μέσα από τη ριζική αλλαγή στον τρόπο που σκεφτόμαστε, στον τρόπο που εκφραζόμαστε και στον τρόπο που συμπεριφερόμαστε. Κι όλα αυτά είναι κατορθωτά μόνο με την απάρνηση του «εγώ» και την «καταστροφή» όλου του παράλογου μηχανισμού που χτίσαμε γύρω από αυτό.

Έτσι, το σημερινό «μετανοείτε» του Χριστού δεν είναι πράξη αναγκαστική. Είναι πράξη συνειδητής ελευθερίας, που ανοίγει διάπλατα την πόρτα της Βασιλείας του Θεού. Με τον τρόπο αυτό το «ελθέτω η Βασιλεία σου», από παράκληση, μεταβάλλεται και σε μια υπόσχεση ότι κι εμείς θα συνεργούμε μαζί με τις ουράνιες δυνάμεις στο να επιτευχθεί το «γενηθήτω το θέλημά σου, ως εν ουρανών και επί της γης» (Ματθ.στ' 10).

Δύσκολη αυτή η πορεία. «Στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν και ολίγοι εισίν οι ευρίσκοντες αυτήν!» (Ματθ. ζ' 14). Δύσκολη η πορεία, κατά την ομολογία του ίδιου του Χριστού. Δύσκολη, γιατί όπως ο σπόρος πρέπει να πέσει στη γη, να ταφεί και να νεκρωθεί, έτσι και ο

«παλαιός άνθρωπος» που υπάρχει μέσα μας, πρέπει να νεκρωθεί, για να μπορεί να προβάλλει με νέα μορφή. Αυτή η εσωτερική «αλλοίωση» και μετάπλαση του εαυτού μας, όπως και του σπόρου, θα είναι η επιβεβαίωση, όχι απλά ότι «ήγγικεν η Βασιλεία των ουρανών», αλλά ότι «η Βασιλεία του Θεού εντός ημών εστίν» (Λουκ. ιζ' 21), κατά τον ίδιο τον Χριστό.

Αδελφοί μου, η Βασιλεία των ουρανών, η Βασιλεία του Θεού, είναι βασιλεία ειρήνης, δικαιοσύνης και αγάπης. Είναι βασιλεία που γκρεμίζει τα τείχη του μίσους και της πολεμικής αντιπαράθεσης. Είναι η βασιλεία που μέσα από τη μετάνοια, προσφέρει τη δυνατότητα της συμφιλίωσης του εαυτού μας, πρώτα με τον Θεό και ύστερα με τον συνάνθρωπο. Αν κατορθώσουμε, μέσα από τη μετάνοια να διαγνώσουμε την αγάπη του Θεού, τότε με τη μορφή της συμφιλίωσης και της αγάπης, ας την επιστρέψουμε στον άνθρωπο. Σαν συνεργάτες πια στην εγκαθίδρυση αυτής της Βασιλείας του Θεού, ας συμβάλουμε ο καθένας με όλες μας τις δυνάμεις για έναν καλύτερο κόσμο, για ένα καλύτερο αύριο. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος : Κολ. γ' 4 -

11 Ευαγγέλιο: Λουκα ιζ'

12 - 19

20 Ιανουαρίου 2019

Μια συντονισμένη δυνατή σπαραξικάρδια κραυγή απόγνωσης, μιας ομάδαςδέκα δυστυχομένων κινουμένων ρακένδυτων σκιών, αγαπητοί μου αδελφοί, υποδέχεται τον Ιησού καθώς πλησιάζει μια μικρή κωμόπολη. Είναι αυτοί που ζουν άπραγοι και απομονωμένοι, χωρίς ελπίδα, μακριά από τους άλλους ανθρώπους, κουβαλώντας την αθεράπευτη αρρώστια τους. Περιμένουν καρτερικά τη σπλαχνική βοήθεια εκείνων από τους συνανθρώπους τους, που παραμερίζοντας τον φόβο για την υγεία τους και την απέχθεια που προκαλεί η εμφάνισή τους, προσφέρουν για την επιβίωσή τους. Έχουν όμως ακούσει για τον θαυματουργό θεραπευτή ασθενών και δυστυχομένων. Έχουν εμπιστοσύνη στη δύναμή Του, κι όταν μαθαίνουν ότι έρχεται, σπεύδουν να Τον συναντήσουν.

Σχεδόν δεν χρειάστηκε να Του ζητήσουν τη θεραπεία τους. Ο Κύριος γνωρίζει την ασθένεια και την επιθυμία τους, αλλά κυρίως γνωρίζει την πίστη με την οποία προσέρχονται.

«Ιησοῦ, ἐπιστάτα ἐλέησον ἡμᾶς»

Κύριε, Ιησού, ελέησέ μας, φωνάζουν όλοι μαζί. Συντονισμένη, η λυπητερή φωνή ζητάει τη βοήθεια του Κυρίου. Σπλαχνικός ο Κύριος, αμέσως, έτσι απλά, τους στέλνει στους ιερείς που έχουν την αρμοδιότητα να διαπιστώσουν τη θεραπεία τους για να επιτρέψουν την ελεύθερη επικοινωνία με τους υγιείς. Συνήθως, στις άλλες περιπτώσεις, αγαπητοί μου, διαβάζουμε στις ευαγγελικές περικοπές, ότι αμέσως πραγματοποιήθηκε το θαύμα ή παρακρήμα θεραπεύτηκε ο ασθενής. Εδώ σημειώνει ο ευαγγελιστής Λουκάς «καί ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοῦς, ἑκαθαρίσθησαν». Ήταν ακόμη λεπροί, όταν απομακρύνθηκαν οι δέκα λεπροί, μετά από την εντολή του Κυρίου! Ενώ όμως πήγαιναν, να τους εξετάσουν οι ιερείς, καθαρίστηκαν από τη λέπρα, που κατέτρωγε τις σάρκες τους. Το καταπληκτικό θαύμα, πραγματοποιήθηκε. Οι ιερείς διεπίστωσαν ξαφνιασμένοι τη μαζική αυτή θεραπεία. Δέκα λεπροί, θεραπευμένοι! Ελεύθεροι και χαρούμενοι σπεύδουν να βρουν συγγενείς και φίλους, να επιδείξουν τη θεραπεία τους, να χαρούν τη ζωή, που για χρόνια στερήθηκαν. Ξέχασαν ωστόσο εντελώς το περιστατικό της συνάντησης με τον Κύριο. Ξέχασαν τα πολύχρονα βάσανα της απομόνωσης και της οδυνηρής και αηδιαστικής ασθένειάς τους. Ξέχασαν Αυτόν, που, χωρίς να έχει κάποια υποχρέωση, τους χάρισε μια νέα, καθαρή κοινωνική ζωή με την πολύτιμη υγεία τους. Δεν θεώρησαν αναγκαίο να ευχαριστήσουν τον θεραπευτή τους. Ένας μόνο. Ένας μόνο, όταν είδε ότι θεραπεύτηκε, γεμάτος από αισθήματα ευγνωμοσύνης, έσπευσε να βρει τον Ιησού. Επέστρεψε χαρούμενος κι ευτυχισμένος στον Ιησού, και με δυνατή φωνή, δόξαζε τον Θεό. Ένας από τους δέκα που θεραπεύτηκαν. Και μάλιστα δεν ήταν Ίουδαίος, αλλά «άλλογενής». Αυτό το «άλλογενής» αναφέρεται στην περικοπή αυτή, για να τονίσει ότι δεν είναι επιτρεπτό να γίνονται διακρίσεις. Άλλωστε ο Κύριος, δεν έκαμε ποτέ διακρίσεις, σε δίκαιους και άδικους, Ιουδαίους και εθνικούς όπως και ο καλός Σαμαρείτης. «Καί αὐτός ἦν Σαμαρείτης»! Ένας Σαμαρείτης, που είναι περίεργο, πώς, ίσως από ανάγκη, δέχονταν οι άλλοι εννέα, να είναι μαζί του. Ένας ευγνώμων όμως Σαμαρείτης! Επιστρέφει να ευχαριστήσει τον Κύριο για την τεράστια δωρεά που ουσιαστικά,

του έδωσε ξανά τη ζωή. Η πίστη του Σαμαρείτη συμπληρώνεται με έργα. Επιστρέφει και έρχεται κοντά στον Κύριο. Αισθάνεται την ανάγκη Του. Ένα ακόμη μήνυμα του Σαμαρείτη για εμάς. Κοντά στον Κύριο, στην Εκκλησία και την μυστηριακή ζωή. Και ακολουθεί η απορία που εκφράζει ο Ιησούς, για να τονίσει το γεγονός. Να μας υπενθυμίσει την υποχρέωση ευχαριστίας αλλά και δοξολογίας, το καθήκον της ευγνωμοσύνης, για τις πολλές και καθημερινές, αδιόρατες, ίσως, ευεργεσίες Του. Είναι δωρεά και ευεργεσία, και η τακτική συμμετοχή μας στα μυστήρια της Εκκλησίας μας, την εξομολόγηση και τη θεία κοινωνία, η διαρκής παρουσία του Θεού στη ζωή μας, στην ψυχή μας. Είναι η πρακτική συμπάραστασή Του, χωρίς καν να προλάβουμε να τη ζητήσουμε. Εμείς όμως πώς ανταποκρινόμαστε; «Οὐχί οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; Οἱ δέ ἑννέα ποῦ;» Ίσως ο Κύριος να βρίσκεται ήδη μέσα στην κωμόπολη, περιτριγυρισμένος από τους μαθητές και ακολούθους Του και το πλήθος του κόσμου, όταν Τον πλησίασε ο ευγνώμων Σαμαρείτης. Γι' αυτό και η ερώτησή Του: Δεν καθαρίστηκαν δέκα, οι εννιά που είναι; Δεν έπρεπε να επιστρέψουν για να δοξολογήσουν τον Θεό, αλλά μόνο αυτός ο ξένος; Μάλλον απευθύνεται στους ακροατές Του, αλλά και σε όλους εμάς. Χαρακτηριστικός ο αριθμός. Από τους δέκα, μόνο ένας γύρισε να ευχαριστήσει. Οι άλλοι; Οι πολλοί, αγαπητοί μου, ξεχνούμε να ευχαριστήσουμε και να δοξολογήσουμε τον Θεό μας, για τις πλούσιες δωρεές Του. Τα περισσότερα από εκείνα που μας συμβαίνουν στη ζωή μας, ή τα θεωρούμε τυχαία και αναγκαία, ή ότι είναι αποτέλεσμα της σκληρής μας εργασίας ή ίσως της κάποιας βοήθειας άλλων. Και φυσικά δεν θεωρούμε υποχρέωση να ευχαριστήσουμε τον Δωρητή. Μόνο όταν βρεθούμε σε δυσκολίες, όταν δεν πάνε καλά οι δουλειές μας, όταν αντιμετωπίζουμε αρρώστιες και προβλήματα, ξεφεύγει ασυναισθητα και άθελα από το στόμα μια κραυγή αγωνίας, παράκλησης: Θεέ μου, Χριστέ μου, Παναγία μου. Αλλά μόλις βρέθηκε μια λύση στο πρόβλημά μας, όταν γλυτώσαμε από τη σοβαρή ασθένεια, ή πετύχαμε τον στόχο μας, ξεχνούμε τα πάντα. Λίγοι από εμάς και σπάνια θυμόμαστε να προσφύγουμε στον Θεό, για να τον ευχαριστήσουμε. Και για να μιλήσουμε με ανθρώπινα μέτρα. Πώς θα μπορούσαμε να επανέλθουμε σε κάποιον που μας ευεργέτησε στο παρελθόν, να του ζητήσουμε ξανά τη βοήθειά του, αν δεν τον είχαμε προηγουμένως ευχαριστήσει; Κι όμως στην ανάγκη μας επανερχόμαστε. Ζητούμε ξανά και ξανά βοήθεια και ο Θεός μάς ακούει! Ατελείωτα και απειράριθμα τα δώρα του Θεού, αγαπητοί μου αδελφοί. Όταν ξυπνούμε για άλλη μια φορά και βλέπουμε το φως της ημέρας, δεν είναι δώρο Θεού; Όταν εξασφαλίσαμε «τόν ἐπιούσιον ἄρτον», ότι ζούμε και αναπνέουμε, και μπορούμε να εργαζόμαστε, σε Κείνον τα χρωστάμε! Θα τα είχαμε πετύχει εμείς με τις δικές μας δυνάμεις, αν δεν είχαμε βοηθό και συμπαραστάτη τον Κύριο; Γι' αυτό, αγαπητοί μου, ας μη λησμονούμε, να ευχαριστούμε καθημερινά τον Κύριο μας για τα πλούσια αγαθά που, χωρίς να τα ζητήσουμε, μας παραχωρεί. Και Εκείνος θα βρίσκεται πάντοτε κοντά μας αλλά και μέσα μας, με την θεία κοινωνία, προστάτης, συμπαραστάτης και βοηθός! Γένοιτο!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ)

Απόστολος: (Εβρ. ζ΄ 26- η΄ 2)

Ευαγγέλιο: (Λουκ. ιθ΄- 1-10)

27 Ιανουαρίου 2019

«Ίδού τα ημίση των υπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοις πτωχοίς και εἰ τινός τι εσυκοφάντησα, αποδίδωμι τετραπλούν».

Ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, μπαίνει στην Ιερικώ και περνά μέσα από την πόλη. Εκεί υπήρχε κάποιος που το όνομά του ήταν Ζακχαίος. Αυτός ήταν αρχιτελώνης και ήταν αρκετά πλούσιος. Και προσπαθούσε να δει ποιος είναι ο Κύριος, δεν μπορούσε όμως εξαιτίας του πλήθους και το χειρότερο γιατί ήταν μικρόσωμος. Έτρεξε, λοιπόν, μπροστά, πριν από το πλήθος και ανέβηκε πάνω σε μια συκομορέα για να Τον δει επειδή θα περνούσε από το σημείο εκείνο. Όταν ο Κύριος έφτασε εκεί, κοίταξε προς τα πάνω, τον βλέπει και του λέει: «Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου». Εκείνος ανταποκρίνεται αμέσως, κατεβαίνει από τη συκομορέα και Τον υποδέχεται με χαρά. Οι παρευρισκόμενοι, που τα βλέπουν αυτά, διαμαρτύρονται και λένε ότι πήγε να μείνει στο σπίτι ενός αμαρτωλού. Τότε ο Ζακχαίος σηκώνεται και λέει στον Κύριο: «Κύριε, υπόσχομαι να δώσω τα μισά από τα υπάρχοντά μου στους φτωχούς και να ανταποδώσω στο τετραπλάσιο, όσα έχω πάρει με απάτη». Το παράδειγμα αυτό της μετάνοιας του Ζακχαίου, μας δίνει σήμερα τα στοιχεία της αληθινής μετάνοιας. Κι επειδή σε αυτόν τον κόσμο, όλοι έχουμε την ανάγκη της μετάνοιας προκειμένου να πετύχουμε τη σωτηρία μας, καλό είναι να δούμε κι εμείς σήμερα, ποια είναι αυτά τα στοιχεία της.

Το πρώτο στοιχείο είναι η συναίσθηση και η ομολογία μας ότι είμαστε αμαρτωλοί και ένοχοι μπροστά στον Θεό. Και αυτά τα λόγια του Ζακχαίου δεν είναι τίποτε άλλο παρά επίσημη δήλωση ότι είναι αμαρτωλός, δήλωση που δεν γίνεται μόνο ενώπιον του Κυρίου, αλλά και ενώπιον όλων εκείνων, που ήσαν παρόντες στο σπίτι του. Δήλωση επίσημη, για την οποία στέκεται όρθιος ενώπιον του Κυρίου και την κάμνει με σοβαρότητα και παρρησία. Και τούτο είναι εντελώς φυσικό. Γιατί όποιος αληθινά μετανοεί, αισθάνεται την ανάγκη να ομολογεί τις αμαρτίες του. Γι' αυτό και εμείς με τη σειρά μας καλούμαστε να κάνουμε αυτό ενώπιον του πνευματικού μας, όπως καθόρισε αυτό ο Κύριος και η Αγία Του Εκκλησία. Και αποτελεί αυτό, δηλαδή η εξομολόγησή μας, στοιχείο απαραίτητο αληθινής μετάνοιας. Γιατί με την εξομολόγηση ομολογούμε τις αμαρτίες, τα πάθη και τις ενοχές μας, ζητούμε το έλεος του Θεού και με αυτό τον τρόπο λαμβάνουμε συγχρόνως και την άφεση των αμαρτιών μας από τον Κύριο.

Το δεύτερο στοιχείο της αληθινής μετάνοιας είναι η διόρθωση των σφαλμάτων και λαθών όπως το έκαμε και πάλιν με τόση αυστηρότητα ο Ζακχαίος. Η διόρθωση αυτή των σφαλμάτων και των λαθών, που εκάμαμε, δείχνει ακριβώς αν έχουμε πράγματι μετανοήσει. Αξιόλογα για το θέμα αυτό, είναι τα λόγια του αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, που σήμερα γιορτάζουμε την ανακομιδή των Λειψάνων του. «Αν αμαρτήσουμε», μας λέει, «αρπάζοντας χρήματα, να εξιλεωθούμε ενώπιον του Θεού δια χρημάτων, δίνοντας πίσω τα αρπαγέντα. Αν αμαρτήσουμε με την γλώσσα, δηλαδή με υβρισίες και ειρωνείες κ.α, μπορούμε να εξιλεωθούμε με τις προσευχές, λέγοντας καλά λόγια για όσους μας ειρωνεύονται, να πλέκουμε εγκώμια σε όσους μας κακολογούν και να ευχαριστούμε όλους όσους μας αδικούν». Κι εδώ, γενικά μπορούμε να προσθέσουμε σαν τέτοια έργα

της μετάνοιας, την απόρριψη του κακού, που ως τότε είχαμε και την αντικατάστασή του από την αντίστοιχη αρετή. Οι άσωτοι που μετανόησαν, να καλλιεργούν την αγνότητα. Οι μέθυσοι την εγκράτεια. Οι μνησικακοί την συγχωρητικότητα. Αν εβλάψαμε τους συνανθρώπους μας, όπως συνέβη με τον Ζακχαίο, τότε έχουμε καθήκον να επανορθώσουμε οπωσδήποτε το κακό. Αν δεν πράξουμε αυτό η μετάνοιά μας δεν θα είναι αληθινή και ο Άγιος Θεός δεν θα μας συγχωρέσει.

Το τρίτο στοιχείο της αληθινής μετάνοιας είναι η ελεημοσύνη, η προσφορά δηλαδή της αγάπης με κάθε τρόπο, προς τους συνανθρώπους μας, που βρίσκονται σε κάποια ανάγκη. Εδώ και πάλιν είναι πολύ χαρακτηριστική η στάση του Ζακχαίου, που δίνει την μισή περιουσία του στους φτωχούς. Αυτό σημαίνει ότι εκεί που υπάρχει ειλικρινής μετάνοια, εκεί η ψυχή του ανθρώπου μαλακώνει. Είναι χαρακτηριστικά τα όσα μας λέει για το θέμα αυτό και πάλιν ο ιερός Χρυσόστομος, ότι «δια της ελεημοσύνης, της αγάπης το φυτόν τρέφεται». Και να ξέρουμε πάντοτε ότι η ελεημοσύνη γίνεται όχι μόνο με χρήματα, αλλά και με λόγους παρηγοριάς και ενίσχυσης, με μια θεάρεστη συμβουλή, με το κήρυγμα της πίστης και με οποιονδήποτε άλλο τρόπο μπορούμε να βοηθήσουμε κάποιον που βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Με όλα αυτά εκείνος που μετανοεί θέλει να βήσει το κακό παρελθόν του και να γίνει άνθρωπος του Θεού, που είναι αγάπη. Παράδειγμά μας θα πρέπει να είναι πάντοτε και ο απόστολος Παύλος. Η αληθινή μετάνοιά του έκαμε την σκληρή καρδιά του τόσο τρυφερή, που αισθάνθηκε την ανάγκη το υπόλοιπο της ζωής του να ζει και να εργάζεται με αγάπη και προσφορά υπέρ των άλλων ανθρώπων.

Όπως και τότε, έτσι και σήμερα, ο Κύριος μάς δέχεται όλους με καλοσύνη. Όποιοι και να είμαστε από τη στιγμή που ειλικρινά θέλουμε να Τον πλησιάσουμε και να Τον γνωρίσουμε, ο Ιησούς πάντα μας δέχεται με συμπάθεια. Δεν διώχνει κανένα. Δεν αφήνει κανένα χωρίς να εκπληρώσει τον πόθο του. Στην Εκκλησία Του μας δέχεται όλους, γιατί όλους θέλει να μας σώσει. Όλους μας αγαπά και θέλει την σωτηρία μας έστω και αν είμαστε αμαρτωλοί. Τόσο μάλιστα μας αγάπησε και μας αγαπά, ώστε όταν ακόμα ήμασταν γεμάτοι αμαρτίες, ο Χριστός πέθανε για μας. Κι ο θάνατός Του εκείνος έχει τη δύναμη να σώζει πάντοτε τον κάθε αμαρτωλό, που καταφεύγει σ' Αυτόν και ζητά τη σωτηρία του. Βέβαια, χρειάζεται πάντοτε να υπάρχει ένα στοιχείο απαραίτητο για να μας δώσει ο Κύριος την σωτηρία. Και αυτό είναι η μετάνοια. Η έμπρακτη λοιπόν μετάνοια και όχι μόνο τα λόγια της μετάνοιας αλλά αυτά τα έργα είναι που φανερώνουν τη μετάνοια, την άρνηση δηλαδή της παλιάς ζωής. Κι αν στη ζωή μας αδικήσαμε άλλους, θα πρέπει να σπεύσουμε να διορθώσουμε τις αδικίες μας και να αλλάξουμε έτσι τρόπο ζωής. Και στο μέλλον να ζήσουμε ζωή σωφροσύνης, σεμνότητας, ευσεβείας και φόβου Θεού. Κι επειδή όλοι έχουμε ανάγκη μετάνοιας, καλούμαστε να ελέγξουμε τους εαυτούς μας αν έχουμε αληθινή μετάνοια, όπως την θέλει ο Θεός, για να διορθώσουμε ότι μας λείπει. Για να κερδίσουμε έτσι την αιώνια σωτηρία, τη Βασιλεία του Θεού.

Αδελφοί μου! Σήμερα ο αρχιελώνης Ζακχαίος μας δίνει υπόδειγμα μετάνοιας, με όλα τα αληθινά της χαρακτηριστικά. Το συμπέρασμα είναι ότι η αληθινή μετάνοια μπορεί να αλλάξει τα πάντα. Τον άδικο τον κάνει άγιο, τον υλιστή θεόφρονα, τον κλέφτη ελεήμονα και τον διδάσκαλο της αδικίας μαθητή του Χριστού. Ας μας παραδειγματίσει, λοιπόν, και εμάς η μετάνοια αυτή του Ζακχαίου και ας μας φιλοτιμήσει ν' αλλάξουμε ζωή όχι με λόγια, αλλά με έργα πραγματικής μετάνοιας και αγάπης.

† **Ηγούμενος Χρυσορροΐατΐσης Διονύσιος**

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Απόστολος: Εβρ. ζ' 7-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 22-402 Φεβρουαρίου 2019

«Και ότε επλήσθησαν αι ημέραι του καθαρισμού αυτών κατά τον νόμον Μωϋσέως, ανήγαγον αυτόν εις Ιερουσόλυμα παραστήσαι τω Κυρίω». (Λουκ. β' 22)

Εκείνο που διαπιστώνουμε σε όλη τη διάρκεια της επίγειας ζωής του Χριστού είναι η συμμόρφωσή Του προς τον νόμο του Θεού, όπως διατυπώθηκε μέσα από τον Μωσαϊκό νόμο. Τούτο επιβεβαιώνεται μέσα από την Περιτομή (Λουκ. β' 21) , την Υπαπαντή (Λου. β' 22), την παρουσία Του στον ναό του Σολομώντος. Μέσα από όλα αυτά τα σωτήρια γεγονότα αποκαλύπτονταν τόσο η ταπεινώσή Του, όσο και ο σεβασμός Του προς τον νόμο, αλλά και το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου. Έτσι, λίγο πριν από τη Βάπτισή Τουθα υπογραμμίσει στον Ιωάννη τον Βαπτιστή ότι, «ούτω γαρ πρέπει εσθίν ημίν πληρώσαι πάσαν δικαιοσύνην» (Ματθ. γ' 15). Γιατί πρέπει να εκπληρώσουμε και δυο μας ό,τι προβλέπει το σχέδιο του Θεού. Αναφερόμενος δε αργότερα εις το Πάθος Του θα τονίσει ότι «δει αυτόν...πολλά παθείν... και αποκταθήναι» (Ματθ.ιστ' 21) και «ότι ούτω γέγραπται και ούτως έδει παθείν τον Χριστόν» (Λουκ. κδ' 46).

Αυτή η αναγκαιότητα και αυτός ο σεβασμός προς τον νόμο του Θεού οδηγεί το Χριστό στον ναό του Θεού σαράντα μέρες από τη Γέννησή Του. Και τούτο γιατί, όπως ακούσαμε και στο σημερινό ευαγγέλιο: «Σύμφωνα με τον νόμο του Κυρίου, αν το πρώτο παιδί που φέρει μια γυναίκα στον κόσμο είναι αγόρι, πρέπει να θεωρείται αφιερωμένο στον Κύριο». Στη συνέχεια με την προσφορά κάποιου αφιερώματος που παραδιδόταν από τους γονείς στον ναό αντί του παιδιού σαν ευγνωμοσύνη και ευχαριστία προς τον Θεό έπαιρναν πίσω το παιδί.

Έτσι και σήμερα, σαράντα μέρες από τη γέννηση ενός παιδιού το μεταφέρουμε στον ναό εκφράζοντας την πίστη ότι ανήκει πλέον στον Θεό ο οποίος και το εξαγόρασε με το αίμα της θυσίας του Χριστού. Με μόνη τη διαφορά ότι, αντί οποιασδήποτε προσφοράς δίνουμε την υπόσχεση ότι θα αφιερώσουμε τον εαυτό μας στην υπηρεσία του Θεού και όχι της αμαρτίας.

Παράλληλα με τη μεταφορά του παιδιού στον ναό στις σαράντα μέρες από τη γέννηση του, την ίδια μέρα γινόταν και γίνεται μέχρι σήμερα ο «καθαρισμός» κάθε γυναίκας που γεννά. Μάλιστα την εποχή του Χριστού κατά την προσφορά του παιδιού και τον «καθαρισμό» της μητέρας «έπρεπε να προσφέρουν και θυσία ένα ζευγάρι τρυγόνια ή δύο μικρά περιστέρια» , σύμφωνα με τον νόμο του Θεού.

Τον «καθαρισμό» αυτό απαιτούσε η κληρονομιά του προπατορικού αμαρτήματος. Όμως, από αυτή την «κληρονομιά» του προπατορικού αμαρτήματος ήταν απαλλαγμένοι, τόσο ο Χριστός, όσο και η Παναγία μητέρα του. Γιατί ο μεν Χριστός εγεννήθη «εκ Πνεύματος Αγίου» (Ματθ. α' 20), η δε Παναγία Μητέρα του, κατά τον ευαγγελισμό «εκαθαρίσθη από το προπατορικό αμάρτημα» από τη στιγμή που ο Άγγελος της είπε ότι «Πνεύμα Άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις Υψίστου επισκιάσει σοι» (Λουκ. α' 35).

Κι όμως, παρά το ότι δεν ήταν αναγκαία η τήρηση της πιο πάνω διατάξεως του νόμου του Θεού, ούτε από τον Χριστό, ούτε και την Παναγία Μητέρα Του, εν τούτοις, δεν θέλησαν να εξαιρεθούν, ούτε από αυτή, ούτε από οποιαδήποτε άλλη διάταξη του νόμου, θέλοντας να δώσουν ένα πρότυπο και σε μας για πιστή εφαρμογή κάθε εντολής του Θεού.

Με βάση, λοιπόν τα πιο πάνω, τόσο ο Χριστός όσο και η Παναγία Μητέρα Του, βρέθηκαν σήμερα στον ναό των Ιεροσολύμων. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Στα Ιεροσόλυμα βρισκόταν ένας άνθρωπος που τον έλεγαν Συμεών. Ήταν πιστός και ευλαβής, περίμενε τη σωτηρία του Ισραήλ και τον καθοδηγούσε το Πνεύμα το Άγιο. Του είχε φανερώσει λοιπόν, το Άγιο Πνεύμα ότι δεν θα πεθάνει προτού να δει τον Μεσσία. Τότε το Άγιο Πνεύμα τού υπέδειξε να πάει στον ναό. Μόλις οι γονείς έφεραν εκεί το παιδί, τον Ιησού, για να κάνουν γ'αυτό τα έθιμα του νόμου, τον πήρε στην αγκαλιά του, δόξασε τον Θεό και είπε: «Τώρα, Κύριε, μπορείς ν'αφήσεις τον δούλο σου να πεθάνει ειρηνικά, όπως του υποσχέθηκες, γιατί τα μάτια μου είδαν τον σωτήρα που ετοίμασες για όλους τους λαούς, φως που θα φωτίσει τα έθνη και θα δοξάσει τον λαό Σου τον Ισραήλ».

Η πράξη του Συμεών εκφράζει απόλυτα, τόσο το νόημα, όσο και το μήνυμα της σημερινής γιορτής της Υπαπαντής. Γιατί Υπαπαντή δεν σημαίνει μόνο την υποδοχή του Θείου βρέφους, αλλά και την ανάλογη προετοιμασία από τον Συμεών για να τον συναντήσει. Ο Συμεών, όπως ακούσαμε σήμερα, υποδέχθηκε τον Χριστόν όταν «το Άγιο Πνεύμα του υπέδειξε να πάει στον ναό». Σαν άνθρωπος δε που περίμενε με πόθο τον ερχομό του Μεσσία, του Λυτρωτή, μόλις πληροφορήθηκε από το Άγιο Πνεύμα αυτό το γεγονός πήγε με λαχτάρα στον ναό για να τον υποδεχθεί. Αυτή δε η χαρά του εκφράστηκε μέσα από τη δοξολογία του Θεού καθώς και την ομολογία «ότι είδαν τα μάτια μου τον σωτήρα που ετοίμασες για όλους τους λαούς».

Χαρούμενος ο Συμεών και με τρόπο προφητικό υποδέχεται σήμερα τον Χριστό και τον ομολογεί και τον προβάλλει ως τον σωτήρα του κόσμου. Αυτός «θα είναι σημείο αντιλεγόμενο, για να φανερωθούν οι πραγματικές διαθέσεις πολλών». «Όσο για σένα», θα πεί στην μητέρα Του, «την ψυχήν διελεύσεται ρομφαία», εννοώντας τον σταυρικό θάνατο.

Αυτό είναι το μήνυμα της σημερινής γιορτής της Υπαπαντής. Να υποδεχούμε τον Χριστό, όπως και ο Συμεών «εν πνεύματι», με προετοιμασία και χαρά. Ιδιαίτερα όμως να αναγνωρίσουμε, αλλά και να ομολογήσει κι ο καθένας ότι «είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν σου» και άρα είδαμε και τον δικό μας Σωτήρα. Ανέκφραστο το σημερινό μεγαλείο της Υπαπαντής. Αν με την Ενανθρώπησή Του ο Χριστός αγίασε τη φύση μας, με τη σημερινή παρουσία Του στον ναό την παραδίνει αγιασμένη και την αφιερώνει στον Θεό Πατέρα. Ας τον ευχαριστήσουμε γ'αυτή τη συγκατάβαση. Ας τον δοξάσουμε μέσα από τον δικό μας αγιασμό. Αυτή θα είναι η καλύτερη απόδειξη ότι τον υποδεχθήκαμε επάξια. Ας το επιδιώξουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1-
10 Ευαγγέλιο: Ματθ. κε'
14-303 Φεβρουαρίου
2019

Η Βασιλεία του Θεού, μας λέει η σημερινή διδακτικότητα παραβολή των ταλάντων, αγαπητοί μου αδελφοί, μοιάζει με έναν άνθρωπο, που φεύγοντας για ταξίδι, κάλεσε τους δούλους του και τους εμπιστεύτηκε τα υπάρχοντά του. Στον πρώτο έδωσε πέντε τάλαντα, στον δεύτερο δύο και στον τρίτο ένα, στον καθένα δηλαδή ανάλογα με τις ικανότητές του κι έφυγε αμέσως για ταξίδι. Αυτός που έλαβε τα πέντε τάλαντα πήγε και τα αξιοποίησε και κέρδισε άλλα πέντε. Κι αυτός που έλαβε τα δύο τάλαντα κέρδισε επίσης άλλα δύο. Ο τρίτος που έλαβε το ένα τάλαντο, πήγε κι έσκαψε στη γη και έκρυψε εκεί το τάλαντο του Κυρίου του. Ύστερα από ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, μακριά από τους δούλους αυτούς, γύρισε ο κύριός τους και ζήτησε λογαριασμό από αυτούς. Τα τάλαντα που έδωσε ο Κύριος, σύμφωνα με την παραβολή, ήταν τότε χρυσά νομίσματα μεγάλης αξίας. Και με αυτά υπονοούνται τα διάφορα χαρίσματα, που έδωσε στους ανθρώπους ο Θεός και τα οποία είχαν μεγάλη αξία. Γιατί δεν ήταν ποτέ δυνατό ο πλουσιόδωρος Θεός να προσφέρει ευτελή δώρα στους ανθρώπους. Και γεννιέται το ερώτημα ποια είναι τα χαρίσματα αυτά; Είναι οι διάφορες ικανότητες και ιδιότητες με τις οποίες μας προίκισε ο Θεός, τα διάφορα προσόντα, διανοητικά, πρακτικά, πνευματικά, με τα οποία τόσα και τόσα μπορεί να επιτύχει ο άνθρωπος που τα έχει. Τάλαντα είναι επίσης και όλα τα αγαθά, που δίνει ο Θεός στους ανθρώπους αναλόγως της αντοχής τους.

Επομένως, στον κάθε ένα από εμάς ο Θεός έδωσε τα τάλαντά Του. Ποια είναι αυτά; Είναι τα διάφορα χαρίσματα και προσόντα, με τα οποία όπως είπαμε και πιο πάνω, μας προίκισε ο Θεός. Είναι κάποια επιδεξιότητα, μια ειδικότητα, ορισμένες πνευματικές ή φυσικές ικανότητες, που μας χάρισε Εκείνος. Ακόμα σ' αυτά, είναι η κάποια περιουσία μας, η θέση που κατέχουμε, το έργο που ασκούμε. Ο δάσκαλος, ο δικαστής, ο γιατρός, ο δημόσιος λειτουργός, ένας πατέρας και μια μητέρα, πολλά μπορούν να προσφέρουν, αν θελήσουν με σοφία και ένθεο ζήλο, να ασκήσουν το έργο και την αποστολή τους.

Μας έχει δώσει, λοιπόν, χαρίσματα ο Θεός, στον καθένα κατά την ίδια δύναμη. Σύμφωνα πάντοτε με την ικανότητα του καθενός. Σύμφωνα με ότι ο καθένας μας μπορεί να κάμει καλύτερο. Και τα έχει δώσει σε όλους ανεξαιρέτως. Κανένας δεν μπορεί να πει ότι εμένα δεν μου έδωσε ο Θεός. Ίσως εκ πρώτης όψεως να μη φαίνεται τούτο. Και να νομίζουμε ότι τάλαντα έχουν μόνο όσοι έχουν ξεχωριστά κάποια χαρίσματα. Όσοι δηλαδή είναι σπουδαίοι επιστήμονες ή καλλιτέχνες ή πολιτικοί ή πολύ έξυπνοι.

Όμως, τάλαντο έχει και εκείνος που ξέρει μια τέχνη, με την οποία μπορεί να εξυπηρετεί τον πλησίον του. Τάλαντο έχει και ο αγρότης που ξέρει να καλλιεργεί τη γη, ώστε να παράγει τους καρπούς της. Τάλαντο έχει κι εκείνος που διακρίνεται για τη σιδερένια υγεία του σώματος, χάρη στην οποία μπορεί να συντρέχει τους άλλους, στις διάφορες ανάγκες τους. Άλλος έχει το τάλαντο να είναι πρόθυμος και εξυπηρετικός. Άλλος να μπορεί να παρηγορεί τους πονεμένους. Αλλά και η αλήθεια είναι ότι όλοι οι ορθόδοξοι χριστιανοί, έχουμε το τάλαντο της αληθινής πίστης, της γνήσιας χριστιανικής αλήθειας. Κανένας, λοιπόν, δεν υπάρχει που να μην έχει κάποιο τάλαντο δοσμένο σ' αυτόν από τον Θεό. Η αγαθότητα του Θεού μας έχει δώσει σ' όλους χαρίσματα για να τα

χρησιμοποιούμε για το καλό τόσο το δικό μας, όσο και των αδελφών μας.

Η αλήθεια τέλος, είναι ότι ο Θεός δεν μας θέλει σκνηρούς και ράθυμους στο καλό, αλλά επιμελείς και δραστήριους. Και για τον σκοπό αυτό μας δίνει όλα τα μέσα. Αυτό συνέβη και με τον δούλο Του που πήρε τα πέντε τάλαντα και δούλεψε σκληρά και κέρδισε. Το ίδιο και με αυτόν που πήρε τα δύο. Κι αυτός με την καλή του επίμονη και την τίμια δουλειά, τα δύο τα έκαμε τέσσερα. Σε αντίθεση με τον τρίτο, που ήταν σκνηρός, ράθυμος και ανόρεχτος για δουλειά. Και για αυτό δεν υπολόγισε την ευθύνη, που είχε απέναντι στον Κύριό του. Άφησε έτσι νεκρό ένα κεφάλαιο, με το οποίο τόσα πολλά μπορούσαν να γίνουν.

Από αυτά αποδεικνύεται ότι οι θυσίες και οι κόποι στους οποίους υποβάλλονται οι χριστιανοί στον κόσμο αυτό δεν πηγαίνουν ποτέ χαμένοι. Τα δε έργα της αρετής για τα οποία κουράζονται οι πιστοί κατά τη διάρκεια της ζωής τους, θα παρουσιαστούν μια μέρα λαμπρά και αξιοθαύμαστα μπροστά στον Δίκαιο Κριτή και θα βραβευτούν. Τίποτε δεν θα χαθεί και τίποτε δεν θα αγνοηθεί. Πίσω δηλαδή, από τα άλλα πέντε τάλαντα και τα άλλα δύο του πρώτου και του δεύτερου δούλου της παραβολής, κρύβονται ακριβώς οι πράξεις της αρετής και τα έργα της αγάπης. Κρύβονται τα έργα, που εδώ στη γη έμειναν μυστικά και έγιναν κρυφά. Υπάρχουν οι κόποι και οι δραστηριότητες, που όμως όταν έλθει ο Κύριος θα αποκαλυφθούν, θα τιμηθούν και θα επιβραβευθούν ενώπιον όλων. Αντίθετα οι ράθυμοι και αμελείς προορίζονται για την κόλαση. Ας φοβηθούμε, λοιπόν, πολύ το αποτέλεσμα αυτό και πιο πολύ την αμέλεια που οδηγεί στον αιώνιο θάνατο. Ας φροντίζουμε ώστε το υπόλοιπο της ζωής μας να αναπτύσσουμε με ζήλο, επιμέλεια και εργατικότητα, σαν πιστοί οικονόμοι των δωρεών του Θεού, αυτά που ο ίδιος μας έδωσε. Αυτό θα κάνει όμορφη τη ζωή μας, θα μας κάμει ευεργετικούς στους άλλους και θα μας αναδείξει άξιους της αιώνιας μακαριότητας.

Όσο επομένως, βρισκόμαστε στη ζωή αυτή, αγαπητοί μου αδελφοί, θα πρέπει να εργαζόμαστε, με ότι μας έδωσε ο Θεός, για το καλό το δικό μας, αλλά και των άλλων. Γι αυτό και καλούμαστε με ζήλο και επιμέλεια να καλλιεργούμε το χάρισμα, που μας έδωσε ο Θεός πάντοτε για το καλό. Όχι για να πλουτίσουμε και να επιδεικνυόμαστε, αλλά για την ωφέλεια των συνανθρώπων μας και γενικά της κοινωνίας μας και για την επικράτηση της αγάπης και του θελήματος του Θεού στον κόσμο αυτό. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε ν' ακούσουμε από το στόμα του Δίκαιου Κριτή το «Ευ δούλε αγαθέ και πιστέ, εισελθε εις την παρά του Κυρίου σου». Γένοιτο.

† Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ΄ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β΄ Τιμ. β΄ 1-10

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιε΄ 21-2810

Φεβρουαρίου 2019

«Λυπήσου με, Κύριε, ένδοξε απόγονε του Δαβίδ! Η κόρη μου φρικτά υποφέρει από σκληρό δαιμόνιο!» «Κακῶς δαιμονίζεται». Σπαρακτική ακούστηκε από μακριά η κραυγή. Ήταν μια γυναίκα Χαναναία, που είχε βγει από το χωριό της και με χέρια απλωμένα ικέτευε...

Ο Κύριος, που ακόμα και στον παραμικρό αναστεναγμό έσκυβε πάντα πρόθυμα με καλοσύνη, εδώ ούτε που γύρισε το βλέμμα. Με τη θεϊκή Του σκέψη κάτι άλλο, μεγαλύτερο από μια απλή θεραπεία προγραμμαμάτιζε. Γι' αυτό ακριβώς κι εξακολουθούσε ατάραχα να βαδίζει στον απόμερο εκείνο δρόμο κοντά στα «μέρη Τύρου και Σιδῶνος». Ο όμιλος των μαθητών, που Τον περιστοίχιζε, γέμισε με απορία.

Στο μεταξύ η δύστυχη μάνα επαναλάμβανε την κραυγή της ξανά και ξανά:

«Υιέ Δαυΐδ», ρίξε μια ματιά και στον δικό μου πόνο! «Έλέησόν με»!

Καμιά απόκριση. Ο Κύριος αργά μα σταθερά απομακρυνόταν με φαινομενική αδιαφορία. Ωστόσο, στις σπαραξικάρδιες εκκλήσεις της Χαναναίας δεν άντεξαν οι μαθητές. Πήραν το θάρρος να παρέμβουν. Κύκλωσαν με αγωνία το Διδάσκαλό τους και «ήρώτων αὐτόν». τον παρακαλούσαν ένθερμα. Τον πολιορκούσαν. «Απόλυσον αὐτήν», Διδάσκαλε. Κάνε της το καλό, να φύγει, «ὅτι κράζει ὄπισθεν ἡμῶν». Δε φαίνεται να σταματάει τις ικετευτικές κραυγές ξοπίσω μας. Κρίμα είναι...

Κοφτά και σοβαρά τους απάντησε ο Χριστός: «Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλῶτα οἴκου Ἰσραὴλ». Εγώ αποστολή έχω να περιμαζέψω τα πρόβατα του εκλεκτού λαού. Δεν είναι δυνατόν ν' ασχολούμαι με άλλους.

Στο μεταξύ, όμως, τους πρόφθασε τρέχοντας και παρακαλώντας η πονεμένη μάνα. Τους έκοψε το δρόμο, καθώς ρίχτηκε με άπειρη ευλάβεια μπροστά στα πόδια του Κυρίου, και έμεινε εκεί πεσμένη, «προσεκύνει», λέγοντας: «Κύριε, βοήθει μου».

Τι σπαραγμό, στ' αλήθεια, έκρυβε η μικρή αυτή φράση! Αλλά ο Χριστός μας έμεινε αμετακίνητος στη φαινομενική ψυχρότητά Του. «Δεν είναι καθόλου σωστό» — της είπε — «να πάρει κανείς το ψωμί από τα παιδιά του, για να το ρίξει στα σκυλλιά. Εσείς οι Εθνικοί έχετε παραστρατήσει. Επομένως μη ζητάτε τις ίδιες ευλογίες που απολαμβάνει ο λαός του Θεού».

Πάγωσαν όλοι. Καημένη μάνα! Πρέπει να φύγεις άπρακτη κι εξουθενωμένη. Είναι ώρα να αναλυθείς σε κλάμα γοερό ή να ξεσπάσεις σε παράπονα... Αλλά όχι! Η Χαναναία δε λύγισε, δεν προσβλήθηκε, δεν αγανάκτησε από την παιδαγωγία. Με περισσότερη θερμότητα τώρα, με πιο βαθιά ταπείνωση, ευλάβεια και πονεμένη συστολή επέμεινε στο αίτημά της λέγοντας: «Ναί, Κύριε». Όπως το λες είναι. «Κυνάρια» είμαστε, όχι παιδιά Σου, και δεν έχουμε δικαιώματα στον «ἄρτον τῶν τέκνων». Κάποια ψίκουλα όμως που πέφτουν από το τραπέζι «τῶν κυρίων», κάποιες ελάχιστες ευλογίες από την

πλούσια χάρη Σου, σαν σκυλάκια ταπεινά που τριγυρνούμε παρακλητικά στα πόδια Σου, μπορούμε να ελπίζουμε. Δεν μπορούμε;

«Ὡ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις!», αναφώνησε ὁ Χριστός. Ἐχεις πίστη αξιοθαύμαστη! Επέμεινες. Δε λύγισες μπροστά σε καμιά δοκιμασία. Λοιπὸν «γενηθήτω σοι ὡς θέλεις». Ἄς γίνει ὅπως ακριβῶς το ἐπιθυμείς. Καὶ πραγματικά. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, γιатреύτηκε ἡ κόρη τῆς οριστικά.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ καὶ πολὺ διδακτικὴ ἡ ἐπιμονὴ τῆς Χαναναίας. Κυριολεκτικὰ ἔδωσε μάχη, γιὰ νὰ ἀποσπάσει τὸ ἔλεος τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ προσέξτε. Ἀυτὴ ἡ θερμὴ ἐπιμονὴ δὲν εἶχε μέσα τῆς πείσμα, προπέτεια ἢ ἐγωισμό. Ἦταν συνυφασμένη με ταπείνωση ἐκπληκτικὴ κι ἀπέραντη ἀφοσίωση κι ἐμπιστοσύνη στὴ θεία φιλοσοφία.

Ἐκανε πῶς τὴν ἀγνοεῖ ὁ Χριστός. Δὲν ἀποθαρρύνθηκε, δὲν ἀπέκαμε ἐκείνη. Τὸν ἀναζήτησε με ἰσχυρότερο πόθο. Τὴν ονόμασε «σκυλάκι», ἀνάξιο λόγου. Δὲν παρεξηγήθηκε. Δὲν σηκώθηκε νὰ φύγει ὀργισμένη. Παραδέχτηκε τὰ υποτιμητικὰ λόγια καὶ τὰ μετέτρεψε σὲ ἐπιχείρημά τῆς. Τὸ χέρι ποῦ ἀπλώθηκε νὰ τὴ διώξει, αὐτὴ τὸ ἄρπαξε νὰ τὸ φιλήσει, νὰ στηριχθεῖ καὶ σωθεῖ ἀπ’ αὐτό!

Ἔτσι κι εμεῖς. Ὅταν ζητάμε κάτι ἀπὸ τὸν Πανάγαθο Θεό, ἄς τὸ ζητοῦμε ἀκούραστα, ἐπίμονα, ἀλλὰ καὶ ταπεινά. Ὅχι με ἀπαιτήσεις καὶ γογγυσμό, ἀλλὰ με εὐλαβικὴ ἀποδοχὴ τῆς θείας παιδαγωγίας.

«Κύριε, βοήθει μοι», θὰ πει κάποιος. Μία ξαφνικὴ ἀρρώστια μοῦ παρουσιάστηκε κι ἀνησυχῶ. Μισόλογα λένε οἱ γιатροί. Ποῦ νὰ στηριχθῶ; Σὲ Σένα ἐναποθέτω τὸ καυτό πρόβλημά μου. Σὲ ἰκετεύω. Κι ἀν καθυστερήσεις, κι ἀν σιωπᾶς, ἐγὼ θὰ περιμένω...

«Κύριε, Υἱὲ Δαυῖδ» θὰ φωνάζει ἄλλος. Ἐχῶ ἀγωνία με τὶς σπουδές. Ὁ μεγάλος συναγωνισμὸς με φοβίζει. Κάποιες ἀποτυχίες με ἀποθαρρύνουν. Ὡστόσο, θέλω νὰ προχωρήσω. Μὴ με ἀφήνεις. Ἀγωνίζομαι, προσεύχομαι κι ἐλπίζω... Ἀν τὰ «κυνάρια» γεύονται « ἀπὸ τῶν ψυχίων... τῆς τραπέζης» Σου, πόσο μάλλον τὰ παιδιά Σου — ὅσο ἀνάξια κι ἀν εἶναι — μποροῦν νὰ ἐλπίζουν.

«Ἐλέησόν με, Κύριε», θ’ ἀκουσθεῖ καὶ τρίτος. Σπλαχνίσου με. Τὸ σπῖτι μου δοκιμάζεται σκληρὰ. Τὰ ἀδέλφια μου... Οἱ γονεῖς μου... Ἐχομε ἀμεση ἀνάγκη τῆς παρουσίας καὶ τῆς εἰρήνης Σου. Γι’ αὐτό μ’ ἐγκαρτέρηση ἀδιάκοπα Σὲ ἰκετεύω, ἔχοντας τὴν πεποίθηση ὅτι δὲν ἀδιαφορεῖς. Ὅσο κι ἀν ἀργεῖς...

Ὅταν ἔτσι ἐπίμονα καὶ ταπεινά προσευχηθούμε, τότε θὰ μας χαρίσει γενναϊόδωρα τὶς εὐλογίες Τοῦ ὁ Χριστός. Θὰ μας ἀξιώσει πρῶτα ἀπὸ ὅλα νὰ Τὸν ἔχομε πλησιάσει καὶ νὰ ἔχομε συνδεθεῖ μαζί Τοῦ. Κατόπιν θὰ μας χαρίσει τὴν εὐαρέσκεια, τὴν εὐνοια, τὸ θεοτίμητο ἔπαινό Τοῦ. Τέλος, θὰ ικανοποιήσει καὶ τὸ αἴτημά μας. Θὰ δώσει τὴ θεοπρεπὴ ἐντολὴ «γενηθήτω σοι ὡς θέλεις».

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10 -

15 Ευαγγέλιο: Λουκά ιη'

10 - 14

17 Φεβρουαρίου 2019

Προπομπός του τριωδίου και της μεγάλης τεσσαρακοστής, η σημερινή Κυριακή Τελώνου και Φαρισαίου. Μια πορεία δέκα εβδομάδων, ευκαιρία αυτογνωσίας και ψυχικής ανάτασης, μετά και την είσοδο στο στάδιο των αρετών, ανοίγεται μπροστά μας, κατά την μεγάλη τεσσαρακοστή. Μας οδηγεί στα Άγια Πάθη του Κυρίου μας και την Ανάσταση που αποτελεί το έμβλημα της πίστης μας αλλά και την ελπίδα της αναμενόμενης κατάληξης για όλους μας.

«Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ γάρ ἐκεῖνος».

Σήμερα λοιπόν, αγαπητοί αδελφοί, προβάλλουν δυο χαρακτήρες που μας περιγράφει με κλασική λιτότητα, ο ευαγγελιστής Λουκάς. Ο Τελώνης, ο άνθρωπος, που έχει αγοράσει το επικερδές δικαίωμα είσπραξης των φόρων. Επιβάλλει, ανεξέλεγκτα σχεδόν, φόρους βαρείς, ώστε να καταντά να θεωρείται ένας σκληρός, απάνθρωπος εκμεταλλευτής. Ο άλλος, ο Φαρισαίος, Ιουδαίος σεβαστός και συνεπής, όπως πιστεύει, διδάσκαλος του Μωσαϊκού νόμου, με το απειράριθμο πλήθος των διατάξεών του.

Όσοι παρουσιάζονται θρησκευόμενοι και οι δυο, μέλη του θρήσκου ιουδαϊκού λαού. Τους βρίσκουμε και τους δυο να ανεβαίνουν στο ναό. Ίσως είναι το Σάββατο, για να προσευχηθούν. Είναι το καθήκον τους, μια τυπική παραδοσιακή συνήθεια που θεωρούν παράλογο να την παραβούν. Μέχρις εδώ θα πρέπει, αξιολογώντας τους, να θεωρήσουμε ότι πρόκειται για δυο συνεπείς πιστούς Ισραηλίτες, που τηρούν τον νόμο. Φωτεινό, παράδειγμα για τους υπόλοιπους, αλλά γιατί όχι, και για εμάς και το καθήκον του Εκκλησιασμού!

Δε θα σπεύσουμε όμως, να παρασυρθούμε από μια επιφανειακή εκτίμηση. Πολλές φορές στη ζωή μας, σχηματίζουμε τη γνώμη και εκτιμούμε ή όχι, άτομα που συναντήσαμε, απλώς και χωρίς καλά-καλά να μελετήσουμε τον χαρακτήρα τους, χωρίς να συζητήσουμε μαζί τους, καταλήγουμε και τους κατατάσσουμε αξιολογικά. Και συμβαίνει σε μια νέα ευκαιρία συνάντησης, μαζί τους, να ανατραπούν τα πάντα και απογοητεύομαστε, αντιλαμβανόμενοι την αποτυχημένη μας κρίση.

Ας δούμε, λοιπόν, τα δυο πρόσωπα, τους δυο τύπους, τον Τελώνη και τον Φαρισαίο. Μπήκαμε μαζί τους στον ναό και διακριτικά ακούσαμε τις προσευχές τους. Είναι οι στιγμές της προσευχής, αγαπητοί μου, που μένουμε μόνοι μας. Είναι στιγμές απομόνωσης, που πρέπει να επιδιώκουμε να τις έχουμε τακτικά. Να δούμε τον εαυτό μας, να τον αξιολογήσουμε με ειλικρίνεια, χωρίς πρόχειρες και αβάσιμες δικαιολογίες, λόγια, πράξεις αλλά και σκέψεις. Εκεί που δεν μας ακούει κανείς, μπορούμε και πρέπει να ομολογήσουμε στον εαυτό μας, λάθη τυχαία ή σκόπιμα, παραλείψεις ηθελημένες ή από επιπολαιότητα και βιασύνη. Ήδη έχουμε διατρέξει τον μισό δρόμο, που είναι η αυτογνωσία. Το άλλο μισό είναι πιο δύσκολο. Θα χρειαστεί αγώνας. Θα σκοντάψουμε στις αδυναμίες και τον εγωισμό μας. Αλλά πρέπει να εισέλθουμε στο αγωνιστικό στάδιο των αρετών!

Ας δούμε όμως, αγαπητοί μου, τι είπαν στις προσευχές τους. Ο Φαρισαίος, πλήρης αυτοπεποίθησης, στέκεται ευθυτενής, εμπρός στο ιερότερο σημείο του ναού. «Ο Θεός εὐχαριστῶ σοι», γιατί δεν είμαι όπως οι άλλοι, ἄρπαγες, ἄδικοι,

μοιχοί», αρχίζει την προσευχή του. Και γυρίζοντας προς τον Τελώνη, συνεχίζει περιφρονητικά: «ή σαν αυτόν εκεί τον Τελώνη». Και μετά εκθειάζοντας τον εαυτό του: «νηστεύω δις τοῦ Σαββάτου» και «από ὅ,τι αποκτώ προσφέρω το ένα δέκατο». Αν λοιπόν αφαιρέσουμε από την προσευχή του εκείνο το «δεν είμαι ὅπως οι ἄλλοι ἄνθρωποι», και τη σύγκριση με τον Τελώνη, θα λέγαμε ὅτι είναι ἕνας καλός Ἰσραηλίτης, που τηρεῖ τον νόμο. Ο ἀπεριγράπτα υπερβολικός ὅμως εγωισμός και ηεγωπάθειά του, και μάλιστα κατά την προσευχή, ἡ ἔλλειψη αυτοκριτικής και ηεξαιρετικά κομπάζουσα ἀναφορά του στον Θεό, τον ἰσοπεδώνουν. Αυτά που ἀναφέρει ὡς ἀρετές, χάνουν την ἀξία τους, ἐξουδετερώνονται ἀπό τα λάθη και κυρίως τον εγωισμό του. Προφανώς τυπικά κρινόμενες είναι ἀρετές, ὅσα ἀναφέρει στην προσευχή του. Δεν είναι ἄρπαγας, δεν ἀδικεῖ κανένα, δεν μοιχεύει, προσφέρει το δέκατο των εἰσοδημάτων του. Είναι πραγματικά ἕνας τυπικά συνεπής Ἰσραηλίτης, ἀλλά τα ἀνέτρεψε ὅλα με τον ἀπίθανο εγωισμό του. Ουσιαστικά ὅμως; Σε μια σκοτεινή γωνιά του ναοῦ, με σκυμμένο το κεφάλι και με τα μάτια, που δεν τολμά να σηκώσει ἀπό το ἔδαφος, στέκεται ο Τελώνης. Με χαμηλή φωνή, που μόλις ἀκούγεται, προσεύχεται. Κτυπά συγχρόνως και το στήθος του θέλοντας με τον τρόπο αὐτό να υποδείξει την ἀμαρτωλή ψυχή του. «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι, τῷ ἁμαρτωλῷ». Ἀπλή ἡ προσευχή του. «Θεέ και Κύριέ μου, σπλαχνίσου με και συγχώρεσέ με, τον ἀμαρτωλό! Ἐχει αὐτογνωσία ο Τελώνης. Ἀναγνωρίζει τα πολλά λάθη και τις ἀμαρτίες του. Δε χρειάζεται να τα ἀναφέρει στην εἰλικρινή προσευχή του, που με πραγματική συντριβή ἀπευθύνει στον Θεό. Κι ὅμως ἡ ζωή του δεν είναι μόνο παραβάσεις του Μωσαϊκοῦ νόμου, ἀμαρτίες. Ἡ παρουσία του στον ναό, ἡ ἐξομολογητική παραδοχή των ἀμαρτιῶν του, ἡ φανερά εἰλικρινής και ταπεινή προσευχή του, φανερώνουν ὅτι είναι ἕνας ἀγωνιζόμενος ἰσραηλίτης, που προσπαθεῖ να είναι συνεπής. Γι' αὐτόν τον ἄνθρωπο ὑπάρχει ἐλπίδα, γιατί ἀπό τη στιγμή που ὁμολογεῖ τις ἀμαρτίες του, φυσικά θα προσπαθήσει να διορθωθεῖ. Ἀναμάρτητος κανένας μας. Ἐστω κι αν ἡ ζωή μας ἦταν μόνο μια μέρα. Αὐτό που ἀπαιτεῖ ο Κύριος ἀπό ἐμᾶς, τα ἀδύνατα πλάσματά Του, είναι να ἀναγνωρίζουμε τα λάθη μας, να τα ὁμολογοῦμε και να ἐξομολογοῦμεθα τις ἀμαρτίες μας και με τη βοήθειά Του, να φροντίζουμε να διατηροῦμε, ὅσο γίνεται περισσότερο, καθαρή την ψυχή μας.

Και καταλήγει ο Κύριος: «Λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ, ἢ γάρ ἐκεῖνος». Σας διαβεβαιῶ ὅτι ο αὐτός ο ταπεινός Τελώνης ἐπέστρεψε στο σπίτι του ἀθωωμένος και δικαιωμένος ἐνώπιον του Θεοῦ και ὄχι ο Φαρισαῖος που θεωροῦσε τον εαυτό του τέλειο.

Γιατί, συμπληρώνει: «πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, ὁ δέ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται». Ὄταν με τον τυφλό εγωισμό μας ὑπερεκτιμοῦμε προκλητικά τον εαυτόν μας, μεγαλοποιοῦμε κάποιες ικανότητες, προσωπικές επιτυχίες ἢ προβάλλουμε ἀπλά προσόντα, δε θα ἀργήσουν να φανούν οι ἀδυναμίες μας και τότε θα ταπεινωθοῦμε ἐνώπιον των ἄλλων. Ἡ ἐνδοσκόπηση με ταπεινοφροσύνη και ἡ αὐτογνωσία, μᾶς προσγειώνουν στην πραγματικότητα. Ἡ βαθμολόγηση του εαυτοῦ μας πρέπει να γίνεται με κριτήριο και πρότυπο, τον καλύτερο! Ἡ σκόπευση μας είναι και παραμένει ἡ ἀγωνιστική τελειότητα!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (Ασώτου)

Απόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι ε' 11-

3224 Φεβρουαρίου 2019

«Εφρανθήναι δε και χαρήναι έδει, ότι ο αδελφός σου ούτος νεκρός ην και ανέζησε, και απολωλώς ην και ευρέθη» (Λουκ. ι ε' 32)

Η παραβολή του ασώτου, αποτελεί από τη μια την απάντηση του ανθρώπου στην πρόσκληση του Χριστού στο «μετανοείτε» (Ματθ. δ' 17) και από την άλλη την απάντηση του Χριστού προς τους Φαρισαίους και τους Γραμματείς «που διαμαρτύρονταν κι έλεγαν ότι αυτός δέχεται αμαρτωλούς και τρώει μαζί τους» (Λουκ. ι ε' 2). Μάλιστα, όπως και μέσα από την παραβολή της περασμένης Κυριακής, την παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου, επέκρινε «τους πεπειθότας εφ' εαυτοίς ότι εισί δίκαιοι και εξουθενούντας τους λοιπούς» (Λουκ, ι η' 9), έτσι και σήμερα επικρίνει τον μεγαλύτερο γιο και τον καλεί να γίνει κοινωνός, της δικής του αγάπης και της δικής του χαράς.

«Ευφρανθήναι δε και χαρήναι έδει», είτε ο Πατέρας στον μεγαλύτερο γιο. «Έπρεπε να ευφρανθούμε και να χαρούμε, γιατί ο αδελφός σου ήταν νεκρός κι αναστήθηκε, ήταν χαμένος και βρέθηκε». Μέσα από τα λόγια αυτά καλείται ο μεγαλύτερος γιος και κατ'έπекταση και ο κάθε άνθρωπος να γίνει, μαζί με τους αγγέλους συμμέτοχος της χαράς για τη μετάνοια ενός αμαρτωλού (Λουκ. ι ε' 10). Ιδιαίτερα δε γιατί η χαρά στον ουρανό είναι μεγαλύτερη «για τη μετάνοια ενός αμαρτωλού παρά για ενενήντα εννιά δικαίους που δεν έχουν ανάγκη από μετάνοια» (Λουκ. ι ε' 7).

Μέσα από τη μετάνοια και την επιστροφή, ο αμαρτωλός άνθρωπος αναγνωρίζει την αγαθότητα και την αγάπη του Θεού. Αυτή η αγάπη του Θεού λειτουργεί λυτρωτικά και μέσα από τη δύναμη της ελευθερίας οδηγεί τον άνθρωπο στη μετάνοια . Μια ελευθερία και μια μετάνοια, που χωρίς να παραγνωρίζει το γεγονός ότι ο «άνθρωπος έφυγε σε χώρα μακρινή, κι εκεί σκόρπισε την περιουσία του κάνοντας άσωτη ζωή», εν τούτοις έχει τη δύναμη να σηκωθεί από την πώση. Κι όχι μόνο, αλλά παίρνει και τον δρόμο της επιστροφής. Τι κι αν σπατάλησε την «περιουσία». Αυτή ούτως ή άλλως ήταν μια απομάκρυνση από την «ουσία». Και αυτή η «ουσία» δεν ήταν και δεν είναι άλλη από την αγάπη του Θεού και τον ίδιο το Θεό.

Η αγάπη του Θεού είναι αυτή που ξέρει να δίνει, χωρίς να ζητά ανταλλάγματα. Είναι αυτή, που σαν απόδειξη της αποδοχής της ειλικρινούς μετανοίας του ανθρώπου, του προσφέρει, όπως και σήμερα στον άσωτο, «την στολήν την πρώτην» και «δακτύλιον εις την χείρα», επαναφέροντάς τον στην προ της πώσεως κατάσταση. Το αποκορύφωμα όμως αυτής της αγάπης είναι, ότι θυσιάζει τον ίδιο τον Υιόν Του, όπως σήμερα «τον μόσχον τον σιτευτόν». Μια αγάπη που αποτυπώθηκε στη συνομιλία του Κυρίου με τον Νικόδημο:

«Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε παρέδωσε στον θάνατο τον μονογενή Του Υιό, για να μη καθεί όποιος πιστεύει σ'Αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν. γ' 16).

Αυτή η θυσία, αναίμακτη πια, προσφέρεται σαν ευχαριστήρια προσευχή με το μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, αλλά και σαν ανάμνηση της Σταυρικής θυσίας του Χριστού. Για τούτο ο Χριστός, μέσα από το «λάβετε φάγετε τούτο μου εστί το σώμα το υπέρ υμών κλώμενον...» και το «πίετε εξ αυτού πάντες τούτο γαρ εστί το αίμα μου το της Καινής Διαθήκης το περί πολλών εκχυνόμενον εις

άφεσιν αμαρτιών» (Ματθ. κοτ' 26-28), μας καλεί να γίνουμε μέτοχοι του πάθους και της Αναστάσεώς Του. Κατά τον Απόστολο Παύλο «όποτε τρώτε αυτό το ψωμί και πίνετε αυτό το ποτήριο, διακηρύττετε τον θάνατο του Κυρίου» (Α' Κορ. 1 α' 26).

Άρα, μέσα από το «λάβετε φάγετε» και το «πίετε εξ αυτού πάντες» ο Χριστός μας καλεί να γίνουμε κοινωνοί, αλλά και να γίνουμε συμμετοχοί της χαράς του Θεού Πατέρα για την επιστροφή και σωτηρία, όχι μόνο τη δική μας, αλλά και του κάθε συνανθρώπου μας. Το «ευφρανθήναι δε και χαρήναι» του σημερινού Πατέρα, είναι διαχρονικά μια πρόσκληση και για μας στη χαρά για την επιστροφή και σωτηρία του συνανθρώπου μας. Μια πρόσκληση που επαναλαμβάνεται και σ' εμάς κάθε φορά που τελείται η αναίμακτη θυσία. Η πρόσκληση, «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε» δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρερμηνείας. Ο φόβος Θεού και η πίστη που απαιτούνται πριν από τη συμμετοχή μας στη θεία Κοινωνία επιβεβαιώνονται μόνο μέσα από την αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Γιατί αγαπώ σημαίνει πρωτίστως συγχωρώ.

Είναι αλήθεια ότι, όποιος έχει τη δύναμη να συγχωρεί, τότε έχει και τη δυνατότητα να μετανοεί. Όποιος λυπάται πραγματικά για τις δικές του αμαρτίες, τότε θα πρέπει να λυπάται και για το κακό που υπάρχει γύρω του. Αν ξεκινήσουμε απ' την αρχή ότι θέλουμε ν'αλλάξουμε τον κόσμο αλλά δεν μπορούμε, τότε σίγουρα θα απογοητευτούμε. Όμως, αν ο καθένας από μας πει «θέλω να αλλάξω τον κόσμο γ' αυτό και αρχίζω την αλλαγή από τον εαυτό μου», τότε υπάρχει ελπίδα να δούμε έναν κόσμο καλύτερο.

Αδελφοί μου, υποκλινόμαστε σήμερα με δέος, αλλά και σεβασμό μπροστά στην άπειρη αγάπη του Θεού. Μια αγάπη που δεν αρνείται τίποτα στον μικρότερο γιο, αλλά και που δεν στερεί τίποτα από τον μεγαλύτερο. Μια αγάπη που συγχωρεί τον μετανιωμένο άσωτο και που δεν σταματά απλά στην ευσιπλαχνία αλλά και τον αποκαθιστά στην προ της απομάκρυνσης κατάσταση, με αποκορύφωμα τη θυσία του μόσχου του σιτευτού. Μια αγάπη που εκφράζεται με χαρά, με κοινωνούς τους υπηρέτες και στην οποία προσκαλεί και τον μεγαλύτερο γιο. Ξεκάθαρο το μήνυμα του σημερινού ευαγγελίου. Μακριά από τον Θεό δεν οδηγεί μόνον η αμαρτία, αλλά και η αυτοδικαίωση. Για τούτο οι μετανιωμένοι άσωτοι θα γίνουν δεκτοί στη βασιλεία του Θεού. Αντίθετα οι εγωιστές και φθονεροί θα μείνουν έξω από αυτήν έστω κι αν δεν υπήρξαν άσωτοι κι ακόλαστοι. Στώμεν Καλώς. Ας νιώσουμε τη χαρά της δικής μας μετάνοιας μέσα από τη συμμετοχή στη χαρά της επιστροφής του συνανθρώπου μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τρ.	1/1	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος, Δοξολογία	Σα.	2/2	ΓΑΛΑΤΑΡΙΑ
Κυ.	6/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγ. Ανάργυροι	Κυ.	3/2	ΑΡΟΔΕΣ
Κυ.	13/1	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	Πα.	8/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος
Πε.	17/1	ΚΕΔΑΡΕΣ, Άγιος Αντώνιος	Σα.	9/2	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ (Εσπ.)
Κυ.	20/1	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	10/2	ΑΝΩ ΠΑΧΝΑ
Κυ.	27/1	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	Κυ.	17/2	ΠΟΛΕΜΙ
Τε.	30/1	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	24/2	ΠΑΡΑΜΑΛΙ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Τρ.	1/1	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Πα.	1/2	ΛΑΣΑ (Εσπ.)
Πα.	3/1	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	3/2	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Κυ.	6/1	ΠΟΛΗ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ.	10/2	ΛΥΣΟΣ, Άγιος Χαράλαμπος
Κυ.	13/1	ΓΙΟΛΟΥ	Κυ.	17/2	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας
Κυ.	20/1	ΚΑΘΗΚΑΣ	Πα.	22/2	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
Πε.	24/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ	Κυ.	24/2	ΣΙΜΟΥ
Κυ.	27/1	ΛΑΡΝΑΚΑ			
Τε.	30/1	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ			
Πε.	31/1	ΣΤΕΝΗ (Εσπ.)			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα.	4/1	ΓΙΟΛΟΥ	Πα.	1/1	ΘΕΛΕΤΡΑ, Άγ. Τρύφωνας
Κυ.	6/1	ΠΕΓΕΙΑ	Σα.	2/2	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ, Παναγία
Πε.	11/1	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ, Άγιος Θεοδόσιος	Τρ.	5/2	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Πε.	17/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιος Αντώνιος	Κυ.	17/2	ΑΡΣΟΣ, Αγία Μαριάμη

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

13/1	ΚΟΥΚΛΙΑ	10/2	ΑΡΜΟΥ
20/1	ΜΑΝΔΡΙΑ	17/2	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
27/1	ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑ	24/2	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

13/1	ΑΥΔΗΜΟΥ	10/2	ΑΡΜΟΥ
20/1	ΤΣΑΔΑ	17/2	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
27/1	ΓΙΟΛΟΥ	24/2	ΑΡΟΔΕΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

13/1	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	10/2	ΤΙΜΗ
20/1	ΛΕΜΠΑ	24/2	ΑΧΕΛΕΙΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ'

ΑΡ.465 - 466

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8-θ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κ ε' 31-46

3 Μαρτίου 2019

«Όταν δε έλθη ο Υιός του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού... τότε καθίσει επί θρόνου δόξης αυτού και συναθθήσεται έμπροσθεν αυτού πάντα τα έθνη» (Ματθ. κε' 31-32)

Με τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου εκπληρώνεται και η τελευταία εξαγγελία του Χριστού. Εγγύηση της εκπλήρωσής της αποτελεί το γεγονός ότι εκπληρώθηκαν όλες οι προηγούμενες εξαγγελίες του Χριστού. Για τούτο ομολογούμε στο σύμβολο της πίστεως «και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης, κρίναι ζώντας και νεκρούς».

Για την Εκκλησία, πέραν από τον τρόπο, τον σκοπό αλλά και τον χρόνο εκδήλωσης της, η Δευτέρα Παρουσία αποτελεί μια πρόσθετη έκφραση της αγάπης του Τριαδικού Θεού προς τον άνθρωπο. Την ομολογεί μάλιστα με τόση βεβαιότητα, που την κατατάσσει ανάμεσα στις σωτηριώδεις ενέργειες του Χριστού που έχουν συντελεστεί, όπως «η Σταυρική θυσία, η Ταφή, η τριήμερη Ανάσταση, η Ανάληψη στους ουρανούς, η εκ δεξιών Καθέδρα».

Για τούτο η Εκκλησία θεωρεί όχι μόνο δικαιολογημένη, αλλά και αναγκαία την ευχαριστία, την προσκύνηση και τη δοξολογία του Τριαδικού Θεού. Και τούτο γιατί, όπως αναφέρεται σε μια ευχή της Θείας Λειτουργίας: «Συ εκ του μη όντος εις το είναι ημάς παρήγαγες, και παραπεσόντας ανέστησας πάλιν, και ουκ απέστης πάντα ποιών, έως ημάς εις τον ουρανόν ανήγαγες και την βασιλείαν σου εξαρίσω την μελλουσαν».

Η παρούσα ζωή, όπως και η μέλλουσα, αποτελούν, λοιπόν, έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο. Αφού δε ο Χριστός, κατά την πρώτη του παρουσία, ενεργούσε και έπασχε ως εκπρόσωπος της ανθρωπότητας, τότε όταν θα έρθει ως «Υιός του Ανθρώπου» για να κρίνει την ανθρωπότητα, θα την κρίνει με το κριτήριο της αγάπης. Μιας ανιδιοτελούς αγάπης που προσφέρεται σε κάθε άνθρωπο ανεξαρτήτως φύλου, εθνικότητας ή θρησκείας. Μιας αγάπης από την οποία δεν εξαιρείται ούτε ο εχθρός. Μιας αγάπης την οποία εκδηλώνει ο Θεός καθημερινά στον άνθρωπο, με αποκορύφωμα τη Σταυρική του θυσία. Αυτή η αγάπη, με τη διαχρονική διάστασή της, βρίσκει τη δικαίωσή της στο σημερινό ευαγγέλιο, αφού ανταμείβεται το «εποιήσατε» και καταδικάζεται το «ουκ εποιήσατε». Σήμερα τονίζεται με ξεκάθαρο τρόπο, ότι η παράλειψη της αγάπης μπορεί να έχει τόσο μεγάλες και καταστροφικές συνέπειες για τον άνθρωπο.

Ανάμεσα στον άνθρωπο, λοιπόν, και τον Χριστό παρεμβάλλεται ο συνάνθρωπος. Για τούτο όπως ακούσαμε και στο σημερινό ευαγγέλιο, τόσο το «εποιήσατε », όσο και το «ουκ εποιήσατε» συνδέεται άμεσα με τον Χριστό, έστω κι αν Αυτός δεν αναγνωρίστηκε σήμερα από καμιά ομάδα ανθρώπων. Ο Χριστός βρίσκεται στο πρόσωπο του καθενός από τους συνανθρώπους μας που μας περιβάλλουν. Στο πρόσωπο του πιο απλού και ταπεινού που έχει ανάγκη από τροφή, νερό, ρούχο, φιλοξενία ή και απλή επίσκεψη και παρηγοριά.

Ο Χριστός, λοιπόν, ζητά από μας πράγματα απλά, μικρά και καθημερινά και στα οποία ο καθένας μπορεί να ανταποκριθεί. Ο Χριστός δε θα μας κρίνει

γιατί δεν λύσαμε το πρόβλημα της πείνας ή της φτώχειας και της στέρξης στον κόσμο. Ο Χριστός θα μας κρίνει για αυτό που μπορούσαμε να κάνουμε, αλλά δεν το κάναμε. Ο Χριστός θα μας κρίνει γιατί αδιαφορήσαμε για τον συνάνθρωπο που βρέθηκε στα πόδια μας κι εμείς αρνηθήκαμε να τον βοηθήσουμε γιατί, όπως ακούσαμε σήμερα, στο πρόσωπό του βρισκόταν ο ίδιος: «Εφ'όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποιήσατε».

Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου είναι τόσο βέβαιη όσο και η παρούσα ζωή. Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου θα είναι ένδοξη αφού, όπως ακούσαμε σήμερα, «θα τον συνοδεύουν όλοι οι άγιοι άγγελοι, θα καθίσει στον μεγαλόπρεπο θρόνο. Τότε θα συναχτούν μπροστά Του όλα τα έθνη, και θα τους ξεχωρίσει όπως ξεχωρίζει ο βοσκός τα πρόβατα από τα κατοίκια». Η κρίση που θ'ακολουθήσει θα είναι γενική και πανανθρώπινη. Κατά τον Απόστολο Παύλο, «όλοι πρέπει να παρουσιαστούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να πάρει ο καθένας την αμοιβή του ανάλογα με τα όσα καλά ή κακά έπραξε σ' αυτή τη ζωή» (Β' Κορ. ε' 10).

Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, πέραν από την κρίση των ανθρώπων και την ανταμοιβή ή την καταδίκη αντίστοιχα του καθενός, θα αποκαταστήσει τη δικαιοσύνη και θα καταργήσει την αμαρτία και τον θάνατο. Τέλος, θα ακολουθήσει ζωή αιώνιος ή κόλαση αιώνιος. Παρούσα και μέλλουσα ζωή είναι αλληλένδετες και οι δύο φάσεις της ζωής είναι δώρα του Θεού προς τον άνθρωπο. Η πρώτη είναι προσωρινή για να την αξιοποιήσει ο άνθρωπος. Η δεύτερη είναι αιώνια. Αν και αυτή είναι δώρο του Θεού την ίδια στιγμή γίνεται αγώνισμα για την κατάκτησή της. Η παρούσα ζωή είναι δοσμένη από τον Θεό στον άνθρωπο. Η μέλλουσα ζωή, αν και είναι και πάλι δοσμένη από τον Θεό, εν τούτοις δεν είναι δεδομένη για τον άνθρωπο. Αυτήν πρέπει να την κατακτήσει, ιδιαίτερα μέσα από την αγάπη, αφού η πίστη θεωρείται δεδομένη. Μια αγάπη που όταν, μέσα από την ανιδιοτέλεια, προσφερθεί σαν «ευλογία» στον συνάνθρωπο, τότε αυτή τον κατατάσσει, κατά τον ίδιο τον Χριστό, σε «ευλογημένο» του Πατρός Του. Κι αυτή η «ευλογία» εξαργυρώνεται με την αιώνια ζωή.

Η Δευτέρα Παρουσία και κατ'επέκταση η τελική κρίση είναι αναμενόμενα. Δεν έχει σημασία το πότε θα γίνουν. Σημασία έχει το πόσο έτοιμοι θα είμαστε εμείς. Ας μην αναβάλλουμε για αύριο αυτό που έπρεπε να γίνει από χτες. Ας αρχίσουμε τουλάχιστον από σήμερα. Αν ονειρευόμαστε την αιώνια ζωή, τότε ας προχωρήσουμε στην ενεργουμένη αγάπη. Μόνο μέσα από αυτήν θα αναγνωρίσουμε τον Χριστό. Ας μην υποτιμήσουμε κανένα. Ας μην αδιαφορήσουμε για κανένα, όσο άγνωστος ή ασήμαντος κι αν είναι. Στο πρόσωπο του καθενός ας αντικρίζουμε τον «ελάχιστο αδελφό» του Χριστού. Μέσα από αυτή την αναγνώριση ας ευχηθούμε ν'ακούσουμε κι εμείς το «δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν Βασιλείαν » Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-1δ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14-21

10 Μαρτίου 2019

Μια συμφωνία κάνει στο σημερινό ιερό Ευαγγέλιο ο Κύριος με όλους τους πιστούς. Εάν συγχωρούμε τους ανθρώπους για τα αμαρτήματα που μας έχουν κάνει, μας λέει, και ο ουράνιος Πατέρας μας θα συγχωρήσει και τα δικά μας αμαρτήματα. Εάν όμως δεν τους συγχωρούμε, τότε ούτε ο Πατέρας μας θα συγχωρήσει τις αμαρτίες μας.

Γιατί όμως ο Κύριος κάνει αυτή την απαράβατη συνθήκη; Γιατί θέτει τη δική μας συγχωρητικότητα ως προϋπόθεση της δικής μας συγχωρήσεως και σωτηρίας; Γιατί αρνείται να μας βάλει στον Παράδεισο, εάν εμείς δεν συγχωρούμε όσους μας αδικησαν;

Διότι θέλει να μας δείξει πόσο μεγάλη αρετή είναι η συγχωρητικότητα: αρετή η οποία μας εξομοιώνει με τον Θεό, ο Οποίος είναι πολυέλεος, συγχωρεί καθημερινά τα αμέτρητα αμαρτήματά μας. Ζητά λοιπόν από εμάς να Του μοιάσουμε, να κάνουμε ό,τι κάνει διαρκώς Εκείνος. Όπως Εκείνος συγχωρεί καθημερινά όλους μας και συχώρησε επάνω στο Σταυρό Του ακόμη και τους σταυρωτές Του, ζητά να ακολουθήσουμε κι εμείς το δικό Του παράδειγμα. Να συγχωρούμε τα αμαρτήματα των άλλων. Όσο μεγάλα κι αν μας φαίνονται, όσο κι αν μας έχουν πικράνει. Κατανοώντας μάλιστα ότι αυτά στην πραγματικότητα είναι πολύ μικρά και ασήμαντα, αν συγκριθούν με τις τόσο πολλές δικές μας αμαρτίες προς τον Θεό.

Ο Κύριος ζητά επιπλέον ως όρο της σωτηρίας μας τη συγχωρητικότητα, διότι χωρίς αυτή δεν μπορούμε να ζήσουμε ούτε σ' αυτή τη ζωή. Χωρίς συγχωρητικότητα η ζωή μας γίνεται κόλαση, αφαιρεί την ειρήνη από μέσα μας, κάνει τη ζωή μας ένα δράμα.

Τέλος, ο Κύριος μας ζητά να συγχωρούμε, διότι εάν εδώ, στη γη, δεν μπορούμε να συγχωρέσουμε τους αδελφούς μας, δηλαδή να τους χωρέσουμε στην καρδιά μας, τι θα κάνουμε στην άλλη ζωή; Πώς θα αντέχουμε εκεί ο ένας τον άλλον; Θα έχουμε κακία και μνησικακία και μέσα στον Παράδεισο; Αλλά τότε θα γίνει ο Παράδεισος κόλαση! Μας λέει λοιπόν ο Θεός: Εάν θέλετε να χωρέσετε στον Παράδεισο, πρέπει να χωρέσετε τους αδελφούς σας και στην καρδιά σας. Να τους συγχωρείτε και να τους αγαπάτε.

Ο Κύριος προχωρεί τώρα στο θέμα της νηστείας. Όταν νηστεύετε, λέει, μη γίνεσθε σαν τους υποκριτές σκυθρωποί και περίλυποι. Διότι αυτοί παίρνουν την έκφραση καταβεβλημένου ανθρώπου, για να φανούν στους ανθρώπους ότι νηστεύουν. Έτσι όμως δέχονται ολόκληρη την αμοιβή τους από τους επαίνους των ανθρώπων. Εσείς, όμως, όταν νηστεύετε, να είστε χαρούμενοι για να μην καταλαβαίνουν οι άλλοι ότι νηστεύετε. Και ο Θεός Πατέρας σας αυτό που κάνετε κρυφά, θα σας το ανταποδώσει φανερά στην άλλη ζωή. Μην επιζητείτε, λοιπόν, ανθρώπινους επαίνους και πρόσκαιρες αμοιβές. Μη μαζεύετε επίγειους θησαυρούς, τους οποίους ο σκόρος, η σαπίλα και η σκουριά καταστρέφουν και κλέβουν οι κλέφτες. Μαζεύετε ουράνιους θησαυρούς, τους οποίους κανείς δεν

μπορεί να καταστρέψει ή να κλέψει. Η καρδιά σας να είναι προσκολλημένη στον Θεό και στα ουράνια. Διότι εκεί που είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας.

Εδώ λοιπόν ο Κύριος κάνει μια διάκριση ανάμεσα στους επίγειους και στους ουράνιους θησαυρούς. Σε ποιους επίγειους θησαυρούς αναφέρεται; Οι άνθρωποι τότε αποθήκευαν ως θησαυρούς διάφορα προϊόντα της γης, μεταλλικά αντικείμενα και πολυτελή ενδύματα. Τα προϊόντα της γης όμως σάπιζαν, τα μεταλλικά αντικείμενα σκουριαζαν και τα ενδύματα τα έτρωγε ο σκόρος. Και όσοι είχαν πολύτιμα αντικείμενα από χρυσό, ασήμι και χαλκό, έτρεμαν διαρκώς μην τα χάσουν από τους κλέφτες. Όσοι λοιπόν κατείχαν υλικούς θησαυρούς, είχαν καθημερινή αγωνία μήπως γίνουν θύματα ληστειών ή μήπως καταστραφούν οι θησαυροί τους. Κι αυτή ακριβώς η αγωνία τους ταλαιπωρούσε και τους εξαθλιώνει.

Μήπως, όμως, παθαίνουμε κάτι παρόμοιο κι εμείς, όταν έχουμε κάποια προσκόλληση στα λίγα ή πολλά υλικά αγαθά μας; Στα σπίτια μας, στα αυτοκίνητά μας, στα ρούχα μας, στα ηλεκτρικά μηχανήματά μας, στα χρήματά μας;

Αλλά ο Κύριος σήμερα μας λέει ότι όλα αυτά τα υλικά αγαθά δεν είναι ασφαλισμένα, δεν είναι μόνιμα, δεν είναι αληθινά. Δεν δίνουν ευτυχία. Αντίθετα μας υποδουλώνουν σε μία σκληρή τυραννία. Αιχμαλωτίζουν το νου μας στα μικρά και επίγεια και δεν μας αφήνουν να ποθήσουμε τα υψηλά και αιώνια.

Μην ξεγελιόμαστε, λοιπόν. Μην παρασυρόμαστε από τα ασήμαντα και χάνουμε τα ανεκτίμητα, τα μόνιμα, τα αληθινά, τα αιώνια πλούτη. Κι αυτά τα πλούτη είναι οι άγιες αρετές του Χριστού, οι καρποί του Αγίου Πνεύματος: η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η ανεκτικότητα, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια. Σ' αυτούς τους ουράνιους θησαυρούς να στρέψουμε τον νου μας, αυτούς να αγαπήσουμε, να ποθήσουμε και να κατακτήσουμε. Μ' αυτούς τους θησαυρούς να γεμίζουμε τις αποσκευές μας για το ουράνιο ταξίδι μας. Έτσι θα γίνουμε πλούσιοι, πάμπλουτοι, αιώνια πανευτυχείς.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 24 - 26. 32 - 40

Ευαγγέλιον: Ιωάν. α' 44 - 52

17 Μαρτίου 2019

«Ραββί, σύ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σύ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ»

Μένει έκπληκτος ο Ναθαναήλ, όταν ο Ιησούς του λέει: «πρό τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε». Και πολύ λογικά. Αλλά ασφαλῶς ἡ θεία διορατικὴ ικανότητα του Ιησοῦ, το ὅτι εἶδε ἀπὸ πρὶν τον Ναθαναήλ, δεν ἦταν ἀρκετὴ για να προκαλέσει τὴν εμπνευσμένη ομολογιακὴ διακήρυξή του. Αυτὴ, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἡ ἴδια ἡ θεία ἐμφάνιση του Ιησοῦ προκάλεσε τὴν ἐπιπλέον ἐκπληξή του Ναθαναήλ. Ο πιστὸς Ἰσραηλίτης, που γνωρίζει και ἐμβαθύνει στις Γραφές, εἶδε μπροστὰ του, ἀποκαλυπτόμενη τὴν εἰκόνα, τὴν θεία προέλευση και καταγωγή του Ιησοῦ και το διεκήρυξε. Και δέχτηκε τὴ πρόσκληση του Κυρίου.

Αὐτό που εἶδε βέβαια, δεν εἶναι μια κοινὴ εἰκόνα, σαν κι αὐτές που βλέπουμε γύρω μας, μέσα στους ναοὺς ἢ στο εικονοστάσι του σπιτιοῦ μας. Ο Ναθαναήλ εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ, ἓνα μοναδικὸ προνόμιο. Ἐβλεπε μπροστὰ του τον ἴδιο τον Κύριο, τον «υἱὸν τοῦ Θεοῦ». Αὐτὸν ἐμπιστεύτηκε, Αὐτὸν ἀκολούθησε, και Αὐτὸν διέδωσε μετὰ, ὅπως και οἱ ἄλλοι μαθητὲς του Κυρίου. Τὴ μοναδικὴ ευκαιρία να ζήσουν δίπλα στον Κύριο και Θεὸ μας, εἶχαν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι που δέχτηκαν τὴν πρόσκλησή Του και Τον ἀκολούθησαν.

Στὴ σημερινὴ ευαγγελικὴ περικοπή, ἀγαπητοὶ μου, εἶδαμε τὴν πρόσκληση του Φίλιππου και του Ναθαναήλ. Για μας τους ἀπλοὺς ἀνθρώπους, πιστοὺς, ὅμως, ἀκολουθῶντες τῆς διδασκαλίας του Ιησοῦ, για μας, που βρισκόμαστε τόσο μακριὰ ἀπὸ ἐκείνη τὴν προνομιακὴ ἐποχὴ, παραμένει ἡ μνήμη, που μας παρέδωσαν, ἡ ζωὴ και ἡ σωτηριώδης διδασκαλία του Κυρίου.

Ὡστόσο, ἐπειδὴ εἴμαστε ἐμψυχα ὄντα, με υλικὸ περίβλημα, θέλουμε να βλέπουμε τον Κύριό μας, και με τὴν ἀνθρώπινη μορφή Του. Ἐχουμε δημιουργήσει τὴν εἰκόνα Του. Ἡ ἀνθρωπόμορφη ἀπεικόνιση του Θεοῦ βοηθᾷ τον ἀνθρώπο που δύσκολα κατανοεῖ το ἄυλο. Συμπληρώνει τὴν ἐσωτερικὴ ἀναζήτηση του θρησκευόμενου ἀνθρώπου. Τον νιώθουμε ἐτσι πιο κοντὰ μας. Ζώντας ὡς υλικά ἀτομα, νιώθουμε με τὴν ἀπλὴ ἀνθρώπινη λογική μας, ὅτι ἐφόσον ἔζησε κοντὰ μας, μ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα, ὡς τέλειος ἀνθρώπος, μας καταλαβαίνει περισσότερο. Τον νιώθουμε περισσότερο κοντὰ μας. Προσφεύγουμε στὴν εἰκόνα Του, προσευχόμενοι, παρ' ὅλο που πιστεύουμε ὅτι δεν εἶναι αὐτὴ και μόνο ἡ εἰκόνα, ο Χριστὸς, γιατί ὡς Θεὸς βρίσκεται παντοῦ. Ἄλλωστε «οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοκεῖ!» Ἀνάλογη τιμὴ ἀποδίδουμε και στὴν Παναγία μας και στους ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, προσκυνώντας τις εἰκόνας τους. Οἱ εἰκόνας των ἁγίων, υπενθυμίζουν σε μας, το παράδειγμα τῆς ζωῆς τους. Ἐνισχύουν τον ἀγώνα μας για τὴν ἀρετὴ. Τονώνουν τὴν πίστη ὅτι εἶναι δυνατό να προσεγγίσουμε τὴν τελειότητα. Προσευχόμαστε, λοιπόν, και μπροστὰ στις εἰκόνας των ἁγίων μας, και ἰδιαίτερα στὴ Μητέρα του Θεανθρώπου Χριστοῦ. Θεωρούμε ὅτι ὡς ἀνθρώποι που υπῆρξαν, ἐπειδὴ γνωρίζουν τις ἀδυναμίες και

τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε, παραμένουν οι σταθεροί πρεσβευτές μας, ενώπιον του Κυρίου. Ζητούμε μέσω αυτών τη βοήθεια του Θεού, που γνωρίζει τις ανάγκες και επιθυμίες μας. Συμβαίνει κάποτε και αποδίδεται θαυματουργική ιδιότητα σε συγκεκριμένες εικόνες αγίων. Παρατηρούνται πολλά εξωλογικά γεγονότα, που συνδέονται με αγίους και εικόνες. Είναι θαύματα! Και θαύματα συμβαίνουν! Φυσικά δεν είναι κατά παραγγελία τα θαύματα. Ο Θεός γνωρίζει, πότε είναι που πρέπει να παρέμβει. Οπωσδήποτε, όμως, για να συμβεί ένα θαύμα, χρειάζονται δυο παράγοντες. Το ένα είναι η δυνατή, σταθερή και χωρίς αμφιβολίες πίστη μας στη θεία δύναμη. Το δεύτερο, που είναι απαραίτητο, η θεία παρέμβαση. Το θαύμα, αγαπητοί μου, συμβαίνει απρόσμενα, σαν μια αστραπή. Είναι το σημείο όπου, η χωρίς αμφιβολίες και επιφυλάξεις δυνατή πίστη μας, συναντά την επέμβαση της θείας αγαθότητας και δύναμης. Δεν είναι συνεπώς, απλώς και μόνο η ύπαρξη μιας εικόνας.

Μια παρεξηγημένη όμως, ειδωλολατρική σχεδόν, προσκόλληση στις εικόνες ή και τα λείψανα των αγίων, αγαπητοί μου, προκάλεσε μια περίοδο αναστατώσεων στην Εκκλησία μας, με πολλές ακραίες και απαράδεκτες εκδηλώσεις. Ονομάστηκε εικονομαχία. Χρειάστηκε να περάσει πολύς χρόνος, να μεσολαβήσουν δεκάδες χρόνια, για να επανέλθει στα κανονικά της επίπεδα, η εκκλησιαστική ειρήνη, με την αποκατάσταση των εικόνων, με την ορθή θέση και σημασία τους. Για την ημέρα αυτή, της αποκατάστασης της απόδοσης της τιμητικής προσκύνησης των εικόνων, η Εκκλησία μας γιορτάζει, την Κυριακή της Ορθοδοξίας, σήμερα. Προσκυνούμε τις εικόνες των Αγίων μας. Αποδίδουμε την τιμή και τον σεβασμό, που τους αρμόζει. Πιστοί στη διδασκαλία του Χριστού, οι άγιοι της Εκκλησίας μας, αγωνίστηκαν αποτελεσματικά μέχρι το τέλος της ζωής τους. Πιστεύουμε ότι πέτυχαν να ζουν κοντά στον Κύριο, που υπηρέτησαν στη ζωή τους. Αυτούς τους ξεχωριστούς, τιμημένους αγωνιστές της ζωής, τους θεωρούμε μεσάζοντες προς τον Θεό, γιατί ως άνθρωποι κατανοούν τις αδυναμίες και τα προβλήματά μας. Με τη δική τους πρεσβεία ενώπιον του Θεού, απολαμβάνουμε τη θαυματουργική παρουσία της αγάπης Του. Συμβαίνουν γεγονότα, θαύματα, που δικαιώνουν τις προσευχές μας και μας ανακουφίζουν από έκτακτες και σοβαρές προβληματικές περιστάσεις. Αλλά τον Χριστό ευχαριστούμε και δοξολογούμε, σ' Αυτόν και μόνον, αποδίδουμε την τιμή, την προσκύνηση, αλλά κυρίως τη λατρεία μας. Αντικρίζουμε τον Χριστό, στις εικόνες Του, με σεβασμό, αφοσίωση και αγάπη. Προσπαθώντας να Τον δούμε νοερά ζώντα μπροστά μας, διακηρύττουμε μαζί με τον Ναθαναήλ, Δάσκαλε, «σύ εί ο υίός τοῦ Θεοῦ»!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10-β' 3.

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β' 1-12

24 Μαρτίου 2019

«Τέκνον,αφέωνταί σοι αι αμαρτιαί σου».

Αυτό που βλέπουμε στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι ότι η ζωή μας πλέει μέσα στο πέλαγος της Θείας ευσπλαχνίας. Γιατί, αν ο Κύριος δεν ήταν αγαθός, φιλόανθρωπος και ελεήμονας, ούτε μια στιγμή δεν θα μπορούσαμε να ζήσουμε με άνεση, με χάρη, με ελπίδα και παρηγοριά. Το ευτύχημα είναι ότι ο φιλόανθρωπος Θεός, μας ευσπλαχνίζεται και παρ' όλη την ανασιότητα μας, λόγω των πολλών αμαρτιών μας, είναι πάντοτε κοντά μας και μας ανέχεται, μας ελεεί, μας ανορθώνει και μας χορηγεί πλούσια τα αγαθά Του. Ο Κύριος, σήμερα, έχει τελειώσει την περιοδεία Του κι επιστρέφει στην Καπερναούμ για να ξεκουραστεί. Μολις, όμως, γίνεται γνωστό ότι βρισκόταν εκεί σε κάποιο σπίτι, αμέσως συγκεντρώνονται πολλοί, ώστε να μην υπάρχει χώρος, ούτε και έξω από την πόρτα. Έρχονται τότε μερικοί προς Αυτόν φέροντες έναν παράλυτον, που τον βαστάζουν τέσσερα άτομα, που επιμένουν οπωσδήποτε να Τον πλησιάσουν. Κι επειδή δεν μπορούν να τον φέρουν κοντά στον Κύριο, εξαιτίας του πλήθους, βγάζουν τη στέγη στο σημείο που ήταν ο Ιησούς, κάμνουν άνοιγμα και κατεβάζουν το κρεβάτι, πάνω στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ο παράλυτος. Ο Ιησούς βλέποντας την πίστη των τεσσάρων και του παραλυτικού, λέει στον τελευταίο: «Τέκνον αφέωνταί σοι αι αμαρτιαί σου». Ο Κύριος με τη στάση Του αυτή, έναντι του Παραλύτου, μας δίνει σήμερα την ευκαιρία να δούμε κι εμείς πόσο σπουδαία σημασία έχει και για μας η συγχώρηση των αμαρτιών μας.

Είναι αλήθεια ότι αυτοί που κατέβασαν από τη στέγη τον παραλυτικό, μπροστά στον Κύριο, δεν περίμεναν ν' ακούσουν λόγους για συγχώρηση αμαρτιών τη στιγμή εκείνη. Αυτό που τους ενδιέφερε πρώτιστα ήταν η υγεία του σώματος του παραλύτου. Ο καρδιογνώστης, όμως, Κύριος, που είναι ο γιατρός των ψυχών και των σωμάτων μας, θεώρησε ως περισσότερο κατεπείγουσα την θεραπεία της ψυχής του. Συγχώρεσε πρώτα τις αμαρτίες του, για να του χαρίσει έτσι ριζική και ουσιαστική θεραπεία. Το ίδιο συνέβη και με το πλήθος που ήσαν εντός και εκτός της κατοικίας. Ο λόγος αυτός του Κυρίου θα φάνηκε και σ' αυτούς παράδοξος και άσχετος. Τα πράγματα, όμως δεν είναι έτσι, γιατί ο Κύριος με το Θεϊκό Του βλέμμα εισέδυσσε πολύ βαθύτερα στο πρόβλημα του ανθρώπου. Διέκρινε, δηλαδή ότι πριν από το σώμα είχε ασθενήσει η ψυχή του και ότι, επομένως, ήταν ανάγκη πρώτα εκείνη να θεραπευθεί. Συγχρόνως, όμως, με την ενέργειά Του αυτή μας διδάσκει ότι η υγεία του σώματος είναι πολύ στενά συνδεδεμένη με την κατάσταση της ψυχής. Γιατί η ψυχή, αν ζει κοντά στον Θεό, κατά κανόνα θα ζει απρόσκοπτα και το σώμα. Αν όμως η ψυχή εκτροχιάζεται σε ζωή αφύσικη, λανθασμένη και αμαρτωλή, τότε κατά γενική ομολογία χάνουν την αρμονία τους πολλές λειτουργίες του οργανισμού και μπαίνει σε δοκιμασία, σε περιπέτειες και σε ταλαιπωρία, το σώμα.

Το ίδιο είναι που συνέβη και με τους πρωτοπλάστους. Μετά την παράβαση της εντολής του Θεού, έφεραν στη ζωή τους αλλά και σε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, τον φόβο, τον πόνο, τον ιδρώτα, την αρρώστια και τον θάνατο. Πέρα από αυτό, όμως, και σε ειδικότερες περιπτώσεις, παρατηρούμε το ίδιο. Οι ασωτείες και οι καταχρήσεις, τα ποτά και το μεθύσι, το κάπνισμα και τα ναρκωτικά, η ηθική ασυδοσία και τα ποικίλα ακατονόμαστα σαρκικά πάθη, προξενούν συγκεκριμένες

σοβαρές ασθένειες και φέρνουν κατάπτωση και φθορά στο σώμα. Αλλά και εσωτερικά πάθη, όπως ο θυμός, ο φθόνος, η κακεντρέχεια και μοχθηρία, καταπονούν τον οργανισμό και δυσχεραίνουν πολλές λειτουργίες του. Βέβαια, για να είμαστε και δίκαιοι, υπάρχουν και ασθένειες, που οφείλονται σε άλλους λόγους. Και σ' αυτές τις περιπτώσεις, όμως, η κατάσταση της ψυχής επηρεάζει την εξέλιξή τους. Συντείνει, δηλαδή, στην επιδείνωση ή τη θεραπεία τους. Γι' αυτό έχουμε χρέος πρώτιστα να φροντίζουμε την υγεία της ψυχής. Να τη διατηρούμε απρόσβλητη από τους μολυσμούς και τα μικρόβια της αμαρτίας και σταθερή στην αρετή. Και ν' αγρυπνούμε όχι μόνο στις εξωτερικές πράξεις, αλλά και στις εσωτερικές σκέψεις και διαθέσεις. Γιατί ο Χριστός ως Θεός βλέπει ξεκάθαρα τον εσωτερικό μας κόσμο και θα μας ζητήσει λόγο για ότι λαμβάνει χώραν εκεί. Καλό θα είναι να δούμε την αλήθεια αυτή στη συνέχεια του περιστατικού.

Ανάμεσα στον κόσμο, που άκουε τη διδασκαλία του Κυρίου και είδαν και τη σκηνή με τον παραλυτικό, ήταν και μερικοί γραμματείς. Αυτοί επειδή γνώριζαν πολλά, έτρεφαν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους και φυσικά δεν ήθελαν να παραδεχθούν τον Κύριο μας, ως Μεσσία. Γι' αυτό όταν Τον άκουσαν να βεβαιώνει τον παραλυτικό ότι εξαλειφθηκαν οι αμαρτίες του, αγανάκτησαν και άρχισαν να σκέφτονται στις καρδιές τους κακούς λογισμούς εναντίον του Κυρίου. Ο νους τους ολοσκοτέινος και ταραγμένος αμφισβητούσε με οργή και απέρριπτε το κύρος και την εξουσία του Θεανθρώπου.

Ακούοντας οι Γραμματείς, που καθόντουσαν εκεί, τη διδασκαλία του Κυρίου συλλογίζονταν μέσα τους. Μα πώς μιλάει αυτός έτσι, προσβάλλοντας τον Θεό; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες; Μόνον ένας, ο Θεός. Αμέσως κατάλαβε ο Χριστός ότι αυτά σκέπτονται και τους λέει: «Γιατί κάμνετε αυτές τις σκέψεις στο μυαλό σας; Τι είναι ευκολότερο να πω στον παράλυτο; Σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου ή να του πω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα;». Για να μάθετε, λοιπόν, ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί πάνω στη γη αμαρτίες, λέει στον παράλυτο: «Σ' εσένα το λέω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου». Εκείνος σηκώθηκε αμέσως, πήρε το κρεβάτι του και μπροστά σ' όλους βγήκε έξω, έτσι που όλοι θαύμαζαν και δόξαζαν τον Θεό. «Τέτοια πράγματα», έλεγαν «ποτέ μέχρι τώρα δεν έχουμε δει».

Είχε, λοιπόν, ο Κύριός μας την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες, όπως απέδειξε με το θαύμα αυτό. Γιατί και Θεός αληθινός είναι και γεμάτος από αγάπη για τον αμαρτωλό άνθρωπο. Δεν είδαμε με πόση στοργή απευθύνθηκε στον παράλυτο: «Τέκνον» του είπε. «Παιδί μου». Την εξουσία, όμως, αυτή ο Κύριός μας δεν την είχε μόνο τότε. Την έχει πάντοτε και την έχει και σήμερα. Γι' αυτό και πριν φύγει από τον κόσμο μας, συνέστησε το Μυστήριο της Μετάνοιας και Εξομολόγησης για να λαμβάνουμε την άφεση των αμαρτιών μας. Και τη χαρίζει την άφεση αυτή, σ' όλους εκείνους, που με μετάνοια προσέρχονται στην εξομολόγηση και ενώπιον του πνευματικού της Εκκλησίας καταθέτουν τις αμαρτίες τους στα πόδια του Χριστού. Είναι αυτό γεγονός που το μαρτυρεί η πείρα εκατομμυρίων ανθρώπων δια μέσου των αιώνων. Αν αυτό το κάνουμε με ειλικρίνεια, τότε να είμαστε κι εμείς βέβαιοι ότι θ' ακούσουμε τη φωνή του Κυρίου «τέκνον, αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου», που θα μας γεμίσει με χαρά και αγαλλίαση. Γένοιτο.

† **Ηγούμενος Χρυσορροιάτισης Διονύσιος**

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Σταυροπροσκυνησεως)

Απόστολος: Εβρ. δ' 14-16, ε' 1-6

Ευαγγέλιο: Μάρκ. η' 34-38, θ' 1

31 Μαρτίου 2019

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτὸν και ἀράτω τον σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μου» (Μάρκ. η' 34)

Η παρουσία του Χριστού μέσα στην ιστορία, κρίνεται τόσο σημαντική που την χωρίζει σε περίοδο πριν και μετά από Αυτόν. Όμως, ο Χριστός δεν ήρθε ούτε για να χωρίσει την ιστορία αλλά και ούτε απλά για να τον καταγράψει η ιστορία. Ο Χριστός ήρθε για να επηρεάσει την ιστορία και ιδιαίτερα να τη μεταμορφώσει. Έτσι, αν η ιστορία καταγράφει την πορεία, αλλά και τη συμβολή της παρουσίας του ανθρώπου δια μέσου των αιώνων, ο Χριστός με την παρουσία καθώς και με τον τρόπο ζωής Του, έρχεται να προβάλει ένα νέο τρόπο ζωής και συμπεριφοράς. Και το σημαντικότερο, αυτόν τον νέο τρόπο ζωής και συμπεριφοράς δεν τον προβάλλει ούτε θεωρητικά, αλλά ούτε και προστακτικά. Αυτόν τον νέο τρόπο ζωής τον εφαρμόζει πρώτος μέσα από τη δική Του ζωή. Και αυτός είναι ο τρόπος της αγάπης, της προσφοράς και της θυσίας.

Όπως αποκάλυψε ο ίδιος :«Ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή Του λύτρο για όλους» (Μάρκ. ι' 45). Μάλιστα αυτή την προσφορά τη θεωρεί σαν αναγκαιότητα. Για τούτο και υπογραμμίζει: «ότι δει τον Υιόν του Ανθρώπου πολλά παθείν, και δοκιμασθήναι από των πρεσβυτέρων και των αρχιερέων και των γραμματέων και αποκτανθήναι» (Μάρκ. η' 31). Δηλαδή, «ότι πρέπει ο Υιός του Ανθρώπου να πάθει πολλά, να αποδοκιμαστεί... και να θανατωθεί».

Αυτό το «δει», αυτό το «πρέπει», το επαναλαμβάνει ο Χριστός και στη συνομιλία Του με τον Νικόδημο λέγοντας: «Όπως ο Μωυσής, ύψωσε το χάλκινο φίδι στην έρημο, έτσι πρέπει να υψωθεί ο Υιός του Ανθρώπου, ώστε όποιος πιστεύει σ'Αυτόν να μη χαθεί, αλλά να ζήσει αιώνια. Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο ώστε παρέδωσε στον θάνατο τον μονογενή Του Υιό, για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ'Αυτόν, αλλά να έχει ζωή αιώνια» (Ιωάν.γ' 14-16).

Από τα πιο πάνω προκύπτει ότι ο Χριστός από αγάπη θυσιάζεται για τον άνθρωπο με στόχο να γίνει ο άνθρωπος μέτοχος της αιώνιας ζωής. Όμως, για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος θα πρέπει να υπάρξει και η ανάλογη συμβολή του ανθρώπου μέσα από την πίστη και την εκπλήρωση των όρων που θέτει σήμερα ο Χριστός λέγοντας: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του κι ας με ακολουθεί».

Σήμερα, Κυριακή της Σταυροπροσκυνησεως, προβάλλεται από τη μια ο Σταυρός του Κυρίου και από την άλλη οι δικές μας υποχρεώσεις. Στο μέσο, λοιπόν, της διαδρομής της αγωνιστικής πορείας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, η Εκκλησία προβάλλει τον Σταυρό του Κυρίου όχι απλά για να τον προσκυνήσουμε, αλλά κυρίως για να συναισθανθούμε τη σπουδαιότητα της Σταυρικής θυσίας του Χριστού. Παράλληλα, όμως, να αντλήσουμε δύναμη και θάρρος σε σημείο που να αντανakλάται στη ζωή μας η ζωή του Χριστού. Μια

ζωή που δεν αμαρτάνει. Μια ζωή που θυσιάζεται από αγάπη για τους άλλους. Μια ζωή που μέσα από την αγάπη έχει τη δυνατότητα να συγχωρεί ακόμα κι εκείνους που τον σταυρώνουν. Μια ζωή που παραμένει αγία, έστω κι αν ζει σε αμαρτωλό περιβάλλον.

Αυτός ο τρόπος ζωής είναι ο καλύτερος μέσα από τον οποίο θα δείξουμε τον σεβασμό μας προς τον Σταυρό του Χριστού. Αυτός ο τρόπος ζωής είναι ο πιο ειλικρινής και ο πιο γνήσιος τρόπος μέσα από τον οποίο θα προσφέρουμε την προσκύνησή μας στον Τίμιο Σταυρό.

Παράλληλα, ας προσφέρουμε αυτή την προσκύνηση με μια ευχαριστήρια προσευχή για όλες τις φανερές και αφανείς ευεργεσίες Του. Ας Τον ευχαριστήσουμε ακόμα και για τις όποιες δοκιμασίες επιτρέπει η αγάπη Του. Στ'αλήθεια, αυτή η προσευχή είναι πολύ λυτρωτική, όταν αναφωνούμε μαζί με τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο «δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν». Ας είναι δοξασιμένο το όνομα του Θεού. Παράλληλα με τη λυτρωτική προσευχή ας τον παρακαλέσουμε να μας δίνει δύναμη και προ παντός πίστη και υπομονή πολλή για να αντέξουμε ως το τέλος. Και τούτο γιατί όπως μας διαβεβαίωσε ο ίδιος ο Χριστός: «ο υπομείνας εις τέλος ούτος σωθήσεται» (Ματθ. 1'22). Όποιος μείνει σταθερός ως το τέλος, αυτός θα σωθεί.

Ο Χριστός, λοιπόν, όπως προσκάλεσε τότε τον κόσμο και τους μαθητές Του, έτσι προσκαλεί και μας σήμερα, μ' ένα προσκλητήριο διαχρονικό. Ένα προσκλητήριο μέσα από το οποίο προβάλλουν ένας βασικός όρος, η ελευθερία, αλλά και τρεις βασικές προϋποθέσεις. Πρώτον, η απάρνηση του εαυτού μας. Δεύτερον, η άρση του σταυρού μας και τρίτον η ακολουθία του σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας.

Ο Χριστός, λοιπόν, ζητά ελεύθερους ανθρώπους που θα έχουν σαν επίκεντρο όχι τόσο την αγάπη προς τον εαυτό τους, αλλά κυρίως την αγάπη και τη θυσία για τους άλλους, όπως την πρόβαλε ο ίδιος. Μας ζητά, ακόμα ο Χριστός να σηκώσουμε τον δικό μας σταυρό μέσα από τον οποίο θα εκφραστεί η πίστη μας και θα γινόμαστε το ζωντανό παράδειγμα για τους γύρω μας. Ένα παράδειγμα δύναμης που θα επιβεβαιώνει ότι αυτή η δύναμη έχει σαν πηγή τη Χάρη του Θεού. Άρα «Θεού το δώρον». Αυτό μπορεί να εκτιμηθεί μόνο μέσα από τη δική μας ελεύθερη αποδοχή και αγόγγυστη άρση του δικού μας σταυρού.

Αδελφοί μου, ο Σταυρός του Χριστού, που προβάλλει σήμερα μπροστά μας για προσκύνηση, πέρα από τη λυτρωτική του δύναμη, μας στέλλει μήνυμα θάρρους και ελπίδας. Παράλληλα, μας υπενθυμίζει και τις δικές μας υποχρεώσεις που ξεκινούν από το «όστις θέλει», περνούν από το «απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού» και καταλήγουν στο «ακολουθείτω μοι». Με την εκπλήρωση των πιο πάνω θα διαπιστώσουμε ότι η αγιότητα είναι μεν δύσκολη, αλλά ότι είναι κατορθωτή σε κάθε εποχή.

Ας την επιδιώξουμε με τη δύναμη και τη χάρη του Σταυρού που σήμερα προσκυνούμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13 - 20

Ευαγγέλιον: Μάρκου θ' 17 - 31

7 Απριλίου 2019

Πλήθος πολύ, άνδρες, γυναίκες και παιδιά με τους αρρώστους τους, έχουν κατακλύσει τους χώρους, για να πλησιάσουν τον Κύριο. Έρχονται να δουν τον ίδιο τον Δάσκαλο, για Τον οποίο έχουν ακούσει τόσο μεγάλα και θαυμαστά. Έρχονται να θεραπεύσουν τους ασθενείς τους, γιατί πιστεύουν στη δύναμή Του. Στην προκειμένη περίπτωση όμως ο Χριστός μαζί με τους τρεις μαθητές του, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη απουσιάζουν. Βρίσκονται στο όρος Θαβώρ, όπου ο Χριστός μεταμορφώθηκε μπροστά τους. Γι' αυτό και ο πατέρας παρουσιάζει τον γιό του στους άλλους εννέα μαθητές. Απογοητευμένος, όμως από την αδυναμία των μαθητών να θεραπεύσουν τον γιό του, λέει με παράπονο στον Χριστό, όταν αυτός κατέβη από το Θαβώρ: «Ήνεγκα τόν υιόν μου πρός σέ έχοντα πνεῦμα ἄλαλον». Έφερα σε Σένα, τον γιο μου, που από μικρός υποφέρει και κινδυνεύει! Έχει καταληφθεί από πονηρό πνεῦμα, που του αφαίρεσε και την ομιλία. Και συνεχίζει: Όταν τον πιάσει η αρρώστια του, πέφτει κάτω, κινδυνεύοντας να σκοτωθεί, αφρίζει, τρίζει τα δόντια του και μένει αναισθητός! Λυπημένος, συμπληρώνει διακριτικά: Ζήτησα από τους μαθητές Σου, να τον θεραπεύσουν αλλά δεν μπόρεσαν. Ζουν διπλα στον Κύριο, αγαπητοί μου, οι μαθητές. Έχουν δει πολλά, μικρά και μεγάλα και απίθανα θαύματα. Τυφλούς να βλέπουν, παραλυτικούς να περπατούν, ανθρώπους υπό την εξουσία ακαθάρτων πνευμάτων να ελευθερώνονται και τόσα άλλα. Κι όμως «οὐκ ἴσχυσαν», δεν είχαν τόσο δυνατή πίστη, για να τον θεραπεύσουν. Δίκαια, με έντονο ὕφος, θα λέγαμε, ο Θεάνθρωπος Χριστός, απευθύνεται προς τον παραπονούμενο πατέρα: «Ὡ γενεά ἄπιστος, ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν, ἕως πότε πρός ὑμᾶς ἔσομαι;» Διερωτάται ο Χριστός. Ὡ ἀπιστη γενιά, που τόσα θαύματα είδες και εξακολουθείς να μην πιστεύεις! Πόσο χρόνο θα είμαι ακόμη μαζί σας; Έως πότε θα σας ανέχομαι; Ζητά και φέρνουν το παιδί μπροστά Του. Πέφτει εκείνο και κυλιέται στο έδαφος. Μένει ξερό και αναισθητό. Με φανερή ανησυχία και κάποια αμφιβολία, συνεχίζει ικετεύοντας, ο δύστυχος πατέρας: «Εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπλαχνισθεῖς ἐφ' ἡμᾶς». Αν μπορείς να κάνεις κάτι για μας, σπλαχνίσου μας, βοήθησέ μας! Άμεση η απάντηση του Κυρίου, που απαιτεί ωστόσο, τη συμμετοχή του πατέρα για να πραγματοποιηθεί το αίτημά του.

«Εἴ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι!»

Έχει αντιληφθεί ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, τις κάποιες αμφιβολίες του πατέρα. «Εἴ τι δύνασαι», λέγει. Γι' αυτό ζητά την επιβεβαίωση δυνατής, πραγματικής πίστης, που κάνει τα πάντα δυνατά. Με ανυπομονησία, έντονη ανησυχία και πόνο ψυχής, ο πονεμένος πατέρας, νιώθει την αδυναμία του. Κλαίοντας φωνάζει δυνατά: «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ!» Κύριε, σου έχω εμπιστοσύνη. Βοήθησέ με, όμως, να ξεπεράσω την ολιγοπιστία μου και τις αμφιβολίες μου. Με έντονα φαινόμενα, μετά την εντολή του Κυρίου προς το παιδί, «ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ, καί μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν», θεραπεύεται ο γιος του, που από μικρό παιδί βασανίζεται και βασανίζει τους γύρω του.

Λύνει όμως και την απορία των μαθητών, όταν αργότερα, που βρέθηκαν μόνοι, μαζί Του ρώτησαν γιατί: «ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό». Το είδος αυτού του δαιμονίου δε μπορεί να βγει παρά «έν προσευχῇ καί νηστείᾳ», η απάντηση

του Κυρίου. Ασφαλώς οι μαθητές διέθεταν την πίστη στον Κύριο, αλλά δεν αρκεί, αν δεν είναι δυνατή, χωρίς ενδόμυχες αμφισβητήσεις και πάντοτε να συνοδεύεται από θερμή προσευχή και νηστεία.

Εκτός από το θαύμα της θεραπείας του νέου, πολλά είναι τα μηνύματα της σημερινής περικοπής, αγαπητοί μου. Βασικό πάντοτε το θέμα της πίστης. Η πίστη που είναι το περιεχόμενο των χαρακτηριστικών της θρησκείας του Χριστού. Αλλά στη σημερινή περίπτωση είναι και η ανεπιφύλακτη εμπιστοσύνη στη δύναμη του Θεού. Αυτή, τη χωρίς αμφιβολίες, εμπιστοσύνη στην αγάπη του Θεού και τη συνεχή φροντίδα για το πλάσμα Του, θέλει να τη δει σε μας. Τη θέλει να μετατρέπεται σε ισχυρό όπλο, αντιμετώπιση κάθε δυσκολίας. Λυτήριο καθημερινών προβλημάτων. Αυτή, η πίστη μας, είναι που θα προσελκύσει, όποτε χρειαστεί, την βοήθεια του Θεού και τη θαυματουργική Του παρέμβαση. «Εί δύνασαι πιστεύσαι», απαντά ο Χριστός στον δυστυχή πατέρα. Προϋπόθεση, η συνεισφορά της πίστης μας! Πίστη συνεχής, σταθερή, χωρίς ταλαντεύσεις ή αμφιβολίες. Πίστη που ενισχύεται από την επικοινωνία μας με τον Κύριο μας. Το φαινόμενο της αστραπής, αγαπητοί μου, συμβαίνει όταν μια θετική ηλεκτρική εκκένωση συναντήσει αντιστοιχη ενέργεια από τη γη. Ανάλογη η σχέση ανάμεσα στη δυναμική θεία ενέργεια και την προς τον Θεό πίστη του αδύνατου ανθρώπου. Η πάντα διαθέσιμη και πρόθυμη θεία δύναμη, έρχεται να συναντήσει την ανάτασή μας, προς τον δωροδότη Θεό μας. Η ταπεινή και ειλικρινής παράκληση του πονεμένου πατέρα, βρήκε άμεση ανταπόκριση από τον σπλαχνικό Κύριο.

Ακούσαμε, στη συνέχεια, τον Χριστό, που υποσχέθηκε να μας αγαπά και να μας φροντίζει, να διερωτάται: Μέχρι πότε θα είμαι μαζί σας; Μέχρι πότε θα σας ανέχομαι; Περιμένει ο Θεός την ανταπόκρισή μας. Θα ήθελε βέβαια, να εκδηλώνεται άμεσα, με έργα πίστης, προσήλωσης και λατρείας Εκείνου. Εμείς, όμως, πολύ λίγο ανταποκρινόμαστε στις εντολές Του και συνήθως πολύ αργά. Και πάντα, όταν σοβαρά προβλήματα, παρουσιάζονται μπροστά μας, σαν πελώρια απροσπέλαστα κύματα. Κι όμως, μας ανέχεται. Μακροθυμεί. Μας σπλαχνίζεται, γιατί είναι «αδύνατον ψεύσασθαι Θεόν». Παραβλέπει τις αμαρτίες και τα λάθη μας. Έρχεται αρωγός, εκεί που δεν Τον περιμένουμε. Είναι πιστός στις υποσχέσεις Του, όπως ακούσαμε και στην αποστολική περικοπή. Οι θείες υποσχέσεις, που με πίστη δέχτηκε ο Αβραάμ, τελικά πραγματοποιήθηκαν.

Και βέβαια τονίζει, ότι για τον πραγματικά σταθερά πιστό, το κάθε τι είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί, αλλά με κάποιον όρο, αναφέραμε. Τον καθόρισε για την αντιμετώπιση της αδύνατης πίστης των μαθητών. «Ούκ ἴσχυσαν» σημειώνει ο ευαγγελιστής Μάρκος. Και στην απορία τους, γιατί «οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν» το δαιμόνιο, τους απαντά ο Κύριος: «Τοῦτο τό γένος ἐπ' οὐδενί δύναται ἐξελθεῖν εἰ μή ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ». Δεν μπόρεσαν να απαλλάξουν τον νέο από το δαιμόνιο, γιατί ο μόνος τρόπος είναι η προσευχή και νηστεία. Ωστόσο η προσευχή μας, με περισσότερη αυτοσυγκέντρωση, γίνεται αποτελεσματικότερη. Όταν είμαστε ελεύθεροι από υλικές σωματικές ανάγκες και επιθυμίες, με τη νηστεία, προσηλωνόμαστε σταθερά στην επικοινωνία μας με τον Θεό. Τότε πράγματι, είναι το κάθε τι δυνατό, για εκείνον που διαθέτει σταθερή, απαρασάλευτη και ολοκληρωμένη πίστη. Το τελευταίο αυτό μήνυμα και παράγγελμα, είναι περισσότερο επίκαιρο στην περίοδο της τεσσαρακοστής που διανύουμε, αγαπητοί μου. Ας μη το ξεχάσουμε!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ' 11-14

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι' 32-45

14 Απριλίου 2019

Ο Κύριος πορεύεται προς τα Ιεροσόλυμα και έχει το πρόσωπό του στραμμένο στην ιερή πόλη. Οι μαθητές εκστατικοί απορούν βλέποντας τον Κύριο τόσο άφοβα να προχωρεί σταθερά προς τον τόπο του μαρτυρίου, προς την πόλη όπου πρόκειται να πάθει τόσα πολλά. Τον βλέπουν να μην αποφεύγει τον σταυρικό θάνατο, αλλά να σπεύδει προς αυτόν για τη σωτηρία του κόσμου. Και φοβούνται καθώς Τον ακούν κάποια στιγμή να τους λέει όσα πρόκειται να συμβούν στα Ιεροσόλυμα· ότι εκεί θα παραδοθεί στους αρχιερείς και θα Τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα Τον παραδώσουν στους Ρωμαίους κι αυτοί θα Τον εμπαιξουν και θα Τον μαστιγώσουν και θα Τον φονεύσουν. Αλλά Αυτός την τρίτη μέρα θα αναστηθεί.

Οι μαθητές, όμως, φαίνεται πως δεν κατανοούν τα λόγια του Κυρίου. Ενώ ο Κύριος τους μιλάει για πάθος, αυτοί ζουν σ' άλλο κόσμο, επιζητούν τη δόξα! Δυο μάλιστα από αυτούς, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης, πλησιάζουν τον Κύριο και Του ζητούν τιμές και αξιώματα, Του ζητούν να καθίσουν δεξιά και αριστερά στον βασιλικό θρόνο Του!

Μόλις αντιλαμβάνονται το αίτημα των δύο οι άλλοι δέκα, αγανακτούν. Γιατί άραγε; Αισθάνονται μήπως πόσο ολέθριο πάθος είναι η φιλοδοξία των δύο μαθητών; Όχι ασφαλώς. Οι δέκα αγανακτούν διότι είναι και οι ίδιοι φιλόδοξοι, θέλουν κι αυτοί τιμές και αξιώματα και αισθάνονται ότι παραγκωνίζονται. Βέβαια είναι κατανοητή αυτή τους η εκτροπή. Διότι δεν έχουν λάβει ακόμη τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος. Γι' αυτό διακατέχονται όχι μόνο από τη μάταιη φιλοδοξία και προσδοκία υλικών αμοιβών, αλλά και από αντιζηλίες και πνεύμα ανταγωνισμού. Πόσο λίγο κατάλαβαν οι μαθητές τι είναι το ταπεινό φρόνημα που τους δίδασκε επί τρία χρόνια ο Κύριος με τον λόγο του και με τη ζωή του! Δεν ήθελαν ούτε να σκεφθούν ένα ταπεινωτικό μαρτύριο! Ο νους τους πήγαινε στη συνέχεια των γεγονότων, στη δόξα! Ο Κύριος, όμως, με μεγάλη υπομονή αντιμετωπίζει τη φιλοδοξία των μαθητών και στοργικά στιγματίζει τα εγκόσμια φιλόδοξα ελατήριά τους.

Δεν αρνείται, βέβαια, ο Κύριος τη δόξα, αλλά δίνει την πραγματική της διάσταση: Όσοι θέλουν να δοξασθούν, τους λέει, πρέπει πρώτα να ταπεινωθούν, να αγιασθούν και να θυσιασθούν. Και διδάσκει έτσι όλους μας ότι ο δρόμος προς την αληθινή δόξα ξεκινάει από τα ανηφορικά μονοπάτια της ταπεινώσεως, της αγιότητας και της θυσίας. Αυτή είναι η πραγματική δόξα, η δόξα του Κυρίου και των Αγίων της Εκκλησίας μας, δόξα αιώνια και αληθινή. Διότι δεν είναι μία ανθρώπινη επιβράβευση, είναι δώρο του Θεού· γι' αυτό και έχει αιώνια αξία.

Όλοι λοιπόν οι πιστοί ακολουθώντας το παράδειγμα του Κυρίου και των Αγίων μας, πρέπει να πορευόμαστε στον δρόμο της ζωής μας σταθερά

προσηλωμένοι στην αληθινή δόξα. Να μην κολλάει η ψυχή μας στα μάταια και τα φθηνά, να μην επιζητούμε επίγειες τιμές και αξιώματα, αλλά να προσβλέπουμε στην πραγματική δόξα, που είναι η αιώνια δόξα, την οποία θα απολαύσουν οι άνθρωποι του χρέους, της ταπεινώσεως και της θυσίας.

Η εσφαλμένη αυτή επιδίωξη της εγκόσμιας δόξας από τους μαθητές έδωσε την αφορμή στον Κύριο να τους εξηγήσει ότι στη δική του βασιλεία, που είναι βασιλεία πνευματική, δεν έχουν θέση νοοτροπίες εξουσίας και κυριαρχίας. Μεταξύ σας, είπε, δεν επιτρέπεται να συμπεριφέρεσθε όπως κάνουν οι κοσμικοί άνθρωποι. Αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, να είναι υπηρέτης σας. Και όποιος θέλει να γίνει πρώτος, να γίνει ταπεινός δούλος όλων.

Αυτό ακριβώς, άλλωστε, έκανε και ο Ίδιος. Έγινε άνθρωπος όχι για να Τον υπηρετούν οι άνθρωποι, αλλά για να μας υπηρετήσει. Έλαβε μορφή δούλου για να μας διακονήσει. Έγινε δούλος των δούλων Του. Έγινε άνθρωπος, για να μας προσφέρει την ύψιστη διακονία, να δώσει τη ζωή Του για να σωθούμε όλοι εμείς οι σκλάβοι της αμαρτίας.

Η βασιλεία του Θεού, λοιπόν, είναι βασιλεία διακονίας και όχι εξουσίας και κυριαρχίας. Αυτό πρέπει να το προσέξουμε όλοι μας, όλα τα μέλη της Εκκλησίας. Δεν έχουμε δικαίωμα λόγω της θέσεώς μας να επιζητούμε προβολή και κυριαρχία πάνω σε άλλους πιστούς, αλλά έχουμε καθήκον να υπηρετούμε τους άλλους. Να γινόμαστε δούλοι των δούλων, να είμαστε πρόθυμοι και για τις πιο ταπεινές διακονίες αγάπης προς τους αδελφούς μας. Έτσι θα οικοδομούμε ο ένας τον άλλον. Μεγάλοι στην Εκκλησία δεν είναι όσοι έχουν κάποια περίοπτη θέση, αλλά οι ταπεινοί, αυτοί που δέχονται με χαρά να επιτελούν ταπεινές διακονίες, και να είναι παραγκωνισμένοι για το καλό των άλλων. Αυτούς τιμά ο Θεός και αυτούς θα δοξάσει. Κάποτε και σ' αυτή τη ζωή, πάντοτε όμως στην ένδοξη αιωνιότητα.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος : Φίλιπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιβ' 1-18

21Απριλίου 2019

«Ο ουν Ιησούς προ εξ ημερών του Πάσχα ήλθεν εις Βηθανίαν... τη επαύριον... έρχεται Ιησούς εις Ιεροσόλυμα» (Ιωάν. ιβ' 1 και 12)

Δυο σημαντικά γεγονότα προβάλλουν μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Η θερμή υποδοχή της οποίας τυγχάνει ο Χριστός έξι μέρες πριν από το Ιουδαϊκό Πάσχα στη Βηθανία από την οικογένεια του Λαζάρου και την άλλη μέρα η θριαμβευτική υποδοχή στα Ιεροσόλυμα από το μεγάλο πλήθος που είχε έρθει για τη γιορτή του Πάσχα.

Διπλή υποδοχή, αρχικά στη Βηθανία και την άλλη μέρα στα Ιεροσόλυμα. Υποδοχή σε προσωπικό και οικογενειακό επίπεδο, αλλά και υποδοχή σε επίπεδο ομαδικό- κοινωνικό. Υποδοχή ανθρώπινη, ταπεινή και την ίδια στιγμή ένδοξη και θριαμβευτική.

Στη Βηθανία, οι αδελφές του Λαζάρου Μάρθα και Μαρία, με διαφορετικό τρόπο η κάθε μια, αποτυπώνουν τη διαχρονική αναγκαιότητα του ανθρώπου να εκφράζει προς τον Θεό τις εγκάρδιες ευχαριστίες του, για όλες τις φανερές και αφανείς ευεργεσίες Του. Έτσι, η μεν Μάρθα στάθηκε ιδιαίτερα στην ετοιμασία του δείπνου, η δε Μαρία προχώρησε σε μια πράξη βαθύτερη. Μια πράξη πραγματικής λατρείας. Όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο, «η Μαρία πήρε μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα της νάρδου κι άλειψε τα πόδια του Χριστού. Έπειτα τα σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια Του κι όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδία του μύρου».

Η πράξη αυτή της Μαρίας ερμηνεύεται κατά τρόπο διαφορετικό από τους παρευρισκόμενους. Ο μεν Ιούδας το θεωρεί σαν άσκοπη σπατάλη κι ότι το μύρο θα μπορούσε να πουληθεί για τριακόσια αργυρά νομίσματα και τα χρήματα να διανεμηθούν στους φτωχούς. Θεωρητικά η πρόταση του Ιούδα ίσως να ήταν επαινετή αν ήταν ειλικρινής. Γιατί, όπως παρατηρεί ο ευαγγελιστής Ιωάννης: «Το είπε αυτό, όχι γιατί νοιαζόταν για τους φτωχούς, αλλά γιατί ήταν κλέφτης και καθώς διαχειριζόταν το κοινό ταμείο, συχνά κρατούσε για τον εαυτό του από τα χρήματα που έβαζαν σ'αυτό ».

Πολλές φορές κι εμείς κατακρίνουμε τους άλλους για «σπατάλες» που γίνονται, είτε για τον εξωραϊσμό των Εκκλησιών, είτε και για καθαρά προσωπική χρήση. Κατακρίνουμε όταν αμύθητα πλούτη ξοδεύονται για διασκεδάσεις, για αγορά πανάκριβων κοσμημάτων ή για ανέγερση πολυτελών επαύλεων. Όμως, την ίδια στιγμή που κατακρίνουμε τους άλλους, γιατί δήθεν αγαπήσαμε τους φτωχούς, την ίδια στιγμή εμείς μπορεί να προχωρούμε σε μικρές μεν, αλλά αχρειαστες σπατάλες χωρίς να σκεφτόμαστε τους φτωχούς. Έχουμε σκεφτεί, λοιπόν, πως ελάχιστες από τις αχρειαστες δαπάνες μας θα ήταν βάλσαμο για κάποιους άλλους που δεν έχουν τίποτε; Την αγάπη προς τους φτωχούς μπορούμε να την εκδηλώνουμε στην πράξη καθημερινά, γιατί οι φτωχοί βρίσκονται πάντοτε ανάμεσά μας. Την ίδια στιγμή δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι θα υπάρχουν και στιγμές, που η φιλανθρωπική δράση θα δώσει τη θέση της στην ανάγκη εκδήλωσης της ευγνωμοσύνης μας κατά τρόπο λατρευτικό προς τον Χριστό που Σταυρώθηκε κι Αναστήθηκε για μας.

Αυτό τον τελευταίο τρόπο της ευγνώμονης ευχαριστίας επέλεξε σήμερα η Μαρία, γεγονός που έγινε αποδεκτό από τον Χριστό και που θεωρήθηκε μάλιστα σαν προάγγελος του Πάθους και της Ταφής Του. «Άφες αυτήν», είπε στον αγανακτισμένο Ιούδα. «Εις την ημέραν του ενταφιασμού μου τητήρηκεν αυτό» και συνέχισε : «Οι φτωχοί πάντοτε θα υπάρχουν κοντά σας, εμένα, όμως, δε θα με έχετε πάντοτε».

Τα πιο πάνω λόγια του Χριστού δεν στρέφονται ούτε κατά της φιλανθρωπίας, ούτε και εναντίον των φτωχών, αλλά απευθύνονται στον καθένα για την ανάγκη , να τον αντικρίσουμε προσωπικά και λατρευτικά σε ορισμένες στιγμές της ζωής μας. Το ότι δεν στρέφεται εναντίον των φτωχών επιβεβαιώνεται και από τη διδασκαλία Του για τη Δευτέρα παρουσία και την τελική κρίση, όπου το κριτήριο θα είναι η αγάπη και η προσφορά προς τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη και τους οποίους χαρακτηρίζει σαν «ελάχιστους αδελφούς Του» (Ματθ. κε' 31-46).

Κατά συνέπεια, η απάντηση του Χριστού προς τον Ιούδα αποτελεί τη διαχρονική πρόσκλησή Του σε κάθε άνθρωπο, άρα και σε μας, για να πάρουμε ξεκάθαρη θέση απέναντι στη Σταυρική Του Θυσία. Μια θυσία που είναι έκφραση της αγάπης του Θεού προς εμάς, τους ανθρώπους. Παράλληλα είναι κι ένα μήνυμα, ότι η συναίσθηση αυτού του χρέους δεν πρέπει να είναι ευκαιριακή και στιγμιαία, όπως έγινε αργότερα στα Ιεροσόλυμα, όπου εύκολα ζητωκραύγασαν το «ωσαννά» ,στρώνοντας μάλιστα κλαδιά φοινικιάς, ενώ λίγες μέρες μετά φώναζαν το «σταυρωθήτω».

Ο Χριστός μπαίνει σήμερα ταπεινά στα Ιεροσόλυμα, «καθήμενος επί πώλου όνου». Την ίδια ώρα, όμως, μπαίνει θριαμβευτικά, σαν προάγγελος της νίκης κατά του θανάτου με την ένδοξη Ανάστασή Του. Αυτή η ταπεινή και συνάμα ένδοξη πορεία πόσο έχει επηρεάσει τη ζωή μας; Πόσο πλησιάσαμε τη διαχρονική ταπείνωση του Χριστού; Την ταπείνωση, που σαν αρετή πρόβαλε στην αρχή του Τριωδίου αλλά και πόσο ασκήσαμε την αρετή της αγάπης με την οποία συμβολικά κλείνει η περίοδος του Τριωδίου με τη Σταυρική θυσία του Χριστού; Ιδιαίτερα δε πόσο έτοιμοι είμαστε να δεχθούμε την προσφορά της συγχώρησης του Θεού σε εμάς και να την επιστρέψουμε επαναλαμβάνοντας τους λόγους του Χριστού: «Πάτερ, άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. κ γ' 34).

Αδελφοί μου, η Εκκλησία μέσω του ευαγγελίου, μας μεταφέρει τα γεγονότα όπως διαδραματίστηκαν «προ του Πάσχα». Την ίδια στιγμή μεταφέροντας χρονικά τα γεγονότα στην εποχή μας, μας καλεί να γίνουμε συμμετοχοί σ'αυτά, όχι σαν απλοί θεατές αλλά ούτε και σαν σταυρωτές. Μας καλεί μαζί με τα δικά μας βάρια να αναφωνήσουμε συνειδητά το «ωσαννά ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Ναι, συνειδητά μετατρέποντας την ειλικρίνεια προθέσεων και συναίσθημάτων σε συνειδητές πράξεις καθημερινής ζωής, μέσα από τις οποίες θα αναδύεται το άρωμα της αγάπης, της θυσίας και της προσφοράς. Αυτών των αρετών αξιώσέ μας Κύριε, σαν ευγνώμονη ευχαριστία προς τη δική Σου αγάπη. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πράξ. α' 1-8

18 Ευαγγέλιο: Ιωάν. α' 1 -17

28 Απριλίου 2019

«Και εθεασάμεθα την δόξαν Αυτού»

Η καρδιά μας σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί, σκιρτά με παλμούς υπερκόσμιας χαράς. Μαζί μας ευφραίνονται και αυτοί οι ουρανοί και συνεορτάζει όλος ο κόσμος, ορατός και αόρατος. Συνεορτάζουμε όλοι το ύψιστο γεγονός της λαμπροφόρου έγερσης του Κυρίου, που μετέβαλε την όψη του κόσμου και που αποτελεί σήμερα το κέντρο, γύρω από το οποίο στρέφονται οι σκέψεις, τα σχόλια και οι συζητήσεις μας. Όλα υμνούν την Ανάσταση και όλοι μας μιλούμε για τον Αναστάντα Κύριο. Στο θαύμα αυτό της ένδοξης Ανάστασης του Κυρίου, λάμπει και ακτινοβολεί η άφατη δόξα Του. Ένα δείγμα της δόξας του Αναστάντος Σωτήρος αποτελεί το γεγονός ότι το θαύμα της Ανάστασης του Κυρίου, συντάραξε και κατατρόμαξε τους εχθρούς Του. Και το ευχάριστο είναι ότι η δόξα αυτή του Αναστάντος Κυρίου δεν έλαμψε μόνο στους ανθρώπους της εποχής εκείνης, αλλά ακτινοβολεί και σήμερα. Γι' αυτό και καλό είναι ν' ασχοληθούμε κι εμείς, σήμερα, κάπως εκτεταμένα με το θέμα αυτό.

Όπως είπαμε και πιο πάνω το θαύμα της Ανάστασης του Κυρίου, συντάραξε και κατατρόμαξε τους εχθρούς Του. Πρώτοι εκυριεύθησαν από τον τρόπο οι στρατιώτες της «κουστωδίας», που εφύλασσαν τον τάφο. Όταν είδαν τον Άγγελο, που ήλθε σαν αστραπή και «απεκύλισε τον λίθον από της θύρας του μνημείου» (Ματθ.κη'4), συγκλονίσθησαν «και από τον φόβο τους άρχισαν να τρέμουν και έγιναν σαν νεκροί». Κι εδώ επρόκειτο για ανθρώπους ώριμους, συνηθισμένους στις κακουχίες, στους πολέμους και στην σκληρή στρατιωτική ζωή, που εφοβήθησαν σαν μικρά παιδιά, μπροστά στο εκθαμβωτικό μεγαλείο της σκηνης της Ανάστασης.

Φαίνεται, όμως, μόλις συνήλθαν κάπως από την ταραχή τους, έτρεξαν αμέσως στην πόλη και ανακοίνωσαν στους αρχιερείς όλα όσα είχαν γίνει. Στο άκουσμα των συμβάντων διεταράχθησαν αμέσως κι εκείνοι, που είχαν κινήσει γη και ουρανό, για να σταυρώσουν και να εξαφανίσουν από προσώπου της γης τον Κύριο και Θεό μας. Δεν έχει σημασία που δεν ηθέλησαν να πιστέψουν, στην Ανάσταση. Σημασία και μάλιστα μεγάλη, έχει το ότι προσπάθησαν να την αποκρύψουν από τον λαό. Με τα χρήματα που έδωσαν για να κλείσουν το στόμα των αυτοπτών μαρτύρων της Ανάστασης, παραδέχτηκαν στην ουσία την ήττα τους και την μεγαλειώδη νίκη του Χριστού. Εννόησαν, δηλαδή, κατά βάθος ότι έχασαν την υπόθεση του πεισματικού και λυσσαλέου αγώνα εναντίον του Ναζωραίου.

Αυτό που βλέπουμε, όμως, στη συνέχεια του Ευαγγελίου είναι το γεγονός ότι η Ανάσταση του Χριστού, δεν επηρέασε μόνο τους εχθρούς του Κυρίου, αλλά συγκλόνισε και τόνωσε και τους φίλους Του. Πρώτες εδοκίμασαν τα πρωτόγνωρα συναισθήματα του εκπληκτικού και χαρμόσунου γεγονότος οι Μυροφόρες γυναίκες, που αξιώθησαν «όρθρου βαθέος» ν' ακούσουν από το στόμα του ίδιου του Αναστάντος το «χαίρετε» και να αγγίσουν τα πόδια Του και να τα προσκυνήσουν. Οι μυροφόρες, που αναδείχτηκαν όχι μόνο ευαγγελίστριες των Αποστόλων, αλλά και διεμήνυσαν πρώτες το μήνυμα της Ανάστασης σ' όλους τους ανθρώπους.

Μετά από τις Μυροφόρες επηρεάσθησαν από την Ανάσταση και εθερμάνθησαν και επιρροπολήθησαν ψυχικά οι δυο Μαθητές που εβάδιζαν μαζί με τον Αναστάντα Κύριο για αρκετή ώρα προς Εμμαούς και άκουσαν τους λόγους Του

και Τον είδαν να ευλογεί και τα φαγητά τους, όπως αναφέρει ο ευαγγελιστής Λουκάς (Λουκ. κδ' 13-35). Βλέπουμε μετά να επηρεάζονται και όλοι οι Μαθητές, που Τον είδαν να εμφανίζεται μπροστά τους στο υπερώο «κεκλεισμένων των θυρών». Κι εδώ θα πρέπει να σημειώσουμε ότι οι κάπως δικαιολογημένοι και φυσικοί φόβοι και διαλογισμοί τους, λόγω του πρωτοφανούς γεγονότος, αντικαθίστανται αμέσως από την ειρήνη και τη χαρά της παρουσίας του Κυρίου (Λουκ. κδ' 36-53 και Ιωάν. κ' 19-29). Κι ενώ προηγουμένως εφοβούντο τους Ιουδαίους και εκλείδωναν με προσοχή τις θύρες του υπερώου, τώρα αισθάνονται μιαν υπερκόσμια δύναμη να διαπερνά το είναι τους. Γιατί γίνονται δυνατοί οι αδύνατοι και απρόμητοι οι δειλοί, έτοιμοι και αποφασισμένοι να μαρτυρήσουν για τον Αναστάνα Κύριο.

Η δόξα, όμως, του Αναστάνα Κυρίου δεν έλαμψε μόνο στους ανθρώπους εκείνης της εποχής. Ακτινοβολεί και σήμερα. Άλλωστε η ένδοξη Ανάστασή Του είναι εκείνη, που δίνει συνεχώς ζωή και πνοή και δύναμη στην Εκκλησία Του. Με την Ανάσταση, ζει διά μέσου των αιώνων η Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Αυτή είναι το Α και το Ω της λατρευτικής της ζωής και από αυτήν αντλεί πνευματικούς χυμούς, που την κάμνουν ικανή να ανθίσταται στη φθορά του χρόνου και στις πολυποικίλες επιθέσεις των μανιωδών εκθρών της. Όλοι σχεδόν οι ύμνοι του εσπερινού των Σαββάτων και του Όρθρου των Κυριακών του έτους, υμνούν την Ανάσταση και μεγαλύνουν τον Αναστάνα Κύριο. Κι είμαστε ευτυχείς εμείς οι Ορθόδοξοι, που ζούμε θα έλεγα, ένα συνεχές Πάσχα. Και το Μεγάλο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, με το οποίο ενωνόμαστε με τον Νικητή του θανάτου δεν είναι τίποτε άλλο παρά πραγματική αναπαράσταση της θυσίας και της Ανάστασής Του.

Με τη δύναμη της Ανάστασης (Φιλιπ. γ' 10) επίσης, συντελούνται και οι θαυμαστές ηθικές μεταβολές και ψυχικές νεκραναστάσεις τόσων και τόσων ψυχών στην Εκκλησία. Σ' αυτή τη δύναμη βασιζόμαστε και ζούμε στο εξής. Πραγματικά, το βάπτισμά μας σημαίνει τη συμμετοχή μας στον θάνατο και την ταφή του Χριστού. Κι όπως ο Πατέρας Θεός με τη δύναμή Του «ανέστησε το Χριστό από τους νεκρούς», μας λέει ο Απόστολος Παύλος το ίδιο κι εμείς μπορούμε να ζήσουμε μια νέα ζωή» (Ρωμ. στ' 4). Και να ξέρουμε ότι αυτή η δύναμη της Ανάστασης, είναι εκείνη, που μας χαρίζει θάρρος και ενθουσιασμό και ηρωϊκό φρόνημα, ώστε να αφηφούμε όλες τις δυσκολίες, που προβάλλονται στην πορεία της ζωής μας και να ζούμε με τη βεβαιότητα της τελικής νίκης και της ευτυχίας των ουρανών. Οι ψυχικές αυτές κατακτήσεις του Αναστάνα Κυρίου και τα πλήθη των ανθρώπων, που ζουν αφοσιωμένοι σ' Εκείνο, μέσα μάλιστα στην αποστατημένη εποχή μας, είναι πραγματικότητες, που φανερώνουν περίτρανα και σήμερα τη δόξα του Κυρίου μας.

Αδελφοί μου! Είναι μεγάλο το χάρισμα της υιοθεσίας μας και μέγιστη και συγκινητική η προς όλους εμάς ευεργεσία και δωρεά του Υιού του Θεού, που έπαθε για μας και αναστήθηκε και μας έχει καλέσει για τα μεγάλα, τα ωραία, τα θεϊκά, τα αιώνια και τα αθάνατα, τα ευγενή και υψηλά, αυτά που ζητεί να επιθυμούμε και να επιδιώκουμε. Επίσης καθαρότητα ζωής, ανυπόκριτη αγάπη, ανωτερότητα, ειρήνη, εξάρσεις προσευχής. Με λίγα λόγια να κλείσουμε για πάντα στην ψυχή μας τον Αναστάνα Κύριο και να ζούμε την Ανάσταση την κάθε μας μέρα. Γένοιτο.

† **Ηγούμενος Χρυσορροϊατίσης Διονύσιος**

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σα. 9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Δε. 1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Κυ. 10/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Πα. 5/4	ΕΜΠΑ (Δ' Χαίρ.)
Πα. 15/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Α' Χαίρ.)	Κυ. 7/4	ΠΑΝΑΓΙΑ
Κυ. 17/3	ΤΣΑΛΑ	Πα. 12/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή (Ακάθιστος Ύμνος)
Πα. 22/3	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Β' Χαίρ.)	Κυ. 14/4	ΠΕΓΕΙΑ
Κυ. 24/3	ΒΑΣΑ (Εσπ.)	Κυ. 21/4	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Κυ. 24/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος	Κυ. 21/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Δε. 25/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπάσιη	Δε. 22/4	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ (Βράδυ)
Δε. 25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Τρ. 23/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας (Βράδυ)
Πα. 29/3	ΑΡΜΟΥ (Γ' Χαίρ.)	Τε. 24/4	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Βράδυ)
Κυ. 31/3	ΦΟΙΝΙ	Πε. 25/4	ΟΜΟΔΟΣ (Πρωί)
		Πε. 25/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
		Πα. 26/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Πρωί + Βράδυ)
		Σα. 27/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Πρωί)
		Σα. 27/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
		Κυ. 28/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
		Δε. 29/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ. 3/3	ΤΑΛΑ	Δε. 1/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
Τρ. 5/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Πα. 5/4	ΘΕΛΕΤΡΑ (Δ' Χαίρ.)
Κυ. 10/3	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Κυ. 7/4	ΜΕΣΣΟΓΗ
Πα. 15/3	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Α' Χαίρ.)	Πα. 12/4	(Ακάθιστος Ύμνος)
Κυ. 17/3	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ. 14/4	ΛΥΣΟΣ
Πα. 22/3	ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ (Β' Χαίρ.)	Σα. 20/4	ΛΑΡΝΑΚΑ
Κυ. 24/3	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΤΟΥ	Κυ. 21/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος
Δε. 25/3	ΚΑΘΗΚΑΣ	Κυ. 21/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
Δε. 25/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)	Δε. 22/4	ΠΡΟΔΡΟΜΙ (Βράδυ)
Πα. 29/3	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Γ' Χαίρ.)	Τρ. 23/4	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Βράδυ)
Κυ. 31/3	ΟΜΟΔΟΣ	Τε. 24/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
		Πε. 25/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί + Βράδυ)
		Πα. 26/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Πρωί)
		Πα. 26/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Βράδυ)
		Σα. 27/4	ΓΙΟΛΟΥ (Πρωί)
		Σα. 27/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
		Κυ. 28/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
		Δε. 29/4	ΓΙΟΛΟΥ, Απόστολος Μάρκος
		Τρ. 30/4	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τρ. 5/3	ΑΚΑΜΑΣ, Άγιος Κόνωνας	Πα. 12/4	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Ακάθιστος Ύμνος - Αγρυπνία)
Σα. 9/3	ΤΑΛΑ, Άγιοι Σαράντα	Κυ. 14/4	ΜΕΣΣΑΝΑ
Κυ. 10/3	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ. 21/4	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΤΟΥ
Δε. 25/3	ΜΑΜΩΝΙΑ (+ Δοξολογία)	Πα. 26/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Βράδυ)
Σα. 30/3	ΚΑΘΗΚΑΣ, Άγιος Υπάτιος	Σα. 27/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (Πρωί)
Σα. 30/3	Ι.Μ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ (Εσπ.)	Σα. 27/4	Ι.Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
Κυ. 31/3	Ι.Μ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ	Κυ. 28/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
		Κυ. 28/4	ΜΕΣΣΑΝΑ (Εσπ. Αγάπης)
		Δε. 29/4	ΜΕΣΣΑΝΑ, Ι. Μ. Αγ. Γεωργίου Κουμάνος

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

3/3	ΚΟΥΚΛΙΑ	7/4	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ
10/3	ΜΕΣΣΟΓΗ	14/4	ΧΟΛΕΤΡΙΑ
24/3	ΚΟΛΩΝΗ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΔΗΣ

10/3	ΚΟΝΙΑ	7/4	ΤΙΜΗ
17/3	ΑΧΕΛΕΙΑ	14/4	ΛΕΜΠΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

10/3	ΑΥΔΗΜΟΥ	7/4	ΤΣΑΛΑ
17/3	ΠΟΛΕΜΙ	14/4	ΓΙΟΛΟΥ
31/3	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ		

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparhous.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ'

ΑΡ.467 - 468

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (ΘΩΜΑ)

Απόστολος: Πράξ. ε' 12-20

Ευαγγέλιο: Ιω. κ' 19-31

5 Μαΐου 2019

Αργά το απόγευμα της ημέρας της Αναστάσεως οι δέκα μαθητές χωρίς τον Θωμά είναι συγκεντρωμένοι σ' ένα σπίτι στην Ιερουσαλήμ. Κι ενώ οι καρδιές τους είναι βαθιά πληγωμένες από τα γεγονότα της Παρασκευής και οι θύρες του σπιτιού κλειδαμπαρωμένες, ξαφνικά εμφανίζεται ο αναστημένος Κύριος ανάμεσά τους και τους λέει: «Ειρήνη ὑμῖν». Κι αμέσως τους δείχνει τα σημάδια των πληγών Του, για να πεισθούν ότι είναι ο ίδιος ο Διδάσκαλός τους που αναστήθηκε. Πόσο γρήγορα άλλαξαν όλα, πώς τόσο ξαφνικά η χαρά πλημμύρισε τις καρδιές τους! Και ο Κύριος τους ξαναλέει: «Ειρήνη ὑμῖν»· ὅπως με απέστειλε ο Πατέρας μου στον κόσμο για το έργο της σωτηρίας των ανθρώπων, έτσι κι εγώ στέλνω εσάς να συνεχίσετε το έργο μου. Και τους μετέδωσε πνοή ουράνιας ζωής εμφυσώντας στο πρόσωπό τους και λέγοντας: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον». Ὅσων ανθρώπων τις αμαρτίες θα συγχωρείτε, θα είναι συγχωρημένες από τον Θεό, και ὁποίων δεν τις συγχωρείτε, θα μένουν ασυγχώρητες.

Σε λίγο ο Κύριος έγινε ἀφαντος. Η ημέρα, όμως, εκείνη χαράχθηκε ανεξίτηλα στην καρδιά τους ως η ιερότερη της ζωής τους. Ήταν η ημέρα εκείνη, η μία των Σαββάτων, η Κυριακή της Αναστάσεως. Αυτήν ακριβώς τη σημασία της ημέρας θέλει να τονίσει ο ιερός ευαγγελιστής Ιωάννης. Γι' αυτό και επαναλαμβάνει: «τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων».

Βέβαια οι ἅγιοι Απόστολοι δεν είχαν καταλάβει αμέσως τη σημασία εκείνης της πρώτης Κυριακής στην ιστορία του Κόσμου. Ὅμως ο ίδιος ο Κύριος κατέδειξε την ιερή θέση της ευθύς εξαρχής. Αυτός την ευλόγησε με την Ανάστασή Του. Αυτός οικονόμησε έτσι τα πράγματα, ὥστε να είναι συναγμένοι την ημέρα εκείνη οι ἅγιοι Απόστολοι για να τους προσφέρει τα αγαθά της Αναστάσεώς Του. Ημέρα Κυριακή πάλι, μετά από οκτώ μέρες, εμφανίζεται στους ἑνδεκα. Ημέρα Κυριακή κατόπιν αποστέλλει το Ἅγιο Πνεῦμα στους μαθητές Του. Ημέρα Κυριακή αργότερα αποκαλύπτεται στην Πάτμο στον ευαγγελιστή Ιωάννη. Βέβαια ο Αναστάς είναι παρών μέσα στο λαό Του κάθε μέρα, ιδιαιτέρως, όμως, κάθε Κυριακή ζητά από τους πιστούς ὁλων των αἰώνων να εἴμαστε συναγμένοι για να Τον δούμε με τα μάτια της ψυχῆς μας και να Τον ψηλαφήσουμε. Κι εκείνος να μας ευλογήσει και να μας μεταδώσει την ειρήνη Του. Να εγκαταστήσει μέσα μας ἀνάπαυση και χαρά. Να μας προσφέρει διὰ των λειτουργῶν Του τη συχώρηση των αμαρτιῶν μας. Θέλει να μας κάνει συνδαιτυμόνες στο δείπνο Του. Να μας προσφέρει τα ακριβότερα δῶρα Του, το Τίμιο Σῶμα Του και το Ἄχραντο Αἷμα Του. Μας περιμένει κάθε Κυριακή να μας δώσει δύναμη νέας ζωής. Ὅστε να σκορπιστούμε στα σπίτια μας και να μεταδώσουμε την εμπειρία που ζούμε στον Ναό κάθε Κυριακή. Ὅπου να γίνει ὅλη η ζωή μας μια Κυριακή αἰώνια, ἀληθινή. Μην απουσιάζουμε, λοιπόν, καμία Κυριακή από τον Ναό του Θεοῦ.

Ο Θωμάς, δυστυχώς, απουσίαζε από τη σύναξη αυτή της Κυριακής. Κι όταν τον είδαν κάποια άλλη στιγμή οι μαθητές, και γεμάτοι ενθουσιασμό του είπαν: «τον είδαμε τον Κύριο!», αυτός έλεγε: Εάν δεν Τον δω με τα μάτια μου και δεν βάλω το δάκτυλό μου στο σημάδι των καρφιών, δεν πρόκειται να πιστεύσω. Οκτώ μέρες μαρτυρικές πέρασε ο Θωμάς. Μέχρι την επόμενη Κυριακή· όταν ήταν και πάλι συναγμένοι οι μαθητές, μαζί τώρα με τον Θωμά. Οι θύρες του σπιτιού και πάλι κλειστές και ξαφνικά ήλθε και πάλι ο Χριστός ανάμεσά τους λέγοντας: «Ειρήνη ὑμῖν». Κι έπειτα στράφηκε στον Θωμά και του είπε: Έλα, Θωμά, φέρε το δάκτυλό σου εδώ στα σημάδια των πληγών μου, δεξ τα χέρια μου, βάλε το χέρι σου στην πλευρά μου, και μην αφήνεις τον εαυτό σου να κυριευθεί από απιστία, αλλά γίνε πιστός. Τότε ο Θωμάς σε μία έκρηξη χαράς αναφώνησε: Είσαι ο Κύριός μου και ο Θεός μου! Και ο Κύριος του απαντά: Πιστεύεις επειδή με είδες! Είναι μακάριοι αυτοί που θα πιστεύσουν σε μένα χωρίς να με έχουν δει.

Γιατί, όμως, ο Θωμάς έδειξε τέτοια δυσπιστία; Πώς δεν θυμήθηκε τις προρρήσεις του Κυρίου για την Ανάστασή του; Πώς δεν θυμήθηκε την ανάσταση του υιού της χήρας της Ναϊν και του Λαζάρου που τις είχε δει με τα μάτια του; Και τώρα γιατί, ενώ οι άλλοι μαθητές τον διαβεβαίωναν, παρέμεινε δύσπιστος;

Ο Θωμάς, βέβαια, είχε κάποια δυσκολία. Ήταν ένας χαρακτήρας συναισθηματικός, ευαίσθητος και μελαγχολικός. Ο θάνατος του λατρευτού του Κυρίου, ασφαλώς, τον είχε βυθίσει σε κατάσταση απογοητεύσεως και μελαγχολίας. Εδώ, όμως, ακριβώς έκανε ένα τραγικό λάθος, απομονώθηκε από τους άλλους μαθητές. Γι' αυτό και ταλανίστηκε πολύ τόσες μέρες. Οι άλλοι πανηγύριζαν κι αυτός υπέφερε. Δεν ήταν βέβαια άπιστος, αλλά βρισκόταν σε κατάσταση κρίσιμη. Κινδύνευε πολύ.

Και ο Κύριος συγκαταβαίνει στην ολιγοπιστία του Θωμά. Κι έρχεται την ίδια μέρα και ώρα, στον ίδιο τόπο, με τον ίδιο τρόπο, λέγοντας τα ίδια λόγια, για να επαναφέρει τον Θωμά στην πίστη. Και με μία τρυφερότητα μοναδική του δείχνει ότι γνωρίζει το δράμα που πέρασε και θέλει να τον οδηγήσει σε πίστη και μετάνοια. Διδάσκει, όμως, ταυτόχρονα κι αυτόν και όλους μας να μην απομονωνόμαστε ποτέ όταν μας ζώνουν λογισμοί αμφιβολιών και απογοητεύσεων. Διότι έτσι κινδυνεύουμε. Αλλά να προστρέχουμε στο έλεος του Κυρίου, μέσα στην κοινωνία των πιστών, στην αγία μας Εκκλησία, για να λάβουμε πίστη και δύναμη, χαρά κι ελπίδα. Και να αναφωνεί ο καθένας μας μαζί με τον Θωμά: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου»!

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πράξ. στ' 1 - 7

Ευαγγέλιον: Μάρκου ιε' 43 - ιστ' 8

12 Μαΐου 2019

Είναι οι πρώτοι μάρτυρες της αναστάσεως του Χριστού, αγαπητοί μου αδελφοί! Τρεις γυναίκες. Η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία του Ιακώβου και η Σαλώμη. Ήταν ανάμεσα στους ακόλουθους του Χριστού μαζί με τους δώδεκα μαθητές Του και άλλους, συνολικά εβδομήντα, που Τον ακολουθούσαν. Έφθασαν πολύ πρωί. Είχαν αγοράσει από την προηγούμενη αρώματα, και τηρώντας το έθιμο, ήλθαν να αλείψουν το σώμα του νεκρού Χριστού. Στον δρόμο σκέφτηκαν «τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;» Ο τάφος που παρεχώρησε ο ευσοχήμων βουλευτής Ιωσήφ ο από Αριμαθαιας, σκαμμένος βαθιά, είχε καλυμμένη την είσοδό του με ογκώδη και πολύ βαριά πέτρα. Εκπληκτες, φτάνοντας, βλέπουν τον λίθο δίπλα στην είσοδο. Η είσοδος ελεύθερη. Εκπληξη! Και ο φόβος μεγαλύτερος. Βρίσκουν το μνημείο κενό. Στο δεξιό άκρο του μνημείου «εἶδον νεανίσκον καθήμενον περιβεβλημένον στολήν λευκήν». Μη φοβάστε: «Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνόν, τὸν ἐσταυρωμένον. Ἠγέρθη, οὐκ ἐστὶν ὧδε. Ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.» Ζητάτε τον Ιησὺ τον Ναζωραίο, που σταυρώθηκε. Αναστήθηκε. Δεν είναι εδώ. Να ο τόπος που τον έβαλαν. Απαντά ο «νεανίσκος» στις απορίες τους που δεν πρόλαβαν ακόμη να εκφράσουν! Εκπληκτες, αλλά περισσότερο φοβισμένες, οι τρεις γυναίκες, αγαπητοί μου αδελφοί, ακούνε τον ήρεμο εξωπραγματικό νεανίσκο, ντυμένο με λευκά ενδύματα. Αγγέλλει την ανάσταση του Χριστού, σαν να είναι ένα απλό, γνωστό και αναμενόμενο συνηθισμένο γεγονός! «Ἠγέρθη!» είπε. Με δυσκολία προσπαθούν να συνειδητοποιήσουν το γεγονός της αναστάσεως, που ωστόσο, τους το είχε προαναγγείλει ο Κύριος. Τότε δεν το είχαν προσέξει. Σχεδόν δεν το άκουσαν. Τώρα όμως, φαίνεται ότι η ανάσταση είναι πραγματικότητα. Αληθώς ανέστη ο Κύριος, θα σκέφτηκαν. Ωστόσο θα έχουν και το ιδιαίτερο, επιπλέον τιμητικό προνόμιο να μεταφέρουν και την εντολή, που τους μεταβιβάζει ο άγγελος. «Εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν.» Να πείτε στους μαθητές Του και ιδιαίτερος στον Πέτρο, ότι θα σας περιμένει στη Γαλιλαία. Εκεί, θα Τον δείτε. Σας το είχε πει άλλωστε, πριν τη σταύρωση. Αυτές, οι απλές γυναίκες, οι όχι λιγότερο φοβισμένες και εκπληκτες, μετέφεραν το μήνυμα, στους φοβισμένους μαθητές. Αγγελιοφόροι της μεγάλης χαροποιού είδησης οι τρεις γυναίκες, έβαλαν κυριολεκτικά φτερά στα πόδια τους, για να φτάσουν όσο μπορούσαν γρηγορότερα στους μαθητές. Να φέρουν μοναδικό άγγελμα. Εκεί όμως, στη Γαλιλαία, αλλά και σε άλλες περιπτώσεις θα αξιωθούν να δουν τον Αναστάντα Κύριο. Θα είναι γι' αυτές μια εξαιρετική ανάμνηση, που θα διατηρήσουν μέχρι το τέλος της ζωής τους. Έχουν πεισθεί ότι είναι ο αναστημένος σωτήρας. Θα διώξουν τον φόβο και θα διακηρύξουν την ανάσταση του Κυρίου.

Είναι πραγματικά μοναδικό γεγονός! Είναι η βάση της πίστης μας, αγαπητοί μου. Είναι η απόδειξη της θείας προέλευσης του Χριστού. Είναι ο Κύριός μας και ο Θεός μας, όπως θα ομολογήσει και ο προβληματισμένος Θωμάς. Σ' αυτή την Ανάσταση, βασίζεται η θρησκεία μας.

«Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν. Ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν».

Η πίστη μας, αγαπητοί μου αδελφοί, στηρίζεται στην ανάσταση του Κυρίου. Είναι η υλοποίηση της διδασκαλίας των εμπνευσμένων προφητών. Προανήγγειλαν την τήρηση της υπόσχεσης του Θεού για τη σωτηρία μας! Προφήτευσαν την ἔλευση Του, τη θυσία και την Ανάστασή Του. Όλα πλέον είναι μια ολοκληρωμένη πραγματικότητα. Είναι η επιβεβαίωση της διδασκαλίας Του. Αποκτά άλλη σημασία η διδασκαλία του Θεανθρώπου Χριστού. Μετά την ανάσταση, Τον αντιμετωπίζουμε ως τον Θεό. Αν υπήρχε κάποια μέχρι τότε αμφιβολία, δεν δικαιολογείται πλέον. Αυτή η πίστη στην ανάσταση, αποτελεί και την ελπίδα και για την δική μας ανάσταση, σε μια άλλη ζωή, στη βασιλεία Του. Είναι αυτή η ανάσταση που ακολούθησε τη σταυρική θυσία Του, που αποδεικνύει την απέραντη αγάπη Του, για να μας απαλλάξει από το βάρος της αμαρτίας, που με τη θέλησή μας φορτωθήκαμε. Αποθέσαμε τις πολλές μας αμαρτίες, πάνω στο βαρύ σταυρό που μετέφερε. Ο Θεάνθρωπος Χριστός, με την ανθρώπινη φύση Του υπέφερε το φοβερό βασανιστήριο της σταύρωσης. Δεν είναι μια απλή θανατική στιγμή και ανώδυνη ποινή ο σταυρός. Ήταν οδυνηρό βασανιστικό μαρτύριο! Από τη στιγμή που καρφώθηκε, σηκώθηκε ο σταυρός, μέχρι τη στιγμή που παρέδωσε το πνεύμα, υπέφερε το συνεχές βασανιστικό μαρτύριο! Αυτό το μαρτύριο, το δέχτηκε για μας, για χάρη μας. Του χρωστάμε πίστη χωρίς αμφιβολίες. Οφείλουμε σ' Αυτόν, απόλυτη αφοσίωση, όλη την αγάπη μας. Και Εκείνος τί ζητάει από εμάς; Απαιτήση του Κυρίου μας είναι να εμπιστευόμαστε Εκείνον και να δεχόμαστε το περιεχόμενο της πίστης που μας δίδαξε και μέσω των μαθητών Του, και μας παρέδωσε. Και όχι μια απλή πίστη, γιατί «και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίττουσι». Και οι δαίμονες πιστεύουν. Η δική μας πίστη χαρακτηρίζεται από συνέπεια. Πίστη και έργα! «Πίστις άνευ έργων νεκρά ἐστὶ!» Τήρηση των εντολών Του. Και Εκείνος θα μας ανταμείψει. Όπως ανταμείψε με την προνομιακή τιμή, να μάθουν την ανάστασή Του, πρώτες οι τρεις πιστές ακόλουθες, τρεις γυναίκες. Να γίνουν αγγελιοφόροι του σωτηρίου μηνύματος! Το άγγελμα που θα μετατραπεί σε έναυσμα κινητήριο για τους μαθητές – αποστόλους, για να διαδώσουν την ευχάριστη είδηση της σωτηρίας, σ' όλο τον κόσμο!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πράξ. θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ε' 1-15

19 Μαΐου 2019

Τετάρτη Κυριακή από του Πάσχα σήμερα και η Εκκλησία μας όρισε όπως διαβάζουμε την ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στο θαύμα της θεραπείας του παραλύτου της Βηθεσδά. Ορίστηκε αυτή η περικοπή να διαβάζεται σήμερα γιατί πρώτα τέτοια χρονική περίοδο που διανύουμε και εμείς βρέθηκε ο Χριστός στα Ιεροσόλυμα και θεράπευσε τον Παράλυτο. Έπειτα γιατί μέσα από το θαύμα, μας φανερώνεται ότι ο Χριστός με την ανάστασή Του γίνεται Αυτός η κολυμβήθρα πάσης ίασεως και θεραπείας σωματικής και ιδιαίτερα πνευματικής.

Ο παράλυτος για 38 χρόνια ανέμενε στην προβατική κολυμβήθρα η οποία λέγεται και Βηθεσδά. Προσδοκούσε την ημέρα που θα μπορούσε να θεραπευθεί μπαίνοντας πρώτος στην κολυμβήθρα μετά την ταραχή του ύδατος από τον άγγελο. Δεν τα κατάφερε, όμως, γιατί άλλοι τον προλάβαιναν και όπως λέγει ο ίδιος **«άνθρωπον ουκ είχε»** να τον βοηθήσει. Ο Χριστός που έγινε άνθρωπος για τον καθένα ξεχωριστά συναντά τον παραλυτικό και τον θεραπεύει με έναν του λόγο: **«έγειρε άρον τον κράβατόν σου και περιπάτει»**. Αν αναλύσουμε προσεκτικά την περικοπή μπορούμε να διδαχθούμε πολλά. Θα επικεντρωθούμε όμως εν συντομία σε δύο σημεία από την περικοπή:

- Ένα πρώτο μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι ότι ο Χριστός είναι αυτός που μπορεί να μας ελευθερώσει από την πνευματική παραλυσία και να μας οδηγήσει ελεύθερα κοντά Του. Ο Χριστός απευθύνεται προς τον παράλυτο και του λέγει **«Θέλεις υγιής γενέσθαι;»** Ποιος δεν θέλει να γίνει καλά; Όμως ζητά τη δική μας συγκατάθεση γι' αυτό και ρωτάει πρώτα τον παράλυτο. Ο Χριστός βέβαια εδώ εννοούσε όχι μόνο την υγεία του σώματος αλλά και της ψυχής του. Ο άνθρωπος, δυστυχώς, πολλές φορές αναλώνεται και εξαντλείται στα υλικά πράγματα και απομακρύνεται από τον Θεό. Έτσι μακράν του Θεού, μέσα στην αμαρτία η ψυχή του παραλύει. Μπορεί να είναι υγιής σωματικά αλλά ουσιαστικά είναι παράλυτος και η πνευματική παράλυση είναι χειρότερη από τη σωματική. Ο Χριστός δεν ήρθε στον κόσμο για να αποκαταστήσει σε όλους την σωματική υγεία. Πολλές φορές ο Χριστός δίνει τη σωματική υγεία σε όσους με πίστη καταφεύγουν κοντά Του μέχρι και σήμερα. Όμως αυτό δεν είναι το πρωτεύον για τον Θεό και για τον κάθε χριστιανό. Το σώμα κάποτε θα πεθάνει για να αναστηθεί καινούριο κατά τη Δευτέρα παρουσία. Η ψυχή όμως είναι αυτή που πρέπει να διατηρηθεί υγιής. Αν έχει παραλύσει, λόγω της αμαρτίας, να καταφύγει στον πνευματικό και με μετάνοια και εξομολόγηση να τη θεραπεύσει. Υπάρχουν άνθρωποι που μπορεί να είναι υγιείς, εντελώς καλά, αλλά λόγω της απομάκρυνσής τους από τον Θεό να είναι δυστυχώς εντελώς παράλυτοι πνευματικά. Υπάρχουν και παράλυτοι στο σώμα οι οποίοι όμως είναι υγιέστατοι στη ψυχή. Βρίσκονται καθημερινώς μέσα στην Εκκλησία με πίστη και

υπομονή μετέχουν των μυστηρίων της, αυτοί θα κληρονομήσουν την αιώνια ζωή. Θα πρέπει, λοιπόν, να ενδιαφερόμαστε για το σώμα μας αλλά πρωτίστως για την ψυχή μας, να μην την παραμελούμε μακριά από τον Θεό στην αμαρτία και αμετανοησία. Ο Χριστός διά των μυστηρίων Του μέσα στην Εκκλησία είναι αυτός που μπορεί να μας κρατάει υγιείς και στο σώμα αλλά πρωτίστως υγιείς στην ψυχή.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η περικοπή σήμερα είναι ότι ποτέ δεν είμαστε μόνοι. Ο παράλυτος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής εξέφρασε ένα παράπονο στον Χριστό: «**Κύριε άνθρωπον ουκ έχω**». Φαίνεται ότι από την μια ήταν εντελώς παράλυτος, ώστε να μην μπορεί ούτε να συρθεί προς την κολυμβήθρα και από την άλλη ότι ήταν εντελώς μόνος, εγκαταλελειμμένος από όλους. Συμβαίνει πολλές φορές άνθρωποι που ξεχνούν τον Θεό να ξεχνούν και τους συνανθρώπους τους. Όταν κινείται ο άνθρωπος από ιδιοτέλεια είναι φυσικό να λέγει, αφού αυτός δεν μπορεί να μου προσφέρει τίποτα γιατί να τον βοηθήσω; Έτσι αντιμετώπιζαν και τον σημερινό παράλυτο οι γύρω του, ακόμα και συγγενείς και φίλοι και τον άφησαν εντελώς αβοήθητο. Όμως εκεί που μπορεί όλοι να μας ξεχάσουν, να μας περιφρονήσουν ο Θεός δεν μας ξεχνά. Ο Θεός δεν ξεχνά ιδιαίτερα τους δικούς Του, αυτούς που τον αγαπούν και αγωνίζονται στη ζωή τους να διαφυλάξουν τις εντολές Του. Είναι μια ελπίδα σε όλους μας αυτό και παρηγοριά ότι ο Θεός θα έρθει κάποια στιγμή. Μπορεί να περάσει αρκετός χρόνος αλλά θα έρθει να μας ανταμείψει για τους κόπους και ιδιαίτερα την υπομονή και την εγκαρτέρηση που δείξαμε στις δοκιμασίες της ζωής. Όμως και εμείς οι Χριστιανοί πρέπει να ομοιάσουμε με τον Θεό όσον αφορά στη βοήθεια προς τους συνανθρώπους μας. Να μην τα περιμένουμε να τα κάνει όλα ο Θεός και να φαινόμαστε άσπλαχνοι και ανελεήμονες. Θα πρέπει να στεκόμαστε δίπλα στους πάσχοντες συνανθρώπους μας και να τους παρέχουμε βοήθεια. Να βοηθήσουμε έναν άνθρωπο να καταφέρει να σταθεί στα πόδια του. Να μην ξεχνούμε, όμως, και κυρίως να τον βοηθήσουμε να ελευθερωθεί από την παραλυσία της ψυχής οδηγώντας τον στον πνευματικό, στην εξομολόγηση και γενικά στην Εκκλησία και τα μυστήριά της.

Σπουδαία τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής που πρέπει να τα έχουμε υπόψη. Να προσέχουμε να διαφυλαχθούμε από την παραλυσία της ψυχής, μέσω των μυστηρίων της Εκκλησίας. Έπειτα να ξέρουμε ότι ποτέ δεν είμαστε μόνοι. Ο Χριστός είναι πάντοτε δίπλα μας φτάνει να τον επικαλούμαστε και αυτός θα έρθει να μας βοηθήσει σε κάθε περίπτωση της ζωής.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. 1α' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. 8' 5-42

26 Μαΐου 2019

**«Ει ἤδεις την δωρεάν του Θεού, και τις ἐστίν ο λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, συ αν ἤτησας αυτόν, και ἔδωκεν αν σοι ὕδωρ ζῶν»
(Ιωάν. 8' 10)**

Υποκλινόμαστε σήμερα με θαυμασμό μπροστά στη δωρεά του Θεού, που εκδηλώνεται τόσο σαν συγκατάβαση, όσο και σαν αποκάλυψη. Σαν συγκατάβαση, γιατί δεν κάνει διάκριση ανάμεσα σε άντρα ή γυναίκα, ανάμεσα σε Ιουδαίο ή αλλοεθνή, τη Σαμαρείτισσα, και τέλος χωρίς να κάνει διάκριση ανάμεσα σε δίκαιο ή αμαρτωλό. Γιατί, όπως είπε ο ίδιος ο Χριστός: «ἦλθε ο Υἱός του Ανθρώπου ζητήσαι και σώσαι το απολωλός» (Λουκ. 1 θ' 10). Ακόμα: διαβεβαίωσε ότι «ουκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, αλλά αμαρτωλούς εις μετάνοιαν» (Ματθ. 9' 13).

Όμως, πέρα από τη συγκατάβαση προς τον αμαρτωλόν άνθρωπο, η δωρεά του Θεού εκδηλώνεται σήμερα σαν αποκάλυψη. Διπλή αποκάλυψη. Αποκάλυψη της μεγάλης αλήθειας, ότι ο Θεός είναι Πνεύμα και ως Πνεύμα ευρίσκεται παντού, η δε λατρεία Του μπορεί να προσφέρεται παντού με την προϋπόθεση «τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνεῖν». Αποκάλυψη ακόμα, ότι Αυτός είναι ο αναμενόμενος Μεσσίας και Λυτρωτής, δηλαδή ο Χριστός: «Εγώ ειμί ο λαλών σοι», είπε στη Σαμαρείτισσα όταν αυτή ομολόγησε « οίδα ότι Μεσσίας έρχεται ο λεγόμενος Χριστός: όταν ἔλθῃ εκείνος, αναγγελεῖ ἡμῖν πάντα».

Η αποκάλυψη, λοιπόν, αφορούσε τόσο τον ίδιο τον Χριστό, όσο και την πνευματικότητα και τη λατρεία του Θεού. Εκπλήσσει όμως και η Σαμαρείτισσα. Παρά την ηθική ακαταστασία της, παρά την αμαρτωλότητα της, την οποία και δεν διαψεύδει, εντούτοις η Σαμαρείτισσα παρουσιάζεται να έχει θρησκευτικά ενδιαφέροντα, αλλά και πνευματική δίψα. Γνωρίζει τη διαφορά που υπάρχει σχετικά με τον τόπο της λατρείας του Θεού ανάμεσα στους Ιουδαίους και στους Σαμαρείτες. Οι μεν Ιουδαίοι θεωρούν τον Ναό των Ιεροσολύμων ως μοναδικό τόπο λατρείας του Θεού, οι δε Σαμαρείτες το ὄρος Γαριζίν. Όμως μέσα της έχει κάποια αμφιβολία. Για τούτο ρωτά τον Χριστό ποιός είναι ο σωστός τόπος λατρείας, για να πάρει την απάντηση για τον τρόπο της λατρείας: «Ο Θεός είναι πνεύμα. Κι αυτοί που τον λατρεύουν, πρέπει να τον λατρεύουν με τη δύναμη του Πνεύματος, που φανερώνει την αλήθεια».

Ο Χριστός, λοιπόν, που δεν αποστρέφεται τον αμαρτωλό άνθρωπο, έτσι και σήμερα δεν αποστράφηκε τη Σαμαρείτισσα. Αντίθετα, αναγνωρίζοντας τη σπίθα της θετικής πλευράς της προσωπικότητάς της, καθώς και τη διάθεσή της για μετάνοια, παραμέρισε τη στάχτη της αμαρτίας, που σαν σιβάδα κάλυπτε την ψυχή της και αναζωπύρωσε την πίστη της. Τη διαφωτίζει στο ερώτημά της, διδάσκει τη μεγάλη αλήθεια για τον Θεό, καθώς και τον τρόπο της λατρείας Του και την καλεί, όπως και τον καθένα από μας, στη φωτεινή ζωή. Παράλληλα της αποκάλυψε ότι η ευτυχία δεν βρίσκεται στις θολές πηγές της αμαρτίας, αλλά

στο «ύδωρ» το «ζων», που είναι η αλήθεια και η Χάρης του Θεού και που όταν το πει κάποιος δεν θα ξαναδιψάσει. Αντίθετα, όπως διαβεβαίωσε σήμερα ο Χριστός τη Σαμαρείτισσα: «το ύδωρ ο δώσω αυτό, γενήσεται εν αυτό πηγή ύδατος αλλομένου εις ζωήν αιώνιον». «Το νερό που θα του δώσω θα γίνει μέσα του μια πηγή που θ'αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας».

Η Σαμαρείτισσα αποδέχθηκε αυτό το «ύδωρ το ζων», όπως προσφέρθηκε μέσα από τις ύψιστες αλήθειες για τον Θεό και την αυτοαποκάλυψη του Χριστού ως Μεσσία. Η αποδοχή αυτών των αληθειών επιβεβαιώνεται με διπλό τρόπο αντίδρασης. Πρώτον, δεν «επιτέθηκε» φραστικά στον συνομιλητή της για όλα εκείνα που αφορούσαν την προσωπική ζωή της. Δεύτερον, μετέτρεψε την «προσβολή» σε ευκαιρία για μετάνοια και σωτηρία. Μέσα από την αποκάλυψη του Χριστού, ότι είναι ο Μεσσίας, πήρε όλες τις εξηγήσεις που ήθελε. Ιδιαίτερα δε ότι και οι Σαμαρείτες αν και «αλλογενείς» για τους Ιουδαίους, για τον Χριστό είναι και αυτοί δικαιούχοι αυτής της σωτηρίας.

Αυτή την αποκάλυψη δεν την οικειοποιήθηκε. Αντίθετα, θεωρώντας την σωτηρία σαν πολύτιμο δώρο του Θεού για όλους τους ανθρώπους, η Σαμαρείτισσα θέλησε να τη μοιραστεί με τους συμπατριώτες της για να γίνουν και αυτοί συμμέτοχοι. «Ελάτε», τους είπε «να δείτε έναν άνθρωπο που μου είπε όλα όσα έχω κάνει στη ζωή μου· μήπως είναι αυτός ο Μεσσίας;».

Η πρόσκληση της Σαμαρείτισσας βρήκε ανταπόκριση. Όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο: «Πολλοί από τους Σαμαρείτες εκείνης της πόλης πίστεψαν σ'αυτόν, εξαιτίας της μαρτυρίας της γυναίκας » που έλεγε : «Μου είπε όλα όσα έχω κάνει». Όταν, λοιπόν, οι Σαμαρείτες ήρθαν κοντά Του, Τον παρακαλούσαν να μείνει μαζί τους· κι έμεινε εκεί δύο μέρες. Έτσι πίστεψαν πολύ περισσότεροι ακούγοντας τα λόγια Του και έλεγαν στη γυναίκα: «Η πίστη μας δεν στηρίζεται πια στα δικά σου λόγια· γιατί εμείς οι ίδιοι Τον έχουμε τώρα ακούσει και ξέρουμε πως πραγματικά Αυτός είναι ο σωτήρας του κόσμου, ο Χριστός».

Αδελφοί μου, η Σαμαρείτισσα άφησε τη στάμνα και παράλληλα την ως τότε αμαρτωλή ζωή της. Η μεταστροφή της τη δικαίωσε, αφού το πρώτο της κήρυγμα είχε ανέλπιστα αποτελέσματα. Και τούτο γιατί το ερώτημα: «μήτι ούτος εστιν ο Χριστός;» κατέληξε σε βέβαιη απάντηση : «Οίδαμεν ότι ούτος εστιν αληθώς ο σωτήρ του κόσμου, ο Χριστός».

Η βεβαιότητα των συμπατριωτών της έγινε και δική της βεβαιότητα. Αφού δέχθηκε το βάπτισμα κατά την ημέρα της Πεντηκοστής μαζί με τα παιδιά και τις αδερφές της, στη συνέχεια ακολούθησε τους Αποστόλους. Κήρυξε στη Συρία, στη Φοινίκη, στην Παλαιστίνη, στην Αίγυπτο, στην Καρχηδόνα και τέλος στη Ρώμη. Η Σαμαρείτισσα άφησε τη σκοτεινή ζωή της. Μετονομάστηκε σε Φωτεινή και αναγνωρίστηκε σαν ισαπόστολος. Ας μιμηθούμε το παράδειγμά της. Ας αφήσουμε κι εμείς τη στάμνα των αμαρτιών μας. Ας την μιμηθούμε είτε με τη διδασκαλία μας, είτε μέσα από την όλη ζωή και συμπεριφορά μας. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πράξ. ιστ' 16-34

Ευαγγέλιο: Ιω. θ' 1-38

2 Ιουνίου 2019

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών

Ο τυφλός του σημερινού ευαγγελίου δεν αντίκρισε ποτέ τον κόσμο. Μόνο τον άκουγε και άγγιζε κάτι απ' αυτόν. Τα πάντα, γι' αυτόν, καλύπτονταν από βαθύ και αδιαπέραστο σκοτάδι. Μα και σκοτάδι, δεν ήξερε τι θα πει. Γιατί, για να καταλάβει το σκοτάδι, θα έπρεπε προηγουμένως να έχει δει το φως. Βίωνε μια διαρκή κατάσταση θανάτου, αφού ζούσε στερούμενος και μάλιστα από τη γέννησή του, το πιο αυτονόητο και ουσιάδες αγαθό της ζωής, το φως.

Το μαρτύριό του ήταν δυσβάσταχτο. Δεν είχε να αντιμετωπίσει μόνο τις άμεσες συνέπειες της τυφλότητάς του, δηλαδή τις καθημερινές δυσκολίες για αυτοεξυπηρέτηση και αυτοσυντήρηση, αλλά, συγχρόνως, εισέπραττε τη θρησκευτική περιφρόνηση και την κοινωνική απομόνωση από τους ομοεθνείς του. Κι αυτό διότι, σύμφωνα με τις λαϊκές αντιλήψεις, εθεωρείτο αμαρτωλός και έφερε πάνω του εμφανώς τα σημάδια της θείας τιμωρίας και εγκατάλειψης.

Ο Χριστός, όμως, με πολλή συμπάθεια και ενδιαφέρον τον πλησίασε, χωρίς εκείνος να τον καλέσει, γιατί δεν Τον έβλεπε και δεν ήξερε ότι κοντά του βρισκόταν ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων. Και με μια θεοπρεπή αλλά συνάμα παράδοξη χειρονομία, ο Κύριος, αναπληρώνει την έλλειψη των σωματικών του οφθαλμών και χαρίζει στον τυφλό το φως του.

Μεγάλο και πρωτοφανές το θαύμα. Μεγάλο για το είδος του και πρωτοφανές για τον τρόπο της θεραπείας. Το ομολογεί περίτρανα ο ίδιος ο θεραπευθείς τυφλός «εκ του αιώνος ουκ ηκούσθη ότι ήνοιξε τις οφθαλμούς τυφλού γεγεννημένου». Με το θαύμα αυτό διαφαινεται πλέον ξεκάθαρα ότι ο ερχομός του Χριστού σήμανε την έλευση της μεσσιανικής εποχής, κατά την οποία «οφθαλμοί τυφλών ανοιχθήσονται».

Ο Κύριος, για να θεραπεύσει τον τυφλό του σημερινού ευαγγελίου, χρησιμοποιεί ένα υλικό μέσο, τον πηλό. Μα ο πηλός δεν ανοίγει τα μάτια αλλά τα καταστρέφει, ακόμη κι όταν είναι υγιή. Ο Χριστός, όμως, με αυτό τον τρόπο θέλει να φανερώσει το μεγαλείο της θείας δυνάμεως, η οποία πολλές φορές «εκ των εναντίων τα εναντία κατασκευάζει». Επιπλέον, η χρήση του πηλού θυμίζει τη δημιουργία του ανθρώπου από το χώμα και μας διδάσκει ότι αυτός που δημιούργησε από τη γη τον άνθρωπο και του χάρισε τις άλλες αισθήσεις, ο ίδιος τώρα δίνει στον τυφλό την όρασή του και τον αποκαθιστά στην πρωταρχική και ακέραια κατάσταση που τον έπλασε.

Αν, όμως, το πρώτο βήμα για την θεραπεία του τυφλού έγινε από τον Χριστό, το δεύτερο βήμα έπρεπε να γίνει από τον ίδιο τον τυφλό. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Χριστός μπορούσε να θεραπεύσει τον τυφλό μ' έναν μόνο λόγο Του, όπως έκανε σε άλλες περιπτώσεις. Τον προστάζει, ωστόσο, να πάει να πλυθεί στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ για να δοκιμάσει την πίστη του και να κινητοποιήσει τον ίδιο.

Η πορεία αυτή, της θεραπείας του τυφλού, μας δείχνει τον τρόπο που χρησιμοποιεί ο Θεός για τη σωτηρία μας. Ο Θεός, από άκρα συγκατάβαση και αγάπη κινήθηκε προς τον άνθρωπο και ήρθε «αυτεπάγγελτος» για να σώσει τον

κόσμο. Ήρθε να αναζητήσει το χαμένο πρόβατο, χωρίς να περιμένει να έρθει εκείνο προς τον ποιμένα του. Ο Χριστός έκανε το πρώτο βήμα, χωρίς το οποίο θα ήταν αδύνατο να σωθούμε όσες προσπάθειες κι αν κάναμε. Είναι, όμως, απαραίτητη και η δική μας συνεργασία, έστω και ασθενική. Αν ο τυφλός δεν υπηκούε στην προσταγή του Κυρίου, η ενέργεια του Χριστού θα έμενε χωρίς αποτέλεσμα. Πρέπει, λοιπόν κι εμείς να ανταποκριθούμε στις ενέργειες του Θεού για τη σωτηρία μας, για να μη μείνουν αυτές ανενέργητες.

Το θαύμα της θεραπείας του τυφλού δεν περιορίζεται μόνο στην αποκατάσταση της σωματικής όρασης, όσο σημαντικό και αν είναι αυτό. Το θαύμα που δεν φαίνεται είναι πιο βαθύ και ουσιαστικό. Είναι ο εσωτερικός φωτισμός, που θεραπεύει την πνευματική τύφλωση.

Κι ενώ ο πρώην τυφλός βρίσκει το φως του και ομολογεί με παρρησία την πίστη του στον Χριστό, οι Φαρισαίοι εμμένουν πεισματικά στην πνευματική τους τυφλότητα και καταδιώκουν τον Χριστό ως εγκληματία. Το φως της αλήθειας προξενούσε φοβερό πόνο στους γεμάτους εγωισμό οφθαλμούς τους. Τους βόλευε να αγνοούν αυτόν που ξεσκέπαζε την υποκρισία τους. Γι' αυτό αρνούνται να παραδεχτούν το αυτονόητο, ότι δεν μπορεί να μην είναι «παρά Θεού» αυτός που έκανε ένα τέτοιο πρωτάκουστο θαύμα. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να διασύρουν τον Χριστό και φρίττουν ακούγοντας να γίνεται δάσκαλός τους ο θεραπευμένος τυφλός. Το ακαταπόνητο ψυχικό σθένος και η ακλόνητη πίστη του στον Χριστό καθιστούν τον πρώην τυφλό διαχρονικά φως για όλους εμάς τους μη τυφλούς.

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Η σημερινή περικοπή θέτει ενώπιόν μας, για μια ακόμη φορά, το ακανθώδες πράγματι, για την κοινωνία και την Εκκλησία, πρόβλημα των τυφλών αδελφών μας. Ο ανθρώπινος πόνος, παρά την αλματώδη πρόοδο της τεχνολογίας, εξακολουθεί και σήμερα να βοιά. Αλήθεια, πόσες τέτοιες καταστάσεις προσπερνάμε καθημερινά ανυποψίαστοι; Είναι και τούτο μια απόδειξη του πόσο έχει αμβλυνθεί το χριστιανικό μας αισθητήριο. Αν ο Χριστός έσπευσε μόνος να χαρίσει το φως στον άγνωστο επαίτη του δρόμου, άλλο τόσο είναι και δικό μας χρέος να μην αδιαφορούμε μπροστά στο δράμα των συνανθρώπων μας. Ας συνδράμουμε, λοιπόν, όλοι μας στον καθιερωμένο έρανο που διεξάγεται σήμερα υπέρ των τυφλών αδελφών μας, εκδηλώνοντας έτσι με έργα το ενδιαφέρον μας προς τους πάσχοντες αδελφούς μας. Ας αποδείξουμε εμπράκτως ότι αισθανόμαστε και λειτουργούμε ως μέλη του ενός σώματος, δηλαδή της Εκκλησίας, που έχει κεφαλή τον Χριστό, όπου «τα μέλη μεριμνώσι υπέρ αλλήλων και είτε πάσχει εν μέλος συμπάσχει πάντα τα μέλη». Ο καθένας ας προσφέρει τον οβολό της αγάπης του, από το περίσσειμα ή το υστέρημά του, με την πίστη ότι «δανείζει Θεώ ο ελεών πτωχόν».

Μετ' ευχών διαπύρων

† Ο Πάφου Γεώργιος

Σημείωση: *το ποσό που θα συγκεντρωθεί να σταλεί, έναντι αποδείξεως στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι το Σάββατο 8 Ιουνίου 2019, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.*

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Α΄ ΟΙΚ. ΣΥΝ).

Απόστολος: Πράξ. κ' 16-18,28-36

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιζ' 1-13

9 Ιουνίου 2019

**«Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς εν τω ονόματι σου ω δεδωκάς μοι, ίνα
ώσιν εν καθώς ημείς» (Ιωάν. ιζ' 11).**

Το σημερινό ευαγγέλιο αποτελεί μέρος της γνωστής ως «Αρχιερατικής Προσευχής» του Χριστού και την οποίαν απηλύθυνε προς τον Θεό Πατέρα αμέσως μετά τον Μυστικό Δείπνο και λίγο πριν από το Πάθος και την Σταυρική Του Θυσία. Μέσα από αυτήν καταγράφεται από τη μια η επιτυχής ολοκλήρωση του έργου Του, που είχε σαν χαρακτηριστικό στόχο τη δόξα του Θεού. Ένα στόχο που επιβεβαιώνεται από τον κόσμο μετά από ένα θαύμα όπου «και εδόξαζον τον Θεόν» (Λουκ. ζ' 16, ιγ' 13, ιζ' 15, ιη' 43). Έναν στόχο που ομολογείται σήμερα και από τον ίδιο τον Χριστό. «Εγώ σε εδόξασα επι της γής, το έργον ετελείωσα ο δέδωκάς μοι ίνα ποιήσω».

Όμως, μέσα από την «Αρχιερατική προσευχή» δεν αποκαλύπτεται μόνο το ως τώρα σημαντικό Του έργο, καθώς και αυτό που επλησίαζε, μέσα από την Σταύρωση και την Ανάσταση, αλλά και αυτό που θα ακολουθούσε. Δηλαδή η σύσταση και η ενότητα της Εκκλησίας καθώς και η συνέχιση του έργου Του, μέσα από την Εκκλησία από τους Μαθητές Του.

Το έργο του Χριστού αφορά όλους τους ανθρώπους. Ένα έργο που Του έχει ανατεθεί από τον Θεό Πατέρα, μέσα από μια αποκλειστική εξουσία, αλλά κι έναν μοναδικό στόχο: να «δώσει κι αυτός την αιώνια ζωή σε όλους αυτούς που του εμπιστεύθηκε», όπως ομολογεί σήμερα ο ίδιος ο Χριστός: «Καθώς έδωκας αυτό εξουσίαν πάσης σαρκός, ίνα παν ο δέδωκας αυτό δώση αυτοίς ζωήν αιώνιον».

Ο Χριστός, λοιπόν, έρχεται να προσφέρει ξανά στον άνθρωπο την κοινωνία με τον Θεό και να τον καταστήσει μέτοχο, κοινωνό της ζωής του Θεού. Μιας ζωής που προϋποθέτει γνώση, αλλά και αναγνώριση του Θεού Πατέρα ως του μόνου αληθινού Θεού, καθώς κι Εκείνου που έστειλε, δηλαδή, του Χριστού.

Αιώνια ζωή, λοιπόν, σημαίνει αληθινή Θεογνωσία. Άρα, αιώνια ζωή, σημαίνει όχι μόνο γνώση, αλλά και αποδοχή, παράλληλα με τον Πατέρα και του Χριστού ως αληθινού Θεού. Και τούτο γιατί, όπως εξηγεί σήμερα ο ίδιος ο Χριστός: «και τα εμά πάντα σα εστί και τα σά εμά και δεδοξάσμαι εν αυτοίς». «Κι όλα όσα είναι δικά μου είναι και δικά σου, και τα δικά σου είναι και δικά μου και δι αυτών θα φανερωθεί η δόξα μου».

Δεν μπορούμε, λοιπόν να αναγνωρίζουμε και να ομολογούμε τον Πατέρα ως Θεό και να αρνούμαστε τη Θεότητα του Υιού. Γιατί, όπως ομολογεί ο ίδιος ο Χριστός: «Εγώ και ο Πατήρ εν εσμέν» (Ιωάν. ι' 30). «Εγώ και ο Πατέρας είμαστε ένα».

Αυτό το «ομοούσιον» του Υιού με τον Πατέρα υπερασπίσθηκαν οι 318 Πατέρες της Εκκλησίας που πήραν μέρος στην Α' Οικουμενική Σύνοδο το 325 μ.Χ. στη Νίκαια της Βιθυνίας και των οποίων τη μνήμη τιμούμε σήμερα. Μάλιστα με τη σύνταξη των επτά πρώτων άρθρων του συμβόλου της πίστεως διετύπωσαν από τη μία, την ορθή διδασκαλία της Εκκλησίας για το Δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, τον Υιόν και από την άλλη απέρριψαν την αιρετική

διδασκαλία του Αρείου που ισχυριζόταν ότι ο Υιός είναι «κτίσμα», δημιούργημα του Θεού. Ισχυρισμός που αν γίνει αποδεκτός τότε θέτει σε αμφιβολία και το έργο της σωτηρίας του ανθρώπου. Αν ο Χριστός δεν είναι τέλειος Θεός, άρα δεν είναι ούτε και αιώνιος και κατά συνέπεια και η σωτηρία που προσφέρει δεν είναι πραγματική.

Η διδασκαλία της Εκκλησίας διατυπώνεται ξεκάθαρα με δύο τρόπους. Πρώτον, μέσα από την εικόνα του Χριστού, όπου στο φωτοστέφανο υπάρχει η φράση «ο ων», δηλαδή ο υπάρχων, ο αιώνιος. Μια φράση που τη συναντούμε σε κάθε εικόνα του Χριστού, που αποτυπώνει κάθε ιστορικό γεγονός από τη Γέννηση ως την Ανάληψη. Δεύτερον, η διδασκαλία της Εκκλησίας για το Δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος αποτυπώνεται και μέσα στα άρθρα του Συμβόλου της πίστεως, όπως τα διετύπωσαν οι Άγιοι Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου.

Εξάθαρη η διδασκαλία των Αγίων Πατέρων για το Δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος.

Τον αναγνωρίζουν ως «Υιόν του Θεού», «Μονογενή», «τον εκ Πατρός Γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων». Με την ομολογία δε για τον Υιό, ότι είναι Θεός αληθινός εκ Θεού αληθινού και «Γεννηθέντα, ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί δι ου τα πάντα εγένετο» , επιτυγχάνουν ένα διπλό στόχο. Πρώτον , να διατυπώσουν τη σωστή διδασκαλία της Εκκλησίας και δεύτερον να απορρίψουν τη διδασκαλία του Αρείου, ότι ο Υιός είναι «κτίσμα», δημιούργημα του Θεού και άρα, αφού δεν είναι άναρχος δεν είναι ούτε και Θεός.

Βλέποντας τα μεγάλα προβλήματα που δημιούργησαν τόσο η αίρεση του Αρείου, όσο και οι άλλες αιρέσεις δια μέσου των αιώνων κατανοούμε περισσότερο την εναγώνια προσευχή του Ιησού για τους Μαθητές του «ίνα ώσιν εν», καθώς και τη σημερινή αναφορά του Αποστόλου Παύλου για λύκους βαρείς, που δυστυχώς, θα προέλθουν μέσα από τις τάξεις των Χριστιανών.

Στο χώρο του Χριστιανισμού δεν υπάρχει προσωπική πίστη του καθενός. Υπάρχει μόνο η Πίστη της Εκκλησίας. Επίσης δεν υπάρχει το δόγμα της εξουσίας, της κυριαρχίας. Η μόνη «εξουσία» που μπορεί να γίνει αποδεκτή, είναι η «εξουσία της αγάπης», που ξέρει να δίνει και να θυσιάζεται για τους άλλους και όχι να θυσιάζει τους άλλους στον βωμό του εγωισμού και της όποιας μορφής επικράτησης.

Αδελφοί μου, όσο καταστροφική είναι η αίρεση, άλλο τόσο καταστροφικό είναι και το σχίσμα. Δεν αρκεί να λέμε ότι ο Χριστός είναι το θεμέλιο της ζωής μας και την ίδια στιγμή η ζωή μας να αποξενώνεται από την αγάπη. Μια αγάπη που δυστυχώς δεν σαρκάζεται μόνο από τους «εχθρούς», αλλά σκοτώνεται και από τους Χριστιανούς.

Αδελφοί μου, σε μια εποχή δύσκολη που με ευκολία θανατώνεται ο άνθρωπος και το ανθρώπινο γένος και οι λαοί διαπομπεύονται μέσα από γενοκτονίες, ας προβάλουμε την αξία του ανθρώπου μέσα από την ενότητα της πίστεως, αλλά και της ζωής μας. Με τον τρόπο αυτό θα συμβάλουμε στην ενότητα για την οποία προσευχήθηκε ο Κύριος «ίνα ώσιν εν» Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πράξ. β' 1-11
Ευαγγέλιο: Ιω. ζ' 37-52, η' 12
16 Ιουνίου 2019

Πεντηκοστή σήμερα, πλήρωμα και επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος στους αγίους Αποστόλους αλλά και σε ολόκληρη την Εκκλησία, εκπλήρωση της υποσχέσεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ότι δεν θα εγκαταλείψει με την Ανάληψή Του τον κόσμο, αλλά θα στείλει τον Παράκλητο, για να κατευθύνει όλους μας και να συγκροτεί, με την ενοποιητική Του δύναμη, ολόκληρο το σώμα της Εκκλησίας. Η περικοπή που διαβάζουμε κατά τη σημερινή Θεία Λειτουργία είναι χαρακτηριστική και μας μεταφέρει τόσο τα λόγια του Χριστού, όσο και τις αντιδράσεις των φαρισαίων, προσφέροντας σε όλους εμάς σήμερα το έναυσμα για να κάνουμε κάποιες σημαντικές σκέψεις. Μέσα στο πλήθος που είχε μαζευτεί για τη γιορτή της σκηνοπηγίας, στάθηκε ο Ιησούς και με δυνατή φωνή είπε: “Οποιος διψά, ας έλθει σε εμένα να πει, γιατί όπως λέει η Γραφή, εκείνος που πιστεύει σε εμένα θα αναβλύουν μέσα του ποταμοί ύδατος ζώντος”.

Ο Ιωάννης μας εξηγεί ότι με τα λόγια αυτά ο Χριστός εννοούσε το Άγιο Πνεύμα, το οποίο επρόκειτο να λάβουν όσοι Τον είχαν πιστέψει, γιατί ακόμα δεν υπήρχε το Άγιο Πνεύμα ανάμεσα στους ανθρώπους, μιας που ο Χριστός δεν είχε ακόμα δοξαστεί, με την Ανάσταση και την Ανάληψή Του στους Ουρανούς. Όπως πάντα, έτσι και σε εκείνη την περίπτωση διχάστηκε το πλήθος, και άλλοι έλεγαν ότι ο Χριστός είναι προφήτης, ενώ άλλοι Τον αμφισβητούσαν. Κάποιοι πάλι, απεσταλμένοι από τους Φαρισαίους, βρισκόντουσαν εκεί με σκοπό να συλλάβουν τον Χριστό, όμως τελικά δεν το αποτόλμησαν, θαυμάζοντας τα λεγόμενά Του. Οι φαρισαίοι αγανακτούν, λέγοντας “μήπως κι εσείς πλανηθήκατε; είδατε κανένα από τους άρχοντες ή από τους φαρισαίους να έχει πιστέψει σε αυτόν; αλλά ο όχλος ο καταραμένος τον πιστεύει, που δεν γνωρίζει τον νόμο”. Τέλος, στο επιχείρημα του νομομαθούς Νικοδήμου, που είχε γνωρίσει τον Χριστό και είχε συνομιλήσει μαζί Του, ότι ο νόμος δεν κρίνει κανένα αν προηγουμένως δεν τον ακούσει, απαντούν υπεροπτικά ότι εφόσον ο Χριστός προέρχεται από τη Γαλιλαία, δεν μπορεί να είναι προφήτης.

Η πρώτη σκέψη που απορρέει από τη σημερινή διήγηση του Ευαγγελίου είναι ότι ο Χριστός αποτελεί την πηγή της ζωής, του ζώντος ύδατος, που ξεδιψά κάθε άνθρωπο που πιστεύει σ' Αυτόν. Το είπε στη Σαμαρείτιδα, μας καλεί και σήμερα να έρθουμε κοντά Του και να γίνουμε δοχεία της ζωοποιού και αγιαστικής δύναμης του Αγίου Πνεύματος. Γιατί έχει την δύναμη, όπως ακριβώς έγινε με τους αγίους Αποστόλους, που από φοβισμένους μαθητές τους μεταμόρφωσε σε μια στιγμή σε διάπυρους κήρυκες και διδασκάλους, να φωτίσει την ύπαρξή μας, να αγιάσει τη ζωή μας, να μας προσφέρει την βεβαιότητα της Αναστάσεως και της σωτηρίας. Το Άγιο Πνεύμα, το οποίο έστειλε ο Χριστός στον κόσμο, είναι εκείνο που ενεργεί την ενότητα στην Εκκλησία, είναι εκείνο που επιτελεί τα Μυστήρια, που

κατευθύνει τους πνευματικούς μας πατέρες και μας προφυλάσσει από τις παγίδες του νοητού εχθρού. Χωρίς την παρουσία του Αγίου Πνεύματος οι Απόστολοι δεν θα τολμούσαν να βγουν από το υπερώο της Ιερουσαλήμ, ούτε να κηρύξουν με παρρησία στον κόσμο τα όσα έζησαν. Χωρίς την παρουσία του Αγίου Πνεύματος, οι Μάρτυρες δεν θα παρέμεναν ακλόνητοι στην πίστη και θα υπέκυπταν στις απειλές των τυράννων. Χωρίς την παρουσία του Αγίου Πνεύματος η Εκκλησία θα είχε καταλυθεί από τους διώκτες της αλλά και από τις αιρέσεις που σε κάθε εποχή προσπαθούν να πλανήσουν τα μέλη της. Χωρίς την παρουσία του Αγίου Πνεύματος οι Πατέρες της Εκκλησίας δεν θα μπορούσαν με ομοφωνία να ορθοτομήσουν την Αλήθεια, μέσα από τις Οικουμενικές Συνόδους.

Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος αποτελεί το κριτήριο της Αληθείας και της γνησιότητας, και αυτό είναι το δεύτερο σημαντικό μήνυμα της σημερινής εορτής. Οι Φαρισαίοι αρνούνται τον Χριστό, και προτάσσουν ως σημείο αυθεντικότητας της γνώμης τους ότι ούτε αυτοί ούτε οι άρχοντες πιστεύουν σ'Αυτόν, αλλά ο όχλος που δεν γνωρίζει τον νόμο. Αυτό το επιχείρημα το ακούμε ακόμα και σήμερα, όταν κάποιος θέλουν να αμφισβητήσουν τις αλήθειες του Ευαγγελίου και της πίστεώς μας. Μας λένε ότι εφόσον έτσι πράττουν οι επιφανείς και οι μορφωμένοι, κατά τον ίδιο τρόπο οφείλουμε κι εμείς να κινούμαστε. Για την Εκκλησία, όμως, δεν αποτελεί κριτήριο η γνώμη των πολλών, ούτε των επιφανών, ακόμα και αν πρόκειται για τους ίδιους τους ποιμένες της, αλλά ο φωτισμός του Αγίου Πνεύματος. Στην περίοδο της εικονομαχίας, για παράδειγμα, ακόμα και επίσκοποι και πατριάρχες είχαν πλανηθεί και έγιναν πολέμιοι της εικόνας του Χριστού και των Αγίων. Όταν, όμως, συγκλήθηκε Σύνοδος σύμφωνα με την τάξη και την Παράδοση της Εκκλησίας, τότε το Άγιο Πνεύμα ήταν εκείνο που κατεύθυνε τη σκέψη των επισκόπων και των μοναχών σε ομοφωνία και έτσι έχουμε την Έβδομη Οικουμενική Σύνοδο, η οποία και αποκατέστησε την αληθινή πίστη και την προσκύνηση των ιερών εικόνων.

Ας ευχηθούμε, επομένως, και ας προσευχηθούμε, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός να προσφέρει πλούσια τη χάρη και το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας, ώστε να μας φωτίζει και να μας καθοδηγεί μέσα στην πολυφωνία και τη σύγχυση που επικρατεί στον κόσμο μας, ώστε να μας δείχνει πάντοτε την Αλήθεια και να μας προφυλάσσει από τις πλάνες και από τις παγίδες του εχθρού. Αμήν. Γένοιτο.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33- ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32-33,37-38, ιθ' 27-30

23 Ιουνίου 2019

Η Εκκλησία μας όρισε την Κυριακή μετά την Πεντηκοστή και την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο να εορτάζουμε όλους τους αγίους της. Οι άγιοι είναι καρπός και βεβαίωση της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία. Όσο υπάρχει η Εκκλησία, δια των μυστηρίων της, όπου το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στους πιστούς και τους αγιάζει, τόσο θα αναδεικνύονται και άγιοι. Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που φωτίζει **«πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον»**. Μας φωτίζει ώστε να ακολουθούμε όσα ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας δίδαξε ώστε να καταξιωθεί ο καθένας της αγιότητας, γιατί αυτός πρέπει να είναι ο προσανατολισμός του κάθε Χριστιανού κατά τον λόγο του Κυρίου **«άγιοι γίνεσθαι ότι εγώ άγιός ειμι»**.

Έτσι, το σημερινό ευαγγέλιο που ακούσαμε αναφέρεται στο τι έκανε ο κάθε άγιος για να αναδειχθεί άγιος και τι πρέπει να κάνουμε εμείς για να καταξιωθούμε της χάριτος των αγίων.

- Πρώτα, πρέπει να έχουμε ομολογία πίστεως. Οι δειλοί, οι χλιαροί στην πίστη και αυτοί που ντρέπονται να ομολογήσουν την πίστη τους δεν έχουν θέση στη βασιλεία των ουρανών. Ο Χριστός θέτει μιαν προϋπόθεση: Όποιος ομολογεί ότι ανήκει σε Αυτόν, ιδιαίτερα όταν κινδυνεύουν τα υλικά συμφέροντά του ή ακόμα και η ίδια η ζωή του, τότε και ο Χριστός θα τον αναγνωρίσει μπροστά στον Θεό Πατέρα. Όποιος από φόβο μην πάθει κάτι ντραπεί να ομολογήσει την πίστη του, αυτός θα θεωρηθεί ξένος για τον Θεό. Είναι εύκολο να πεις ότι πιστεύεις σε έναν που πιστεύει το ίδιο με εσένα, είναι όμως δύσκολο να ομολογήσεις την πίστη σου εκεί που αν το κάνεις μπορεί να σε περιγελάσουν, ή εκεί που μπορεί να χάσεις τη δουλειά σου, ακόμα δε πολύ πιο δύσκολο όταν κινδυνεύει η ίδια η ζωή σου. Οι άγιοι, όμως, αυτό έκαναν στη ζωή τους. Γι' αυτό και δεν υπάρχει άγιος που να έζησε άνετη ζωή, όλοι, συνάντησαν δυσκολίες, διωγμούς, ακόμα και μαρτύριο. Μπορεί στην αρχή να φάνηκαν οι διώκτες του Χριστού ότι νικούν, στο τέλος όμως αυτός που κερδίζει είναι αυτός που αγωνίστηκε στη ζωή του να έχει το όνομα του Χριστού ως καθημερινή ομολογία. Αυτό εφάρμοσε ο κάθε άγιος γι' αυτό και σήμερα τιμάται από όλους εμάς αλλά πολύ περισσότερο επάξια από τον Θεό.
- Δεύτερο μήνυμα των λόγων του Χριστού είναι ότι η αγάπη του Θεού θα πρέπει να ξεπερνά κάθε άλλη αγάπη που έχουμε, ακόμα και αυτών των γονέων και των παιδιών μας: **«Ο φίλων πατέρα, μητέρα, υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος»**. Πολύ σκληρός ο λόγος του Χριστού θα πει κανείς. Ο Χριστός εδώ δεν λέγει να μην αγαπούμε και να μην θυσιαζόμαστε για την οικογένειά μας. Αντίθετα μάλιστα, αυτή η εντολή είναι δεδομένη, θα πρέπει να φροντίζουμε για τα μέλη της οικογένειάς μας ως ιερό καθήκον. Η αγάπη του Χριστού, όμως, θα πρέπει να ξεπερνά ακόμα και την μεγαλύτερη αγάπη που έχει ο καθένας, αυτήν

της οικογένειάς του. Μας λέγει, δηλαδή, να θέσουμε προτεραιότητες και ως πρώτη προτεραιότητα να είναι ο Θεός. Υπήρξαν άγιοι που οι γονείς τους, τους ωθούσαν σε ζωή αντίθετη με το θέλημα του Θεού, αυτοί, όμως, ως Χριστιανοί ήθελαν να παραμείνουν πιστοί στον Θεό. Έτσι βρέθηκαν στο δίλημμα της αγάπης προς τους γονείς ή της αγάπης προς τον Θεό και διάλεξαν την αγάπη προς τον Θεό και έτσι μαρτύρησαν γι' αυτή τους την πίστη. Η επιλογή τους αυτή τους δικαίωσε και τους αντάμειψε με την αγιότητα. Υπήρξαν βέβαια και άγιοι που κατάφεραν με την προσευχή τους και με τον τρόπο τους να οδηγήσουν και την οικογένεια και τους γύρω τους να πιστέψουν στον Χριστό. Αυτό είναι το τέλειο, το ιδανικό, που όποιος το κατάφερε θα έχει να ανταμειφθεί πολύ περισσότερο από τον Χριστό.

- Ένα τρίτο μήνυμα σήμερα είναι οι λόγοι του Χριστού **«ὅς ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος»**. Όλα τα προηγούμενα που μας είπε ο Χριστός θα φανούν στον καθένα μας πολύ δύσκολα. Πώς να μπορούμε στη ζωή μας να ομολογούμε την πίστη μας στον Χριστό ή να αγαπούμε Αυτόν περισσότερο από κάθε τι άλλο; Έρχεται τώρα να μας πει ότι ο δρόμος του κάθε χριστιανού είναι δύσκολος. Να μην περιμένει ανέσεις και ευκολίες. Αν η επίγειος ζωή του Χριστού ήταν μια σταυρώσιμη πορεία, τέτοια θα πρέπει να είναι και η δική μας. Σταυρός, όμως, που οδηγεί στην ανάσταση και στην αληθινή ζωή πέραν του τάφου. Δεν είναι άξιος ο Χριστιανός που προσπαθεί να αποφύγει τον σταυρό, τις δυσκολίες, για να περνά καλά σε αυτή τη ζωή. Άξιος είναι αυτός ο Χριστιανός που στους πειρασμούς, στις δυσκολίες, στον τυχόν διωγμό στέκει αλύγιτος και κρατάει το όνομα του Χριστού ως προτεραιότητα στη ζωή του. Αν οι άγιοι που εορτάζουμε σήμερα έψαχναν τις ευκολίες και τις ανέσεις δεν θα είχαμε αγίους. Ήξεραν, όμως, ότι σε αυτόν τον σταυρό που κουβαλούσαν ερχόταν ο Χριστός και τους ενδυνάμωνε, τους στήριζε να τον σηκώνουν ακούραστα και αγόγγυστα. Έτσι και στη ζωή μας, μπορεί να μας φαίνονται οι λόγοι του Χριστού δύσκολοι αλλά όταν πάρουμε την απόφαση να ακολουθήσουμε αυτό τον δρόμο ο Χριστός θα είναι συνοδοιπόρος.

Αυτά εφάρμοσαν στη ζωή τους όλοι οι άγιοι μας που τιμούμε σήμερα και αξιώθηκαν της αγιότητας. Ο Χριστός ήταν πάντοτε προτεραιότητα στη ζωή τους, ομολογούσαν καθημερινώς την πίστη σε Αυτόν, ιδιαίτερα στα δύσκολα. Η ζωή των αγίων ήταν σταυρώσιμη πορεία που όμως οδηγεί στην ανάσταση και την είσοδό τους στην όντως ζωή κοντά στον Χριστό. Αυτά πρέπει να κάνει ο κάθε Χριστιανός, έχοντας όλους τους αγίους που εορτάζουμε σήμερα ως πρότυπα στη ζωή του αλλά και επικαλούμενος κάθε φορά τις πρεσβείες τους, να είναι μαζί με τον Χριστό συνοδοιπόροι στον αγώνα μας.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος :Ρωμ. β' 10 - 16

Ευαγγέλιον: Ματθαίου δ' 18 - 23

30 Ιουνίου 2019

Ακούσαμε, αγαπητοί μου αδελφοί, τον Κύριό μας, στη σημερινή περικοπή να προσκαλεί τα δυο αδέρφια, τον Σίμωνα Πέτρο και τον Ανδρέα. Δικαιολογημένα εντυπωσιαζόμαστε και θαυμάζουμε, όταν ακούμε τον ευαγγελιστή να σημειώνει «ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ». Ἄφησαν γονεῖς, ψαρόβαρκες και ψάρια, τα πάντα, και ακολούθησαν τον Χριστό! Πρόβαλε επιπλέον και ένας εξωπραγματικός στόχος, που φυσικά δεν κατάλαβαν τότε την έννοιά του.

«Δεῦτε ὀπίσω μου και ποιήσω ὑμᾶς ἁλῆεις ἀνθρώπων!»!

Ακολουθείστε Με, και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων! Αναντίρρητα είναι πολύ εντυπωσιακή η ἄμεση ανταπόκρισή τους. Δεν ξέρω ποιοι και πόσοι από εμάς, βλέποντας έναν ἄγνωστο, γιατί για εκείνους, ήταν ένας ἄγνωστος ο Χριστός, θα παρατούσαμε τις δουλειές μας, το σπιτικό μας, τα πάντα, για να Τον ακολουθήσουμε! Είναι ένα ερώτημα, για μια υποθετική πιθανότητα, που δεν μπορεί βέβαια, να έχει μια ασφαλή λογική απάντηση. Προφανώς πρόκειται για παρέμβαση του Αγίου Πνεύματος. Ο Κύριος κάλεσε τους μαθητές Του. Στη σημερινή περικοπή τον Πέτρο και τον Ανδρέα, ἔπειτα κάλεσε τον Ιάκωβο, το Φίλιππο και τον Ναθαναήλ και τους ἄλλους και συμπλήρωσε τους δώδεκα. Κι ὅλοι αυτοί ακολούθησαν τον Χριστό. Γύρισαν μαζί Του στις ἀτέλειωτες πορείες. Είδαν ἐκπληκτοί, να θαυματοουργεί, να θεραπεύει ανιάτες ασθένειες! Ἐγιναν μάρτυρες υπερφυσικῶν και ακατανόητων γεγονότων. Κυριολεκτικά θαυματοουργικές ανατροπές. Τον ἄκουσαν, αγαπητοί μου, να διδάσκει τον θεῖο νόμο, ανατρέποντας τη στενοκέφαλη ερμηνεία των νομοδιδασκάλων. Βρέθηκαν μαζί Του, στη διάρκεια της τριετοῦς ἐπιγείας παρουσίας Του, όταν αντιμετώπιζε την πολεμική των γραμματέων και φαρισαίων, που δεν μπόρεσαν ποτέ, να αντιληφθῶν το πραγματικό νόημα των ἀπεσταλμένων του Θεοῦ, εμπνευσμένων προφητῶν. Κι ἔμειναν μαζί Του, κοπίασαν και ταλαιπωρήθηκαν ἀπό χωριό σε χωριό και ἀπό πόλη σε πόλη, αντιμετωπίζοντας την υποδοχή ἀλλά και κριτική των συμπατριωτῶν τους, των γραμματέων και φαρισαίων. Παρέμειναν κοντά Του, παρά τις ἀνθρώπινες ἀδυναμίες τους, μέχρι το τέλος. Ενθουσιάστηκαν με την υποδοχή Του στα Ἱεροσόλυμα! Φοβήθηκαν, όταν Τον συνέλαβαν. Κρύφτηκαν, όταν Τον σταύρωσαν. Υποδέχτηκαν ὁμως τον Ἀναστάνα και ἀναθάρρησαν! Ἀντιλήφθηκαν, δέχτηκαν και ἐκπλήρωσαν την ἀποστολή τους. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα ἔθνη», ήταν η ἐντολή Του. Ξεπέρασαν την ἀδύναμη ἀνθρώπινη φύση τους, και στέρησαν ἓνα τεράστιο, αἰώνιο ἔργο, τη μοναδική ἀλήθεια, στα ἔθνη. Μετέφεραν το ἐλπιδοφόρο μήνυμα, την ευαγγελία της σωτηρίας. Υπάρχει, ὁμως, κάτι που είναι ἐξίσου σημαντικό, επακόλουθο ἐκείνου του γεγονότος μετά ἀπό ἐκείνη την πρόσκληση. Θεμελιώθηκε ἓνας νέος κόσμος. Πραγματοποιήθηκε μια γενική ἀνατροπή σε ἤθη και ἔθιμα. Υπήρξαν, βέβαια, και πριν την ἐνανθρώπηση του Κυρίου, προφῆτες ἀπεσταλμένοι του Θεοῦ, σοφοί και εμπνευσμένοι ἄνθρωποι με σπουδαίες ἠθικές ἀρχές και θεωρίες. Υπήρξαν και υπάρχουν πολλές θρησκείες, που προσπάθησαν να δώσουν λύσεις στα ἀνθρώπινα προβλήματα, να ικανοποιήσουν τις πνευματικές μας ἀνησυχίες, με βάση κάποιες ἀποδεκτές ἠθικές και φιλοσοφικές ἀξίες. Και υπάρχουν πολλοί ἄνθρωποι, που τις ακολούθουν, ἐλπίζοντας να βρουν την ἀλήθεια. Ὡστόσο η ἀλήθεια και η σωτηρία της ψυχῆς, η λύση προβλημάτων, με αἰώνια προβολή, μόνο στον Χριστό υπάρχει! Οἱ ἀπόστολοι διέδωσαν τη μοναδική ἀληθινή θρησκεία, τη θρησκεία της ἀγάπης, που ἐπαγγέλλεται και προσφέρει τη σωτηρία της ψυχῆς μας. Μια νέα θρησκεία ἐμέλλε να

ανατρέψει και να οικοδομήσει. Να μεταβάλει τον τρόπο ζωής των ανθρώπων, να εξευγενίσει τον άνθρωπο. Είναι χαρακτηριστική η χριστιανική επίδραση σε λαούς, που την έζησαν. Πέτυχε να ανατρέψει και να εναρμονίσει ήθη και έθιμα με τον χριστιανισμό.

Ζούμε, αγαπητοί μου αδελφοί, σήμερα μια πληθώρα κοινωνικών συστημάτων, που έμμεσα ή άμεσα επηρεάστηκαν από την αλήθεια του ευαγγελίου. Επέδρασε ο λόγος του Θεού σε πολιτισμούς αλλά και θρησκείες. Προσέξτε κάτι, που δε σκεφτόμαστε! Ζούμε χρονολογικά στην μετά Χριστόν εποχή. Η παρουσία του Χριστού και η θρησκεία, που προσέφερε στον κόσμο, έγινε η διαχωριστική γραμμή. Ο παλιός και ο νέος κόσμος! Μετρούμε τα χρόνια, προ Χριστού και μετά Χριστόν! Ζούμε την περίοδο της σωτηρίας, που πηγάζει από τη σταυρική θυσία του Κυρίου μας. Το κυριότερο! Έφερε την βεβαιότητα της λύτρωσης από την αμαρτία, την ελπίδα της θέωσης. Ένωσε τον αδύνατο άνθρωπο με τον παντοδύναμο Θεό. Γι' αυτό, ο Χριστός, γιος του μοναδικού δημιουργού Θεού, θυσιάστηκε για να μας σώσει από την αμαρτία, να μας θεώσει. Τη στιγμή λοιπόν, της κλήσης των αποστόλων – μαθητών του Κυρίου, σήμανε η αλλαγή του κόσμου. Άλλαξε η αντίληψη για το αξιολογικό περιεχόμενο. Οι αρχές του ευαγγελίου, η διδασκαλία του Χριστού, επηρέασε και επηρεάζει κάθε πολιτισμό, κάθε μορφή της ζωής του κόσμου. Σ' αυτούς, που πιστεύουν, αλλά και σε αυτούς, που δεν πιστεύουν στον Χριστό! Διεγράφη το «ὄφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ» ή και το «ὃ σὺ μοισὲς ἐτέρῳ μὴ ποιήσης». Ο χριστιανισμός τα ξεπερνά και ορίζει: «να συμπεριφέρεστε στους άλλους, όπως θα θέλατε να συμπεριφέρονται σε σας εκείνοι». Διδάσκει την αγάπη σε φίλους και εχθρούς. Ζούμε, αγαπητοί μου, μια δύσκολη εποχή, όπου η φιλαυτία και ο εγωισμός κυριαρχούν στη ψυχή μας και μας απομακρύνουν από το ενδιαφέρον και την αγάπη, που πρέπει να δείχνουμε στον πλησίον μας. Ο άνθρωπος δεν έπαυσε να πολεμά ή να βλάπτει ο ένας τον άλλο. Αλλά γνωρίζει ότι είναι λάθος και προσπαθεί να διορθώσει τα λάθη του. Φυσικά δεν είμαστε περήφανοι, για την απαράδεκτη συμπεριφορά μας για τον διπλανό μας ή ο ένας λαός, στον άλλο. Ωστόσο, όταν βλέπουμε τα έργα οπαδών άλλων θρησκειών, ευχαριστούμε τον Θεό, που μας υποδεικνύει τη ανώτερη διδασκαλία του ευαγγελίου, που βοηθά στην αυτοβελτίωσή μας. Η σύγχρονη εποχή με την εξαιρετική υπερβολή της τεχνολογίας, μας απομονώνει από την επικοινωνία με τον πλησίον μας. Δεν βλέπουμε τις ανάγκες του. Λησμονούμε το επιτακτικό καθήκον της αγάπης, που πρέπει να εκδηλώνεται και με λόγια και με έργα. Όντας ηθικά ευαίσθητοι, ως χριστιανοί, δεν θα πρέπει να ανεχόμαστε αδιαμαρτύρητα ηθικές παρεκκλίσεις. Υπάρχει, όμως, κάποιας μορφής πρόσκληση και για μας; Εκείνοι «ἀφέντες ἅπαντα». Εμείς, αγαπητοί μου, τι θα αφήσουμε; Τι ζητά από εμάς; Η πρόσκληση και η δική μας κλήση, είναι να εγκαταλείψουμε τις αδυναμίες και τα ελαττώματά μας, να αποδείξουμε, ζωντανά, έμπρακτα την πίστη μας. Να γίνει η συμπεριφορά μας, οδοδείκτης για τους γύρω μας. Ίσως να υποδείξουμε διακριτικά, το σωστό και σε κάποιον που αδικεί. Να ακολουθούμε μια ζωή πίστεως αλλά και τήρησης των θείων εντολών. Να δηλώσουμε ως προνόμιο την υποταγή μας στις επιταγές του χριστιανισμού και ότι προσαρμόζουμε ανάλογα την ζωή μας. Να μη χάνουμε την ευκαιρία να μπολιάζουμε κάθε κοινωνική πολιτιστική εκδήλωση με χριστιανικό περιεχόμενο. Να είναι η ζωή μας, το ζωντανό, το φωτεινό χριστιανικό παράδειγμα! Αυτή είναι η κλήση μας!

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τε.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Κυ.	2/6	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Πε.	2/5	ΑΜΑΡΓΕΤΗ (Εσπ.)	Κυ.	9/6	ΛΥΣΟΣ
Πα.	3/5	ΠΑΡΑΜΑΛΙ	Δε.	10/6	ΜΕΣΟΓΗ (Εσπ.)
Σα.	4/5	ΕΛΕΔΙΩ (Εσπ.)	Τρ.	11/6	ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Κυ.	5/5	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ	Κυ.	16/6	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυριδωνος
Κυ.	12/5	ΑΣΠΡΟΓΙΑ	Δε.	17/6	ΣΤΡΟΥΜΠΙ
Κυ	19/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	23/6	ΧΛΩΡΑΚΑ
Κυ	26/5	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή	Πα.	28/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα (Εσπ.)
			Πα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εσπ.)
			Κυ.	30/6	ΙΝΝΙΑ

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	5/5	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ	Κυ.	2/6	ΣΙΜΟΥ
Κυ.	12/5	ΕΜΠΑ	Κυ.	9/6	ΙΝΝΙΑ
Κυ	19/5	ΑΝΑΡΙΤΑ	Τρ.	11/6	ΜΕΣΟΓΗ
Κυ	26/5	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας	Κυ.	16/6	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
			Κυ.	23/6	ΑΥΔΗΜΟΥ
			Πα.	28/6	ΑΡΓΑΚΑ (Εσπ.)
			Σα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ
			Σα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εσπ.)
			Κυ.	30/6	ΚΟΙΛΗ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Τε.	1/5	ΚΟΛΩΝΗ	Τρ.	5/6	ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ, (Αγρυπνία)
Πα.	3/5	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγία Μαύρη	Πε.	6/6	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
Σα.	4/5	ΑΛΕΚΤΟΡΑ, Άγιος Κασσιανός	Σα.	8/6	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ, Άγιος Θεόδωρος
Σα.	4/5	ΧΟΛΕΤΡΙΑ, Αγία Ειρήνη (Εσπ.)	Κυ.	9/6	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ, Άγιοι Πατέρες
Κυ.	5/5	ΤΙΜΗ	Δε.	10/6	ΕΜΠΑ, Άγιος Λουκάς ο Ιατρός
Τε.	8/5	ΠΡΑΣΤΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ	Κυ.	16/6	ΑΡΜΟΙΑ, Άγιος Τύκωνας
Σα.	11/5	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Άγιος Σώζοντας	Σα.	29/6	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Σα.	11/5	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Επιφάνιος (Εσπ.)	Σα.	29/6	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Στήλη Απ. Παύλου (Εσπ.)
Κυ.	12/5	ΔΡΟΥΣΙΑ			
Δε	20/5	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ, Αγία Ελένη (Εσπ.)			
Σα.	25/5	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

5/5	ΚΟΥΚΛΙΑ	9/6	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
12/5	ΜΑΝΔΡΙΑ	23/6	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
26/5	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	30/6	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

5/5	ΑΡΩΔΕΣ	9/6	ΑΥΔΗΜΟΥ
12/5	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	23/6	ΠΟΛΕΜΙ
19/5	ΤΣΑΔΑ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

12/5	ΑΧΕΛΕΙΑ	9/6	ΤΙΜΗ
19/5	ΚΟΝΙΑ	23/6	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ΄

ΑΡ.469 - 470

Κυριακή Γ Ματθαίου
Απόστολος: Γαλ. γ' 23-δ' 5
Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22-33
7 Ιουλίου 2019

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα είναι μέρος της επί του όρους ομιλίας του Χριστού. Ο Χριστός ανέβηκε πάνω σε ένα ύψωμα, όχι ως μεσολαβητής, αλλά ο ίδιος ως Θεός, μετέφερε τους θείους λόγους Του στους ανθρώπους. Λόγους που αν τους εφαρμόσει κανείς θα είναι κερδισμένος και σε αυτή τη ζωή πολύ περισσότερο και στην άλλη. Μέσα σε τρία κεφάλαια, το πέμπτο, το έκτο και το έβδομο, που μας τα διέσωσε ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος, συμπυκνώνεται σχεδόν ολόκληρο το κηρυκτικό έργο του Χριστού.

Τα μηνύματα που αφήνει κάθε λόγος του Χριστού είναι πολλά. Θα αναλύσουμε εν συντομία δύο μόνο σημεία από την ευαγγελική περικοπή.

- **Ακούμε τον Χριστό να λέγει παραβολικά για το φως στον άνθρωπο «ο λύχνος του σώματος εστίν ο οφθαλμός».** Ο άνθρωπος βλέπει τα γύρω του πράγματα ανάλογα αν τα μάτια του είναι από εντελώς υγιή μέχρι του αν είναι εντελώς τυφλός. Έτσι οι άνθρωποι μπορούν να βλέπουν κάποια πράγματα και να προχωρούν στη ζωή τους σωστά ή λάθος. Πολλές φορές θα μας έτυχε να βλέπουμε ή να ακούμε κάτι και ο διπλανός μας να αντιλαμβάνεται ακριβώς το αντίθετο. Ο λόγος είναι πολλοί, όπως η παιδεία, οι εμπειρίες και τα ενδιαφέροντα του καθενός, η πνευματική κατάσταση που βρίσκεται ο καθένας. Το μυαλό του ανθρώπου που οδηγείται μακριά από τον Θεό, στριφογυρίζει γύρω από στα πάθη και το μόνο που βλέπει μπροστά του είναι την ικανοποίηση του πάθους του. Εδώ, μιλώντας ο Χριστός για το πάθος του μαμωνά, δηλαδή του χρήματος και των υλικών πραγμάτων γενικότερα, διδάσκει ότι είναι αυτό που αιχμαλωτίζει τον άνθρωπο και δεν τον αφήνει να προχωρήσει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα φιλαργυρίας που προβάλλεται από την Εκκλησία μας προς αποφυγή είναι ο Ιούδας ο Ισκαριώτης. Ήταν ένας εκ των δώδεκα μαθητών του Χριστού, έζησε τρία χρόνια μαζί με τον Χριστό υπερφυσικά γεγονότα αλλά το πάθος της φιλαργυρίας δεν τον άφησε να προχωρήσει. Σκοτείνιαζε τον νου του **«Φιλαργυρίαν νοσήσας εσκοτίζετο».** Το μόνο που έβλεπε ήταν τα χρήματα και δεν δίστασε ακόμα να πουλήσει και τον ίδιο τον διδάσκαλό του. Το χειρότερο, όμως ακόμα ότι το πάθος αυτό δεν του επέτρεψε να μετανοήσει πραγματικά και να ζητήσει συγχώρεση. Έτσι αντίστοιχα και κάθε πάθος κρατάει τον άνθρωπο δέσμιο και δεν τον αφήνει να δει τον Θεό και την αλήθεια. Το ίδιο συμβαίνει και με ανθρώπους που εμπιστεύονται τις γνώσεις και τη λογική περισσότερο από τη δύναμη του Θεού. Η μόρφωση, παρόλο που είναι απαραίτητη για κάθε άνθρωπο, δεν συνδέεται πάντοτε και με την πνευματική προκοπή στον άνθρωπο. Υπήρξαν άνθρωποι «μορφωμένοι» που έγιναν επικίνδυνοι για την ανθρωπότητα και άνθρωποι «αγράμματοι», αλλά με αγιότητα βίου, που βοήθησαν πολύ χιλιάδες ανθρώπους. Για να μπορέσει να προκόψει

κανείς στα πνευματικά πρέπει να βλέπει τα πράγματα όπως μας δίδαξε ο Κύριος. Ο λύχνος ή το φως για τον κάθε άνθρωπο θα πρέπει να είναι πάντοτε ο Χριστός: Ακούμε τον Χριστό αλλού να λέγει «**Εγώ ειμί το φώς του κόσμου**». Για να μπορέσουμε να δούμε καθαρά τα πράγματα πρέπει να έχουμε τον Χριστό στη ζωή μας, να διατηρούμε την ψυχή και τη συνείδησή μας καθαρή, εφαρμόζοντας τις εντολές Του με πίστη, ταπείνωση και συνεχή μετάνοια.

- Ένα δεύτερο μήνυμα της ευαγγελικής περικοπής είναι να μην βλέπουμε και να μετράμε τα πάντα με τη λογική. Για τους άπιστους ανθρώπους υπάρχει το λογικό και το παράλογο, για τον πιστό άνθρωπο, όμως, υπάρχει και το υπέρλογο, που είναι ο Θεός. Ο άνθρωπος που δεν πιστεύει κάνει λογιστικές πράξεις πώς να αυξήσει τα υπάρχοντά του και πόσα έχει και για πόσο καιρό θα του αρκέσουν. Αναλώνεται καθημερινά σε αυτά, επιστρατεύει τη λογική, την εφευρετικότητα, τις γνώσεις και την δεξιότητα του, ακόμη δε χειρότερα τη δολιότητα και την κατάχρηση, εις βάρος των άλλων. Δεν αφήνει, έτσι, στη ζωή του χώρο για τον Θεό και τελικά μια μέρα μπορεί να χάσει τα πάντα. Έχουμε πολλά τέτοια παραδείγματα από την καθημερινή μας ζωή. Ο Χριστιανός ο οποίος πιστεύει ότι στη θεία πρόνοια, ότι ο Θεός θα μεριμνήσει και γι' αυτόν, αυτός δικαιώνεται. Το να έχεις κάτι ιδιωτικό δεν είναι αμαρτία και δεν συγκρούεται με τον νόμο του Θεού, ιδιαίτερα όταν έχεις οικογένεια. Το να φροντίζεις, όμως, και να εξαντλείσαι στο να αυξήσεις τα μηδενικά στις καταθέσεις σου που, από ένα ποσό και πάνω, θα είναι μόνο αριθμοί που ποτέ δεν θα χρησιμοποιήσεις, αυτό δεν είναι το θέλημα του Θεού. Είναι αποπροσανατολισμός και πορεία στο σκοτάδι και ο Χριστιανός δεν μπορεί να υποδουλώνεται σε αυτά. «**Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν**» ψάλλουμε στην Εκκλησία μας «**οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού**». Ο Χριστιανός ο οποίος επιζητεί καθημερινά την σωτηρία του και το πώς να αρέσει στον Θεό, δεν θα στερηθεί τίποτα στη ζωή του και θα κερδίσει τη βασιλεία των ουρανών. Ούτε οι πλούσιοι, που δεν ενδιαφέρονται για τις ανάγκες του πλησίον τους, θα εισέλθουν στη βασιλεία του Θεού αλλά ούτε και οι φτωχοί που μοναδική μέριμνά τους είναι πώς να γίνουν πλούσιοι. Πρέπει να καταφέρει κανείς να έχει τις ισορροπίες. Όταν ο άνθρωπος προσπαθεί μόνο με τις δικές του δυνάμεις να καταφέρει κάτι είναι πολύ πιθανό να αποτύχει. Όταν, όμως, κανείς εμπιστευτεί πλήρως τη ζωή του στον Θεό, τότε ο Θεός ενεργεί ώστε να μην στερηθεί τίποτα αλλά και την βασιλεία του Θεού να κληρονομήσει.

Αντλώντας διδάγματα από τους λόγους του Χριστού ας θέσουμε στη ζωή μας τον Χριστό ως το Φως που πρέπει να ακολουθούμε. Να φροντίζουμε να μην αλλοιωθεί το πνευματικό μας φως και κυριευτούμε από τα πάθη, αλλά να διατηρούμε την ψυχή μας καθαρή. Να επιζητούμε τον Θεό στη ζωή μας και τα υπόλοιπα να είναι δευτερεύοντα. Ο Θεός θα προνοήσει και για μας όταν εμείς καταφέρουμε να έχουμε Αυτόν ως το φως που θα φωτίζει τον δρόμο μας.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Δ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Τιτ. γ' 8 - 15

Ευαγγέλιον: Ματθ. ε' 14 - 19

14 Ιουλίου 2019

«Υμείς έστε τό φώς τοῦ κόσμου»

Εσείς οι πιστοί ακόλουθοι του Χριστού, εσείς, όλοι εμείς δηλαδή, αγαπητοί μου αδελφοί, είμαστε ταγμένοι να είμαστε «τό φῶς τοῦ κόσμου». Πρέπει να είμαστε οι φωτεινοί φάροι που παίρνοντας το αιώνιο φως από τον φωτοδότη Κύριο, το αναμεταδίδουμε στους γύρω μας. Πιστεύουμε ότι έχουμε την αποκάλυψη του Θεού. Και πράγματι είχαμε το προνόμιο από τη γέννηση μας, να δεχτούμε την αλήθεια του ευαγγελίου του Χριστού, που φωτίζει το δρόμο μας προς τη θέωση. Φυσικά η τήρηση του λόγου του Θεού στη ζωή μας, προαπαιτεί να τον γνωρίζουμε. Να τον μελετούμε. Να έχουμε την ορθή γνώση, που θα στηρίζει την πίστη μας, μακριά από τυπικές ή παρεξηγημένες θρησκοληψίες και ειδωλολατρικές δεισιδαιμονίες. Ζώντας κοντά στην πηγή του φωτός, στην Εκκλησία του Χριστού, μπορούμε να φωτίσουμε την ζωή μας με φωτεινά έργα, όπως ορίζει ο νόμος του Θεού. Προβάλλει ενώπιόν μας το καθήκον να γίνουμε φως και για τους άλλους. Φωτεινό, καθημερινό, συνεχές παράδειγμα. Φωτεινή πορεία. Φωτεινά έργα πρέπει να χαρακτηρίζουν τη ζωή μας. Μας καλεί ο Κύριός μας να ακολουθούμε τον δρόμο των εντολών Του στην καθημερινή μας ζωή, σε κάθε πράξη μας, κάθε λόγο ή σκέψη μας. Να γινόμαστε φωτεινά παραδείγματα ενάρετης και ηθικής ζωής, στην οικογένειά μας, στην κοινωνία. Μας καλεί ο Κύριος να ζούμε την κάθε στιγμή μας με συνέπεια, χωρίς να προσπαθούμε να δικαιολογούμε τις αδυναμίες μας, τις παρεκτροπές και αμαρτωλές μας πράξεις. Να απομακρύνουμε τη σκέψη μας από το σκοτάδι και τους σκοτεινούς διαλογισμούς και να απαλλάσσουμε τη ζωή μας από κάθε τι σκοτεινό έργο ή λόγο. Να διαμορφώνουμε την κάθε πράξη μας ώστε να συμφωνεί με τις εντολές Του. Να καθαρίζουμε κάθε κρυφή σκέψη μας από ο,τιδήποτε αντιτίθεται στον νόμο του Θεού. Η τήρηση των εντολών του Θεού, θα χαρίζει στην ψυχή τη γαλήνη και την ειρήνη. Μας καλεί λοιπόν, να ζούμε στο φως. Φως μέσα μας. Φως και λάμψη να εκπέμπουν οι πράξεις μας και τα λόγια μας. Με τον τρόπο αυτό αποκτούν οι σκέψεις μας, τα λόγια μας και οι πράξεις μας αξία και ζωή. Γιατί τίποτε δεν μπορεί να επιβιώσει στο σκοτάδι. Σκοτάδι χαρακτηρίζει κάθε κακή ενέργεια, κάθε εγκληματική πράξη. Μόνο το φως συμβάλλει στη διατήρηση, την ανάπτυξη και τη ζωή. Καλούμαστε λοιπόν, αγαπητοί μου, να ζούμε στο φως και να γίνουμε φωτοδότες. Φωτοδότες όπως και οι Άγιοι Πατέρες της τετάρτης Οικουμενικής Συνόδου, τους οποίους μνημονεύουμε σήμερα. Είναι οι Άγιοι Πατέρες που εμπνεόμενοι και φωτισμένοι από το Άγιο Πνεύμα μας παρέδωσαν ολοκληρωμένο το σύμβολο της πίστεώς μας. Ήταν οι ταγοί, οι ηγέτες της Εκκλησίας, «ή πόλις ... ή επάνω ὄρους κειμένη», όπως σημειώνει η σημερινή ευαγγελική περικοπή, που με το φωτεινό παράδειγμά τους, από την υψηλή θέση την οποία ο Κύριος τους αξίωσε να κατέχουν, καθοδήγησαν το ποίμνιό τους στην οδό των εντολών του Κυρίου, στην αληθινή και αποκαθαρμένη πίστη.

Αυτή την πίστη, που καθαρή μας παρέδωσαν οι Άγιοι Πατέρες, τηρούμε και εμείς αλλά και παραδίδουμε με το παράδειγμά μας στους επιγενεστέρους. Ιδιαίτερα σήμερα, που ζούμε σε μια παγκοσμιοποιημένη κοινωνία.

Η σημερινή κοινωνία, αγαπητοί μου αδελφοί, στην οποία ζούμε και κινούμεθα έχει αλλάξει πρόσωπο. Χάρη στα μέσα συγκοινωνίας και επικοινωνίας, συνυπάρχουμε και συναλασσόμαστε με άτομα από διάφορες περιοχές της γης. Άτομα με διαφορετικό χρώμα, πολιτισμό αλλά και διαφορετική θρησκευτική πίστη ζουν δίπλα μας, σε καθημερινή βάση. Συνεργαζόμαστε μαζί τους και προσπαθούμε να γνωρίζουμε τη σκέψη τους και την νοοτροπία τους. Έχουμε επιπλέον την ευκαιρία, χωρίς μεγάλη δυσκολία, να τους επισκεπτόμαστε στους τόπους όπου ζουν. «Έχει μικρύνει ο κόσμος» όπως συνηθίζουμε να ονομάζουμε, την ευκολία επικοινωνίας και μετακινήσεων. Τους βλέπουμε στην καθημερινή τους ζωή, παρακολουθούμε τις συνήθειές τους. Μας βλέπουν και εκείνοι και κρίνουν τον τρόπο που ζούμε. Είναι φανερές και διαπιστωμένες οι διαφορές με όλους αυτούς. Και είναι κάποτε δύσκολη η σχέση και η συναναστροφή μαζί τους. Φυσικά συμβαίνει το ίδιο και σ' αυτούς. Όμως ο τρόπος που συμπεριφερόμαστε μεταξύ μας ή και ο τρόπος που τους αντιμετωπίζουμε αποτελεί το παράδειγμα γι' αυτούς που μας βλέπουν. Εάν διαπιστώνουν καλές και ηθικές σχέσεις στις μεταξύ μας συναλλαγές, θα εκτιμήσουν και τον πολιτισμό μας και κυρίως τα θρησκευτικά μας πιστεύω. Αν δεν τους αποφεύγουμε, αλλά τους αντιμετωπίζουμε, επειδή είναι δημιουργήματα του ίδιου Θεού, όπως και είναι πράγματι, τότε προσφέρουμε το χριστιανικό παράδειγμα, γινόμαστε το φως το καθοδηγητικό προς το δρόμο του Θεού. Ίσως κάποιοι από αυτούς θελήσουν να μας πλησιάσουν περισσότερο, εκτιμώντας την συμπεριφορά μας, να ενδιαφερθούν για την πίστη μας, να γίνουν χριστιανοί. Και αυτό μεν αποτελεί ιεραποστολική ενέργεια. Υπάρχει, όμως, και η άλλη πλευρά. Το παράδειγμα που προσφέρουμε με την καθημερινή ζωή, στις απλές και επουσιώδεις πράξεις μας, στη συνηθισμένη συμπεριφορά μας σε συνανθρώπους μας, που μετέχουν του ίδιου πολιτισμού, της θρησκείας μας. Σε άτομα που πολλές φορές, όπως όλοι μας, σε στιγμές αδυναμίας κλονίζονται και υποκύπτουν σε πράξεις αμαρτωλές. Σε τέτοιες στιγμές το φωτεινό παράδειγμά μας μπορεί να βοηθήσει, να ενισχύσει την προσπάθεια του συνανθρώπου μας να ξανασηκωθεί και να συνεχίσει την πορεία για την τήρηση των εντολών του Θεού. Τότε πράγματι θα εφαρμοστεί και αυτό που σημειώνει στην προς Τίτον επιστολή του ο Απόστολος Παύλος. «Μανθανέτωσαν δέ καί οι ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προῖστασθαι ἵνα μή ὤσιν ἄκαρποι». Να μάθουν και οι δικοί μας, οι πιστοί, να πρωτοστατούν σε καλές πράξεις, να είναι οι φωτεινοί οδηγοί, για να μην είναι άκαρποι σε πνευματικά έργα». Τέτοιους καρπούς θα φέρει το φωτεινό μας παράδειγμα, τόσο σε ξένους και αλλόθρησκους, όσο και τους ομόπιστους χριστιανούς. Και έτσι θα μπορέσουμε να γίνουμε και εμείς, όπως και οι Άγιοι Πατέρες, «τό φῶς τοῦ κόσμου», γιατί αυτό θέλει και ζητεί από εμάς ο Κύριος.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ι΄1-10
Ευαγγέλιο: Ματθ. η΄28-θ΄1
21 Ιουλίου 2019

Το περιστατικό της θεραπείας δύο δαιμονισμένων μας διηγείται σήμερα ο ευαγγελιστής Ματθαίος, οι οποίοι κατοικούσαν σε μνήματα, έξω από την πόλη των Γαδαρηνών, και αποτελούσαν κίνδυνο για τους διερχόμενους ταξιδιώτες. Μόλις είδαν τον Χριστό, φώναξαν: “Τί έχεις μαζί μας, Ιησού, Υιέ του Θεού; ήρθες εδώ πρόωρα για να μας βασανίσεις;”. Ήταν τα δαιμόνια που μιλούσαν και παρακαλούσαν τον Χριστό, αν τα διώξει, να τους επιτρέψει να πάνε στο κοπάδι των χοίρωνπου έβοσκε εκεί κοντά. “Πηγαίνετε”, τους λέει ο Χριστός, και αμέσως άφησαν τους ανθρώπους και πήγαν στους χοίρους και ολόκληρο το κοπάδι έπεσε στη θάλασσα και αφανίστηκε στα νερά. Τότε οι βοσκοί των χοίρων γύρισαν στην πόλη και διηγήθηκαν όσα είχαν συμβεί. Και σύσσωμος ο λαός βγήκε από την πόλη όχι για να υποδεχτεί τον Χριστό, αλλά για να Τον παρακαλέσει να φύγει από τα σύνορά τους, όπως και έγινε.

Η περικοπή αυτή περιέχει δύο παράδοξα καιαλληλοσυγκρουόμενα γεγονότα. Από τη μια μεριά, οι δαίμονες αναγνωρίζουν τη θεότητα του Χριστού και Τον παρακαλούν να τους λυπηθεί, ενώ από την άλλη, οι κάτοικοι της πόλεως αρνούνται να Τον δεχτούν. Τα δαιμόνια δεν μπορούν να μην αναγνωρίσουν ότι μπροστά τους βρίσκεται ο Υιός και Λόγος του Θεού, γι΄ αυτό και τρέμουν τηδίκαια κρίση Του. Τον παρακαλούν να μην τα στείλει από τώρα στο αιώνιο σκοτάδι, αλλά να τους επιτρέψει να μπουν στην αγέλη των χοίρων. Τον παρακαλούν γιατί, όπως χαρακτηριστικά φαίνεται μέσα απότην ιστορία του Ιώβ, δεν έχουν καμία εξουσία επάνω στην κτίση, ούτε βέβαια επάνω στους ανθρώπους, αν δεν το επιτρέψει ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος προσβλέπει και αποσκοπεί στη σωτηρία μας. Έτσι, ο Χριστός το επιτρέπει, θέλοντας να δείξει σε όλους ότι εκεί που ενεργούν τα δαιμόνια, τα αποτελέσματα είναι καταστροφικά και πολλές φορές θανάσιμα, τόσο για την ψυχή όσο και για το σώμα.

Από την άλλη μεριά, παρά την τόσο συγκλονιστική αποκάλυψη της θεότητας του Χριστού, παρά το θαύμα της θεραπείας των δύο δαιμονισμένων, ο λαός της πόλης αντί να δεχτεί τον Χριστό, όπως άλλοτε οι Σαμαρείτες, Του ζητάνε να εγκαταλείψει τα όρια της πόλης τους. Αντίνα Του ζητήσουν να τους βοηθήσει θεραπεύοντας τους ασθενείς, όπως συνέβαινε σε κάθε τόπο από τον οποίο περνούσε, Του ζητάνε να φύγει χωρίς χρονοτριβή. Η στάση τους αυτή δεν μπορεί να ερμηνευτεί, παρά ως γεγονόςσ πνευματικής τύφλωσης και αναληγσίας. Παρόλο που έχουν

μπροστά τους το θαύμα, αδυνατούν να πιστέψουν στον Χριστό. Φαίνεται πως πιο πολύ τους ενόχλησε ο χαμός των χοίρων, των οποίων σημειωτέον η εκτροφή απαγορευόταν από τον Μωσαϊκό νόμο, αντί να τους συνετίσει και να τους οδηγήσει σε μετάνοια. Με τον τρόπο που συμπεριφέρονται αποδεικνύουν ότι μπορεί να μην κατέχονται από δαιμόνια, αλλά είναι συντεταγμένοι με τα έργα του σκότους, είναι συμβιβασμένοι με την αμαρτία και την ανομία, και δεν επιθυμούν την πνευματική τους θεραπεία, ούτε να αλλάξουν τρόπο ζωής. Διότι, αν δέχονταν τον Χριστό στην πόλη τους, αν Τον δέχονταν στην καρδιά τους, έπρεπε να μετανοήσουν και να ακολουθήσουν τη διδασκαλία του Ευαγγελίου.

Μην μας ξενίζει, όμως, το παράδειγμα των Γαδαρηνών. Ακούμε συχνά γύρω μας ανθρώπους να λένε, “αν δεν δω ένα θαύμα, δεν πιστεύω”, οι οποίοι στην ουσία αναζητούν άλλοθι για τη δική τους απιστία έναντι του Θεού. Το θαύμα προϋποθέτει την πίστη, όπως βλέπουμε σε όλα όσα έκανε ο Χριστός. Υπάρχουν, ωστόσο, περιπτώσεις θαυμάτων, σαν το σημερινό, που προσφέρονται για εκείνους που θέλουν να ενισχύσουν την πίστη τους και όχι να αποκτήσουν πίστη. Πολλά, όσα θαύματα και να δουν δεν είναι διατεθειμένοι να πιστέψουν, γιατί δεν είναι διατεθειμένοι να αλλάξουν τρόπο ζωής. Και για τον λόγο αυτό, επειδή δεν μπορούν πλέον να δικαιολογηθούν, αρνούνται τον ίδιο τον Χριστό και Τον εξορίζουν εντελώς από τη ζωή τους. Αλλά και στη δική μας, χριστιανική καθημερινότητα, συχνά δημιουργούμε στεγανά, είτε στον “προσωπικό” είτε στον εργασιακό μας χώρο, από τα οποία θεωρούμε ότι μπορούμε να εξορίσουμε τον Χριστό και να συμπεριφερθούμε όπως οι άλλοι που δεν πιστεύουν. Αυτός είναι καιέννας από τους μεγαλύτερους πειρασμούς της εποχής μας, το να θεωρούμε δηλαδή ότι τα θρησκευτικά μας καθήκοντα αρχίζουν και τελειώνουν μέσα στον Ναό, είτε τις στιγμές που μόνοι μας προσευχόμαστε. Και όλες τις άλλες ώρες, σαν τους Γαδαρηνούς, επιδιόμαστε σε ασχολίες από τις οποίες απουσιάζει το πνεύμα του Θεού.

Ας προσέξουμε, λοιπόν, τους εαυτούς μας, ενώ μέσα στο Ναό δοξολογούμε τον Θεό, βγαίνοντας από εδώ να μην γίνουμε σαν τους αφιλόξενους και αντίθεους ανθρώπους της σημερινής περικοπής.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Ρωμ. ι β' 6-14
Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1-8
28 Ιουλίου 2019

«Και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών είπε τω παραλυτικώ· θάρσει, τέκνον· αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου» (Ματθ. θ'2)

Ιδιαίτερα και σημαντικά τα μηνύματα του σημερινού Ευαγγελίου, όπως είναι η πίστη και η αγάπη. Είναι μηνύματα διαχρονικά , αλλά την ίδια στιγμή επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό την καθημερινότητα της ζωής των ανθρώπων. Η πίστη, για παράδειγμα, στη Θεότητα του Χριστού εκφράζεται μέσα από την αποδοχή της παντοδυναμίας, αλλά και της αγαθότητάς Του. Μιας παντοδυναμίας και μιας αγαθότητας που μετουσιώνεται σε αγάπη που υπηρετεί κι ακόμα θυσιάζεται για τον άνθρωπο, χωρίς να ζητά ανταλλάγματα.

Αυτή η πίστη δημιουργεί στον άνθρωπο την προοπτική της ελπίδας και της εξόδου του από οποιοδήποτε αδιέξοδο. Μάλιστα όταν αυτή η πίστη ξεπεράσει τα όρια του ατόμου και πάρει μιαν άλλη διάσταση , ομαδική και αφιερωθεί μέσα από την αγάπη στην υπηρεσία του συνανθρώπου, τότε γίνεται ιδιαίτερα δημιουργική. Μέσα από αυτήν την αγάπη ο άνθρωπος γίνεται μιμητής του Χριστού ο οποίος διεκήρυξε ότι: «ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών» (Μαρκ. ι'45).

«Δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για όλους».

Αυτό τον δρόμο της πίστης επέλεξαν, τόσο ο παραλυτικός , όσο και οι άνθρωποι που τον μετέφεραν. Μια πίστη, που μέσα από την προοπτική της ελπίδας και κάτω από τις δυσκολότερες περιστάσεις τους έκαμε να τολμήσουν αυτό που φάνταζε όχι μόνο ακατόρθωτο, αλλά και επικίνδυνο. Κατά τον Ευαγγελιστή Μάρκο: «Και μη δυνάμενοι προσεγγίσει αυτώ δια τον όχλον, απεστέγασαν την στέγη όπου ην, και εξορύξαντες χαλώσι τον κράβαττον, εφ' ω ο παραλυτικός κατέκειτο» (Μάρκ. β'4).

Μεγάλη, στ' αλήθεια, η πίστη, τόσο του παραλυτικού, όσο και των τεσσάρων που τον μετέφεραν. Γιατί, το να ανεβάσουν έναν παράλυτο στη στέγη ενός σπιτιού, να ανοίξουν τη στέγη και με σχοινί να το κατεβάσουν στο σημείο που βρισκόταν ο Χριστός, μόνο άνθρωποι με υπερβολική πίστη μπορούσαν να το τολμήσουν.

Και μια πίστη που σαν κι αυτήν που ήταν όχι μόνο αξιοπρόσεκτη αλλά και αξιοθαύμαστη, δεν μπορούσε να περάσει ασχολίαστη. Πολύ περισσότερο δεν μπορούσε να μείνει χωρίς ανταμοιβή. Οι Ευαγγελιστές Ματθαίος (θ'2) , Μάρκος (β'2) και Λουκάς (ε'20) υπογραμίζουν με την ίδια φράση αυτό το γεγονός. Ότι δηλαδή ο Χριστός «ιδών την πίστιν αυτών», στη συνέχεια προχώρησε στην επιβράβευση.

«Θάρσει, τέκνον· αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου» είπε σήμερα ο Χριστός στον παραλυτικό. «Έχε θάρρος παιδί μου, σου συγχωρήθηκαν οι αμαρτίες σου» Αν οι αμαρτίες διώχνουν το θάρρος, λόγω του βάρους της συνείδησης και στερούν από τον άνθρωπο τη δυνατότητα να στρέψει έστω και το βλέμμα προς

τον ουρανό, προς τον Θεό, αντίθετα η μετάνοια σαν πράξη θάρρους και ταπεινώσης προσφέρει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να σωθεί, ανεξάρτητα από τη φύση και την έκταση των αμαρτιών του.

Όμως, πέραν από την εξουσία που έχει ο Χριστός ως «ο Υιός του ανθρώπου επί της γης αφιέναι αμαρτίαις», μέσα από την πράξη του αυτή, καθώς και το θαύμα που ακολούθησε, επιβεβαίωσε ο ίδιος τη Θεότητά Του. Παράλληλα, μας αποκάλυψε την ψυχοσωματική φύση του ανθρώπου, καθώς και την αλληλεπίδραση σώματος και ψυχής. Άρα, πέραν από το αισθητό, το ορατό, που είναι το σώμα, υπάρχει και το αόρατο και πνευματικό, που είναι η ψυχή. Κατά συνέπεια, σαν άνθρωποι δεν πρέπει να περιοριζόμαστε μόνο στην υγεία του σώματος αλλά να φροντίζουμε και να ενδιαφερόμαστε και για το πνευματικό μας κομμάτι, την ψυχή.

Ο Χριστός ως Θεός, σήμερα δεν διέγνωσε μόνο την πίστη του παραλυτικού και των συνοδών του. Ως Θεός, ο Χριστός διέγνωσε και τις «ενθυμήσεις», τις ενδόμυχες σκέψεις των γραμματέων. Όμως, όπως στην πρώτη περίπτωση δεν σταμάτησε μόνο στη διάγνωση, αλλά προχώρησε και στη ριζική θεραπεία, έτσι και στη δεύτερη, δεν σταμάτησε στη διάγνωση. Προχώρησε στην αποκάλυψη των πονηρών σκέψεων τους και παράλληλα, μέσα από το θαύμα, δεν επιβεβαίωσε μόνο την Θεότητα Του, αλλά και άφησε και τους ίδιους εκτεθειμένους στα μάτια των ανθρώπων.

Είπε, λοιπόν, στους γραμματείς ο Χριστός: «Γιατί κάνετε πονηρές σκέψεις; Τι είναι ευκολότερο να πω: «σου συγχωρούνται οι αμαρτίες», ή να πω «σήκω και περπάτα»; Για να μάθετε, λοιπόν, πως ο Υιός του Ανθρώπου έχει την εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη, τότε, λέει στον παράλυτο: «Σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου».

Εκείνος σηκώθηκε και πήγε στο σπίτι του. Όταν το μεγάλο πλήθος των ανθρώπων είδαν το θαύμα στην αρχή έμειναν έκπληκτοι και στη συνέχεια δοξολόγησαν τον Θεό που έδωσε τέτοια εξουσία στους ανθρώπους.

Μαζί με το πλήθος δοξάζουμε και εμείς τον Θεό για το θαύμα. Ένα θαύμα που δεν ήταν μόνο έκφραση της παντοδυναμίας του Χριστού ως Θεού, αλλά παράλληλα, ήταν και μια επιβράβευση της πίστης. Μιας πίστης που μέσα από το ξεπέραςμα μικρών και μεγάλων εμποδίων κατάφερε στο τέλος να βρεθεί μπροστά στον Χριστό και να εξασφαλίσει τη θεραπεία όχι μόνο του σώματος, αλλά ιδιαίτερα τη θεραπεία της ψυχής.

Αδελφοί μου, βρισκόμαστε σε μια εποχή που το κακό κυριαρχεί όχι μόνο στον χώρο της κοινωνίας, αλλά και μέσα μας με αποτέλεσμα να εξασθενεί η πίστη μας, είτε μέσα από τον σπόρο της αμφισβήτησης, της αμφιβολίας ή και της απογοήτευσης. Ότι, δηλαδή ο Θεός μας έχει εγκαταλείψει. Αυτή την κρίσιμη ώρα ας κάνουμε τη δική μας «ανάβαση». Ας γκρεμίσουμε τη στέγη της αμφιβολίας για να μπορέσουμε να διακρίνουμε την αγάπη του Θεού. Στη δύσκολη αυτή προσπάθεια ας μην ξεχνούμε τους γεμάτους θάρρος λόγους του Κυρίου και Θεού μας, Του Ιησού Χριστού: «Θάρσει τέκνον». Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Κυριακή Ζ Ματθαίου
Απόστολος: Ρωμ. ιε'1-7
Ευαγγέλιο: Ματθ. θ'27-35
4 Αυγούστου 2019

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή είδαμε τον Χριστό να επιτελεί δύο θαύματα: χάρισε το φώς στους δύο τυφλούς και απάλλαξε έναν άλλο άνθρωπο από το δαιμόνιο που είχε μέσα του. Σε αυτά τα μεγάλα σημεία που τέλεσε ο Χριστός θα περίμενε κανείς να πιστέψουν όλοι σε αυτόν αναγνωρίζοντας τη Θεότητα Του. Παρ' όλ' αυτά υπήρξε και μια μερίδα μορφωμένων δήθεν ανθρώπων, όπως θεωρούνταν την εποχή εκείνη οι Φαρισαίοι οι οποίοι διαστρέβλωναν την αλήθεια μένοντας στο σκοτάδι της απιστίας.

Τα μηνύματα της περικοπής διαχρονικά. Οι άνθρωποι άλλοτε και σήμερα δεν άλλαξαν, παρέμειναν το ίδιο. Αναλύοντας την περικοπή θα σταθούμε σε δύο σημεία που πρέπει να προσέξουμε ώστε να ακολουθήσουμε το σωστό και να μην επαναλάβουμε τα ίδια λάθη.

- Πρώτα, πρέπει ο Χριστιανός να προσέξει να διατηρήσει το πνευματικό του φως και αν δεν το έχει θα πρέπει να το αποκτήσει. Οι δύο τυφλοί στερούνταν το σωματικό φως και δεν μπορούσαν να δουν τα αισθητά πράγματα, όμως, έβλεπαν πνευματικά. Είχαν πίστη και αναγνώριζαν τον Χριστό και τα έργα Του γι' αυτό ο Θεός έρχεται να τους ανταμείψει χαρίζοντάς τους και το αισθητό φως. Σε αντίθεση με τους φαρισαίους που είχαν τα μάτια τους ανοικτά αλλά ήταν τυφλοί πνευματικά, ζώντας στο σκοτάδι της απιστίας και του εγωισμού τους. Οι Φαρισαίοι αφού δεν μπορούσαν να διαψεύσουν τα θαύματα, κατέφευγαν στη διαστρέβλωση της αλήθειας, συκοφαντώντας την προέλευση των θαυμάτων από τον διάβολο και όχι από τον Θεό όπως πίστευε ο λαός. Γι' αυτό και αλλού ο Χριστός τους ονομάζει **«γενεά άπιστη και διεστραμμένη»**. Ο άπιστος είναι αυτός που μπορεί να μην είδε και γι' αυτό δεν πιστεύει, ο διεστραμμένος, όμως, είναι αυτός που βλέπει και δεν θέλει να πιστέψει. Σατανική διάθεση να μην θέλει να πιστέψει κανείς παρ' όλες τις αποδείξεις που έχουμε για την πίστη μας. Καθημερινά έβλεπαν να επιτελεί θαύματα ο Χριστός, τότε και σήμερα, ακούμε τόσα θαύματα από αρρώστους που θεραπεύτηκαν, από διάφορα σημεία που δείχνει ο Θεός, από αγίους ανθρώπους που αναδεικνύει και σήμερα η Εκκλησία μας και, όμως, κάποιοι παραμένουν ανάλγητοι. Δυστυχώς πνευματική τύφλωση τότε, πνευματική τύφλωση και σήμερα από πολλούς. Ο Χριστιανός καλείται να πορεύεται στο φως που είναι ο Χριστός, να έχει ανοικτά τα μάτια της ψυχής του, με τα οποία ακόμα και σωματικά τυφλός να είναι κανείς, βλέπει. Σε δύο μέρες θα εορτάσουμε την Μεταμόρφωση του Κυρίου. Ο πιστός ο οποίος κατάφερε να ανέλθει πνευματικά μπορεί να δει το φως του Χριστού και μέσα σε αυτό να πορεύεται. Πρέπει να αγωνιστούμε να αποκτήσουμε αυτό το φως του Χριστού με τη μετάνοια, με την ταπείνωση, με την πίστη στον Χριστό και τη συχνή μετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η ευαγγελική περικοπή σήμερα είναι ότι, δεν πρέπει να αμβλύνεται η πίστη μας και ο αγώνας μας προς τα πνευματικά. Παρόλο που κάποιοι βρέθηκαν να διαστρεβλώσουν όχι μόνο τα λόγια του Χριστού αλλά και τα θαύματά Του, ο Χριστός συνέχιζε να κηρύσσει και να θαυματοουργεί. Θα μπορούσε κανείς να πει, μα δεν φτάνει που τους θεραπεύει από τις ασθένειές τους και τους απαλλάσσει από τον φόβο των δαιμονισμένων, αυτοί τον βρίζουν; γιατί να συνεχίζει να τους ευεργετεί; Ανάμεσα στους πολλούς ανθρώπους σίγουρα, ο Χριστός, έβρισκε και καλοπροαίρετους ανθρώπους που ζητούσαν το έλεος και την σωτηρία τους. Στον κόσμο υπάρχουν οι δαιμονικές δυνάμεις και οι άνθρωποι που εκτελούν τα έργα τους, υπάρχουν και οι άνθρωποι, όμως, που επικαλούνται τη χάρη του Θεού. Είναι και ένα μήνυμα προς τους ιερείς αλλά και τους λαϊκούς που αγωνίζονται να μεταφέρουν το μήνυμα του Ευαγγελίου και σε άλλους. Πολλές φορές μπορεί να μην καρποφορούν οι προσπάθειες, άλλοτε να παρουσιάζονται εμπόδια και άλλοτε πόλεμος εναντίον μας. Θα πρέπει να συνεχίζουμε να ευεργετούμε όσους μπορούμε, αν το δεχθούν θα είναι καλό γι' αυτούς αλλά και για μας. Αν φανούν αχάριστοι προς εμάς και τον Θεό τότε θα έχουν να δώσουν λόγο στον Θεό την ημέρα της κρίσεως. Ακούμε συχνά κριτικές για τους ιερείς και την Εκκλησία για ό,τι κάνει. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να τερματίσει το έργο της η Εκκλησία. Να προσέχουμε, βέβαια, να μην ακούμε φωνές που έρχονται μόνο και μόνο για να πλήξουν την Εκκλησία και τον Χριστό. Ο Χριστός από ταπείνωση δεν έδωσε απάντηση σε αυτούς που τον κατέκριναν. Εμείς, όμως, οφείλουμε όταν ακούμε βλάσφημα λόγια για τον Χριστό είτε να αντιδρούμε προβάλλοντας την αλήθεια ή να σηκωνόμαστε και να φεύγουμε από τέτοιους ανθρώπους αλλιώς γινόμαστε και εμείς ένα με αυτούς. Όπως ο Χριστός συνέχιζε να κηρύσσει και να θεραπεύει και να ευεργετεί τους πάντες, έτσι και ο κάθε Χριστιανός ως μέλος της Εκκλησίας, που κεφαλή της είναι ο Χριστός, πρέπει να κάνει το ίδιο. Ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει από τη μια **«αποστυγούντες το πονηρόν, κολλώμενοι τω αγαθώ»** να αποστρεφόμεστε το κακό και να ακολουθούμε το καλό. Και στον καθένα παραγγέλλει **«μη νικώ υπό του κακού, αλλά νικά εν τω αγαθώ το κακόν»**. μην αφήνεις να σε νικήσει το κακό αλλά να νικάς το κακό με το αγαθό.

Παίρνοντας τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής πρέπει ο καθένας πηγαίνοντας σπίτι του να προσπαθήσει να τα εφαρμόσει στη ζωή του. Να αναζητήσουμε στη ζωή μας το φως, που είναι ο Χριστός, ώστε να μας φωτίζει σε κάθε πορεία της ζωής μας. Όταν βρούμε αυτό το φως που χαρίζει ο Θεός σε όσους με πίστη και αρετές καταφεύγουν κοντά Του, τότε να προσπαθήσουμε να βοηθήσουμε και άλλους να το βρουν. Με την ταπείνωση, την ανεξικακία, την υποχωρητικότητα να ευεργετούμε όλους, ελπίζοντας ότι κάποιοι θα έχουν ανοικτά τα μάτια της ψυχής τους και διώχνοντας κάθε σκοτάδι θα ακολουθήσουν το Φως στη ζωή τους, που είναι ο Χριστός.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Α΄ Κορ. α 10-17
Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ΄ 14-22
11 Αυγούστου 2019

Ο χορτασμός περισσότερων από πέντε χιλιάδες ανθρώπων με πέντε άρτους και δύο ψάρια αποτελεί, αγαπητοί μου αδελφοί, το θαύμα εκείνο διά του οποίου ο Χριστός έδωσε ορατό σημείο της θεϊκής Του δύναμης σε μαζικό επίπεδο. Συνήθως τα θαύματα του Χριστού είναι προσωπικά. Απευθύνονται σε έναν ή δύο ανθρώπους κάθε φορά. Εδώ πρόκειται για ένα θαύμα το οποίο προκαλεί απεριόριστο θαυμασμό και στη συνέχεια ενθουσιασμό τέτοιο, που οι άνθρωποι θα επιχειρήσουν να ανακηρύξουν τον Χριστό ως τον επίγειο βασιλιά τους.

Προκαλεί εντύπωση, εκτός των άλλων, η απάντηση του Χριστού στους μαθητές Του, όταν εκείνοι Τον παρακαλούν να επιτρέψει στους ανθρώπους να πάνε στα γύρω χωριά, καθώς βρίσκονταν σε έρημο τόπο, για να αγοράσουν φαγητά για να φάνε, αφού ήδη η ημέρα είχε περάσει. «Ου χρείαν έχουσιν απελθείν . δότε αυτοίς υμείς φαγείν» (Ματθ. 14, 16), είναι ο λόγος του Κυρίου. Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν, δώστε τους εσείς να φάνε.

Αυτός ο λόγος «ου χρείαν έχουσιν απελθείν» ήταν και είναι ένα σπουδαίο μήνυμα του Χριστού προς όλους τους ανθρώπους. Πρωτίστως, είναι ένα μήνυμα προς όλους όσοι στη ζωή τους έχουν την καλή, την καλοπροαίρετη αναζήτηση. Αυτούς οι οποίοι θέλουν από τον Χριστό και την Εκκλησία την αλήθεια, αλλά νιώθουν ότι οι βιοτικές μέριμνες τους τραβούν προς τον κόσμο, την εργασία, την καθημερινή φροντίδα. Αυτούς που ζούν τον πειρασμό ότι καλή είναι η πίστη, παρηγορεί για λίγο τον άνθρωπο, του δίνει τη δυνατότητα να βρει την αλήθεια, όμως δεν φτάνει, διότι οι υλικές ανάγκες, η επιθυμία να χαρούμε αυτή την έστω πρόσκαιρη ζωή, είναι πολύ ισχυρή. Ο Χριστός προτρέπει όλους να παραμείνουν κοντά Του. Είναι η πρόνοιά Του, είναι ο φωτισμός και η στήριξη που δίνει σε όσους θέλουν να Τον αποδεχτούν και να Τον κοινωνούν στην καρδιά τους. Είναι η δύναμη που δίνει η παρουσία Του σε όσους ζητούν να αντέξουν στις δυσκολίες της επιβίωσης χωρίς να απελπίζονται, χωρίς να τις καθιστούν άγχος και προτεραιότητα. Είναι η επίγνωση ότι η ζωή, στην οποία έχουμε κληθεί να υπάρχουμε, είναι και μια πρόσκληση μαρτυρίας της όντως αλήθειας που είναι Εκείνος, με τους λόγους, τα έργα, την εμπιστοσύνη, την ελπίδα.

Οι άνθρωποι αναζητούμε νόημα στην καθημερινότητα του πολιτισμού. Πιστεύουμε πως ο Χριστός και η Εκκλησία δεν μπορούν να αγγίξουν τις συντεταγμένες αυτής της επίγειας ζωής. Και μόνο η παρουσία μας κοντά Του, όμως, και στην Εκκλησία αποτελεί μια πράξη αληθινής αντίστασης, η οποία δείχνει ποιο είναι το νόημα της ύπαρξης:

να αγαπούμε, να ελπίζουμε, να στεκόμαστε με επίγνωση ποιος είναι ο κόσμος, ποια η ζωή και τι θέλει ο Θεός που μας δημιούργησε και μας δίνει την ευκαιρία να αναστηθούμε να κάνουμε για να είμαστε κοντά Του. Δεν έχουμε λοιπόν ανάγκη να φύγουμε και να αναζητήσουμε νόημα εκτός της ζωής του Θεού, αφού μόνο αυτή μας δίνει πληρότητα, μόνο αυτή μας τρέφει προς ζωήν αιώνιον.

«Ου χρείαν έχουσιν απελθείν». Είναι μια συνεχής προτροπή του Χριστού προς όλους όσοι θέλουμε να είμαστε χριστιανοί, να δώσουμε στους ανθρώπους τη δική Του τροφή, την αιώνια, χωρίς να αρνηθούμε να συνδράμουμε και στην υλική τροφή. Να μπορέσουμε να συνδυάσουμε αρμονικά τόσο την τροφή του πνεύματος όσο και τη συμβολή, έστω και στο μέτρο του προσκαιρού και εφικτού, και στην αντιμετώπιση των υλικών αναγκών των ανθρώπων και μάλιστα εκείνων που διψούν για Θεό. Η Εκκλησία δεν κλείνει την πόρτα της αγάπης σε κανέναν. Όμως, είναι σημαντικό και οι άνθρωποι, οι οποίοι επιθυμούν να λάβουν από την Εκκλησία, να μην την βλέπουν μόνο με την ιδιοτέλεια της πρόσληψης, αλλά και με την επιθυμία της σωτηρίας. Να αναζητήσουν Ποιος είναι Αυτός ο Οποίος ωθεί τους χριστιανούς να αγαπούν και να προσφέρουν όσο μπορούν, από το περίσσειμα ή τουστέρημά τους.

Ζούμε σε μία εποχή στην οποία οι άνθρωποι απαιτούν από την Εκκλησία την ύλη. Θεωρούν υποχρεωμένους τους χριστιανούς να προσφέρουν ό,τι έχουν και δεν έχουν. Λησμονούν ότι η ύλη πρόσκαιρα καλύπτει τις ανθρώπινες ανάγκες, διότι μόνο αναστέλλει χωρίς να εξαλείφει τον θάνατο. Εκείνοι οι άνθρωποι που άκουσαν τον Χριστό για μία ολόκληρη ημέρα έλαβαν την ευλογία να χορτάσουν και την υλική τους πείνα. Όμως, ο Χριστός αρνήθηκε να θεοποιηθεί και να εκμεταλλευτεί τη δυνατότητα θαυματουργικά να δίνει στους ανθρώπους την τροφή και διότι δεν θα ήταν ελεύθεροι να Τον αποδεχτούν ή να Τον απορρίψουν αλλά και διότι θα αλλοτριωνόταν εντελώς το μήνυμα που ήρθε να δώσει: ότι σώζει η πείνα γι' Αυτόν ως τον Άρτο της ζωής, ότι έχεινόημα να λάβεις τα υλικά μόνο όταν μπορείς να τα αξιοποιήσεις προς όφελος της ύπαρξής σου σε συσχετισμό με την ανάσταση και την αιωνιότητα.

Αυτό είναι τελικά και το νόημα της αληθινής αγάπης την οποία προσφέρει ο Θεάνθρωπος σε αντιδιαστολή με τη μερική, πρόσκαιρη και συναισθηματική αγάπη που ο ανθρωπισμός του κόσμου δίνει. Κι αυτή βεβαίως χρειάζεται. Δεν λυτρώνει, όμως, και δεν αφυπνίζει αληθινά τον άνθρωπο, για να κάνει μέσα του την επανάσταση της σωτηρίας, της αλλαγής, της αντίστασης στον συμβιβασμό της επιβίωσης. Αμήν!

Γεώργιος Σαββίδης

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Φιλιπ. β' 5-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38-42, ι α' 27-28

15 Αυγούστου 2019

«Ιδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί»
(Λουκ. α' 48)

Προφητικός ο λόγος της Υπεραγίας Θεοτόκου, αμέσως μετά την επίσκεψή της στη μητέρα του Ιωάννου του Προδρόμου, την Ελισάβετ. Προφητικός και επιβεβαιωμένος ο πιο πάνω λόγος της Θεοτόκου από την εποχή που βρισκόταν ήδη στη ζωή, μέσα από τα λόγια μιας άγνωστης γυναίκας που απευθύνεται σήμερα προς τον Χριστό λέγοντάς Του: «μακαρία η κοιλία η βαστάσασά σε και μαστοί ους εθήλασας».

Επάξια, λοιπόν, οι γενιές των ανθρώπων μακαρίζουν διαχρονικά την Θεοτόκον ως «την τιμιωτέραν των χερουβείμ και ενδοξοτέραν των Σεραφεϊμ». Και τούτο γιατί, υποκλίθηκε ευλαβικά στη συγκατάβαση του Θεού για να γίνει μητέρα του Υιού Του.

Μέσα δε από αυτή την Γέννηση συνέβαλε στο να δωθεί η ευλογία και με την κατάργηση του θανάτου να δωθεί σαν δώρο σε όλους τους ανθρώπους η αιώνια ζωή. Δικαιολογημένα, οι όπου γης Χριστιανοί, τιμούμε αυτήν που έγινε όχι μόνο ο εκλεκτός θρόνος του Υιού του Θεού, αλλά και η εκλεκτή καταφυγή των ανθρώπων, αφού κατά τον υμνωδό. «πάντες μετά Θεόν εις αυτήν καταφεύγομεν».

Τιμούμε Αυτήν που αξιώθηκε ν' ακούσει δια του Αγγέλου το «Χαίρε, κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου Ευλογημένη συ εν γυναιξί» και που τεκμηριωμένα δικαιολογήθηκε στη συνέχεια με το «Μη φοβού, Μαριάμ· εύρες γαρ χάριν παρά τω Θεώ. Και ιδού σύλληψη εν γαστρί και τέξη υιόν, και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν. Ούτος έσται μέγας και υιός υψίστου κληθήσεται... » (Λουκ. α' 28-33). Τιμούμε Αυτήν που μέσα από τη δική της απάντηση: «Ιδού η δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου» (Λουκ. α' 38), όχι μόνο έδωσε τη δική της συγκατάθεση στο θέλημα του Θεού αλλά, παράλληλα, έδωσε αυτή τη συγκατάθεση σαν προσφορά ολοκλήρου του ανθρωπίνου γένους. Έτσι, το «εκ γυναικός ταφαύλα» του αυτοκράτορα Θεόφιλου, με αναφορά στην Εύα, μετατράπηκε, από την απάντηση της Κασσιανής στο: «και εκ γυναικός τα κρείττω», χάρις στη συμβολή της Θεοτόκου στη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους.

Γι' αυτή τη συμβολή της καθιερώθηκαν προς τιμήν της οι λεγόμενες Θεομητορικές γιορτές όπως το Γενέσιον, τα Εισόδια, ο Ευαγγελισμός, και η Κοίμηση της Θεοτόκου.

Είναι δε αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι το εκκλησιαστικό έτος αρχίζει με Θεομητορική γιορτή, το Γενέσιον της Θεοτόκου στις 8 Σεπτεμβρίου και τελειώνει με τη Θεομητορική γιορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στις 15 Αυγούστου. Αρχίζει το εκκλησιαστικόν έτος με το Γενέσιον της Θεοτόκου, γιατί, σύμφωνα με το απολυτίκιο, αυτή, η Γέννηση της Θεοτόκου, μετέφερε το χαρμόσυνο μήνυμα ότι από Αυτήν «ανέτειλεν ο Ήλιος της δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών και λύσαστην κατάραν, έδωκε την ευλογίαν και καταργήσας τον θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζωήν την αιώνιον».

Με τη Γέννησή της η Θεοτόκος έγινε η αφορμή, διά του Υιού της, να λυθεί η κατάρα των πρωτοπλάστων και αντ' αυτής να δοθεί η ευλογία με τη μορφή του

διπλού δώρου. Πρώτον, της κατάργησης του θανάτου και δεύτερον της προσφοράς της αιώνιας ζωής. Αν με τη Γέννησή της η Θεοτόκος υπήρξε τόσο ευεργετική στο ανθρώπινο γένος, τότε δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει διαφορετικά με την Κοίμηση και τη μετάστασή της. Το σημερινό απολυτίκιο είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικό: «Εν τη Γεννήσει την παρθενίαν εφύλαξας· εν τη κοιμήσει τον κόσμον ου κατέλιπες Θεοτόκε· μετέστης προς την ζωήν Μήτηρ υπάρχουσα της ζωής, και ταις πρεσβείαις ταις σαις λυτρουμένη, εκ θανάτου τας ψυχάς ημών».

Αδελφοί μου, οι όπου γης Ορθόδοξοι Χριστιανοί, τιμούμε σήμερα και μακαρίζουμε και συνάμα παρακαλούμε την «εν πρεσβείαις ακοιμητον Θεοτόκον, και προστασίαις αμετάθετον ελπίδα». Μπορεί να «εκοιμήθη» ανθρωπίνως η Παναγία, αλλά ως Μητέρα της ζωής οδηγήθηκε με τη μετάστασή της στην πραγματική ζωή. Από εκεί λειτουργεί ως οδηγήτρια, προστάτις και μεσίτρια των ανθρώπων. Ας την τιμήσουμε επάξια με ύμνους, αλλά ιδιαίτερα μιμούμενοι τη ζωή της. Μια ζωή που είχε σαν γνώρισμα την ταπείνωση και την υπακοή στο θέλημα του Θεού.

Η ταπείνωσή της υπήρξε μοναδική. Παρά το ότι έτυχε μιας ύψιστης τιμής, εντούτοις, εξακολουθούσε να παραμένει η ταπεινή κόρη της Ναζαρέτ. Δεν εκμεταλλεύθηκε εγωιστικά την προνομιακή της θέση. Δεν επεδίωξε την προβολή. Αντίθετα, παρά τα διαδοχικά θαυμαστά που της συνέβαιναν, όπως ο ευαγγελισμός και οι εγκωμιαστικοί λόγοι της Ελισάβετ, εν τούτοις Αυτή αναγνώριζε ότι ο Θεός «επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού» (Λουκ. α'45). Αυτή η συναίσθηση ότι Εκείνη έφερε στον κόσμο τον Λυτρωτή που θα έσωζε ολόκληρη την ανθρωπότητα, την έκανε να δοξολογήσει τον Θεό από τη μια και από την άλλη να ομολογήσει τη μικρότητά της λέγοντας: «Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον και ηγαλλίασε το πνεύμα μου επί τω Θεώ τω σωτήρι μου, ότι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού· Ιδού γαρ από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί· Ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο δυνατός και άγιον το όνομα αυτού, και το έλεος αυτού εις γενεάς γενεών τοις φοβουμένοις αυτόν...» (Λουκ. α'46-50).

Παρακολουθούσε τον Υιόν της, αλλά έμενε στην σκιά Του. Ποτέ δεν θέλησε ή επεδίωξε να τον επισκιάσει. Χωρίς να επιζητεί οποιαδήποτε τιμή ή δόξα για τον εαυτό της τον ακολουθεί κι εκεί ακόμα, στον Γολγοθά. Ομολογεί ο ίδιος ο Ιωάννης ως αυτόπτης μάρτυρας : «Ο Ιησούς ουν ιδών την μητέρα και τον μαθητήν ον ηγάπα λέγει τη μητρί αυτού γύναι ιδε ο υιός σου, είτα λέγει τω μαθητή ιδού η μήτηρ σου» (Ιωάν. ιθ' 26).

Αδελφοί μου, Αυτή που αξιώθηκε της μεγαλύτερης τιμής, αλλά και που βίωσε σαν μητέρα τον πόνο, με αποκορύφωμα τη Σταύρωση του Υιού της, δεν μπορεί παρά να γίνει «αντιλήπτωρ», βοηθός και προστάτις εκατομμυρίων πονεμένων ανθρώπων που, καταφεύγοντας σ' Αυτήν, ζητούν παρηγοριά και στήριγμα. Αυτή ας είναι και η δική μας καταφυγή. Ας την παρακαλέσουμε μαζί με τον υμνωδό.

«Δέσποινα και Μήτηρ του Λυτρωτού, δέξαι παρακλήσεις, αναξίων σων ικετών, ίνα μεσιτεύσης προς τον εκ σου τεχθέντα· ω Δέσποινα του κόσμου, γενού μεσίτρια» Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. γ΄ 9 - 17

Ευαγγέλιον: Ματθαίου ιδ΄ 22 - 34

18 Αυγούστου 2019

Η επιθυμία όλων μας, των πιστών, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι να πετύχουμε μian άλλη, καλύτερη ζωή στη βασιλεία του Θεού. Η πίστη του ανθρώπου, ακόμη και κάποιων που δηλώνουν άθεοι, για την μετά θάνατον ζωή είναι ενδιάθετη. Είναι μέσα στην ψυχή του ανθρώπου. Είναι μια πίστη που την είχαν πάντοτε οι άνθρωποι. Έχει περάσει η πίστη αυτή, από γενιά σε γενιά. Όλοι έχουμε μια εικόνα της μεταθανάτιας ζωής, στο μυαλό μας. Ανάλογα με τη θρησκεία και τις παραδόσεις μας. Αδιανόητο είναι, οπωσδήποτε, να έγινε όλος αυτός ο θαυμάσιος και απέραντος κόσμος, που με τις γνώσεις μας, διαρκώς τον γνωρίζουμε και τον επεκτείνουμε, για να τον ζήσουμε μόνο στον περιορισμένο χρόνο της επίγεια ζωής μας. Βαθιά λοιπόν, η πίστη για τη ζωή μετά τον φυσικό θάνατο. Το πρόβλημα είναι η σχέση της τωρινής ζωής μας με τη μετά θάνατο. Υπάρχει και σ΄ αυτό μια δογματική πρόβλεψη συνεπειών, από κάθε θρησκευτική κοσμοθεωρία. Για μας τους χριστιανούς, έχει καθοριστεί απόλυτα η σχέση της παρούσας επίγεια ζωής μας, με τη μέλλουσα, τη μετά θάνατον. Πιστεύουμε ότι ο άνθρωπος αποτελείται από δυο διαφορετικά στοιχεία: Το ορατό θνητό σώμα και την άυλη, αόρατη και αθάνατη ψυχή. Υποχρέωσή μας είναι να φροντίζουμε και για τα δύο. Φυσικό είναι ο υλικός άνθρωπος, να συνδέεται περισσότερο με το ορατό του σώμα και λιγότερο με την αόρατη και άυλη ψυχή του. Γι΄ αυτό και συντονίζει όλες σχεδόν, τις ενέργειές του με βάση τις υλικές ανάγκες του σώματος. Παραβλέπει τη φροντίδα της ψυχής, ενώ κατά τον πατέρα της Εκκλησίας, είναι απαραίτητο το «ἐπιμελεῖσθαι ψυχῆς πράγματος ἀθανάτου». Η ψυχή την οποία ενεφύσησε ο Θεός στους πρωτόπλαστους, είναι αυτή που έχουμε και εμείς, ως αθάνατο δώρημα Θεού. Εμείς έχουμε την υποχρέωση να την καλλιεργήσουμε σύμφωνα με τον νόμο του Θεού. Σημειώνει ο απόστολος Παύλος:

«Θεοῦ ἐσμέν συνεργοί. Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομὴ ἐστέ».

Ο Θεός, αγαπητοί μου, μας έδωσε την αθάνατη ψυχή, ιερή, καθαρή. Εκεί σταματά η ευθύνη του Θεού και αρχίζει η δική μας. Και δεν είναι μικρή! Καλούμαστε να συνεργαστούμε με τον Θεό και να καλλιεργήσουμε, με τη βοήθειά Του πάντοτε, αυτή την ψυχή. «Ἐκαστος δέ βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ», προειδοποιεῖ τους Κορινθίους ο απόστολος Παύλος. Ας προσέχει ο καθένας μας, πῶς οικοδομεῖ. «Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τόν θεμέλιον τοῦτον χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα χόρτον, καλάμην, ἐκάστου τό ἔργον φανερόν γενήσεται». Θεμέλιο είναι ο ίδιος ο Χριστός. Αν κάποιος οικοδομεῖ πάνω σ΄ αυτό το θεμέλιο, χρυσόν, ἄργυρον, πολύτιμους λίθους, ξύλα, χορτάρι, ἄχυρο, η αξία του έργου του, θα φανεί. Θα δοκιμαστέη η ποιότητα της οικοδομής μας και η αντοχή της, από την φωτιά. Παραβολικό αυτό το αφήγημα. Τα υλικά της οικοδομής, είναι οι πράξεις μας, τα λόγια μας, οι σκέψεις μας. Η ποιότητά τους, μπορεί να είναι όπως το χρυσάφι, ασήμι, λίθοι πολύτιμοι, που δε

φθείρονται, δε χάνεται. Μπορεί, όμως, να είναι άχυρο, χορτάρι, ξύλα, που εύκολα φθείρονται και η φωτιά τα εξαφανίζει. Δικαιώνεται εκείνος που χρησιμοποίησε τα άφθαρτα υλικά. Εκείνος που οι πράξεις του ακολουθούσαν πιστά τις εντολές του Θεού. Εκείνος που με πίστη, εμπιστοσύνη στον Θεό, αγωνίστηκε σ' όλη του τη ζωή, να διατηρήσει την ιερή ψυχή του καθαρή και να την πλουτίσει με χρυσάφι, ασήμι, πολύτιμους λίθους, με έργα πίστεως. Παραμένει ως αξία, στο ενεργητικό μας. Η καθαρή, πλούσια σε έργα ψυχής μας, το έργο μας, στη διάρκεια της επίγειας ζωής μας, είναι η περιουσία μας που θα μας ακολουθήσει στην αιώνια ζωή, στη βασιλεία του Θεού. Υπάρχει και μια κλιμάκωση. Ο χρυσός, ο άργυρος, οι πολύτιμοι λίθοι είναι ανθεκτικοί στη δοκιμασία της φωτιάς. Είναι οι πράξεις μας, που έχουν αξία και θα βρεθούμε δικαιωμένοι ενώπιον του Θεού. Αν, όμως, η δοκιμασία της φωτιάς καταστρέψει τα υλικά που χρησιμοποιήσαμε, ξύλα, χορτάρι, άχυρο, τότε μένει και η ψυχή μας, άδεια, χωρίς καμιά αξία. Δεν κάναμε καλή χρήση του θείου δωρήματος. Δεν οικοδομήσαμε με άφθαρτα υλικά την ιερή ψυχή μας. Δεν πετύχαμε αυτό που θα μας χάριζε τη βασιλεία του Θεού. Οικοδομούμε στην ψυχή, που μάς παραχώρησε ο Θεός, στην ψυχή που είναι ναός του Θεού.

«Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;» Δεν ξέρετε ὅτι εἶστε ναὸς του Θεοῦ καὶ μέσα σας κατοικεῖ τὸ Πνεῦμα του Θεοῦ; Καὶ συνεχίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «εἰ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός. Ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ, ἅγιός ἐστιν οἷτινές ἐστε ὑμεῖς». Ὅποιος καταστρέφει, μολύνει τὸν ναὸ του Θεοῦ, θὰ τὸν καταστρέψει ὁ Θεός. Γιατί; Διότι ὁ ναὸς του Θεοῦ, ἡ ψυχή μας, δηλαδή εμεῖς, εἶναι, πρέπει νὰ παραμείνει ἅγιος, ἀπαραβίαστος, καθαρός. Ἡ ιερή ψυχή μας, πρέπει νὰ παραμείνει καθαρή. Τεράστια, λοιπόν, ἡ εὐθύνη μας ἐνώπιον του Θεοῦ, ἀγαπητοί μου. Μας ἔδωσε τὴ φυσικὴ ζωὴ, τὸ σῶμα μας, τὸ ὁποῖο κατέστησε κατοικητήριο τῆς ἀθάνατης ψυχῆς, που εἶναι τὸ Πνεῦμα του Θεοῦ. Αὐτὴ τὴν ψυχή, καθαρὴ ὅπως μας τὴν ἐνεφύσησε κατὰ τὴν γέννησή μας, πρέπει νὰ τὴ διατηροῦμε ἀπαραβίαστη καὶ νὰ τὴν πλουτίζουμε με ἔργα, που νὰ ἀντέχουν στὴ φωτιά, νὰ ἀναδειχθεῖ ἡ αξία τους. Φυσικὰ δὲν εἶναι εὐκόλος ὁ ἀγώνας. Τὸ χτίσιμο με χρυσό, ἄργυρο καὶ πολύτιμους λίθους, δὲν τὸ καταφέρνουν ὅλοι, τόσο εὐκόλα. Εἶναι ἕνας καθημερινὸς ἀγώνας που προϋποθέτει πίστη, ἀκράδαντη καὶ σταθερή, ἀλλὰ καὶ τὴ βοήθεια του Θεοῦ. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ὅπως ἀκούσαμε στὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ὅταν γιὰ μιὰ στιγμὴ ὀλιγοπίστησε καὶ ἀμφέβαλε, ἀρχισε νὰ βυθίζεται στὴ λίμνη. Ἐτείνε τὸ χέρι Του ὁ Κύριος καὶ τὸν κράτησε, νὰ μὴ βυθιστεῖ. Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν ἀνάγκη που ἔχουμε, τὴν ἀδυναμία μας, ἀλλὰ καὶ τὴ δύναμη τῆς σταθερῆς, ἀδιατάρακτης πίστεως. Ἡ ἐπιμέλεια τῆς ψυχῆς μας, ἡ καθαρότητα, ὁ πλουτισμὸς τῆς με χρυσόν, ἄργυρον καὶ λίθους τιμίους, πρέπει νὰ γίνῃ τὸ κύριο μέλημα μας, με βοήθειαν καὶ συμπαραστάτην τὸν Κύριο. Καὶ μὴ ξεχνάμε ὅτι ἡ ψυχή μας εἶναι τὸ κατοικητήριο του Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι τόπος ἱερός καὶ πρέπει νὰ διατηρεῖται καθαρός! Γένοιτο!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Απόστολος: Α' Κορ. 8'9-16
Ευαγγέλιον: Ματθ. ιζ' 14-23
25 Αυγούστου 2019

«Και επετίμησεν αυτώ ο Ιησούς, και εξήλθεν απ' αυτού το δαιμόνιον και εθεραπεύθη ο παις από της ώρας εκείνης» (Ματθ. ιζ'18)

Η φύση και η έκταση της τραγωδίας του ανθρώπου αποτυπώνεται σε μικρογραφία στο σημερινό ευαγγέλιο. Από τη μια ο άνθρωπος είναι δέσμιος του δαιμονικού πνεύματος που τον εκθέτει σε συνεχείς κινδύνους, όπως σήμερα τον επιληπτικό νέο. Από την άλλη, είτε, αισθάνεται αδυναμία να αντιμετωπίσει τις προσβολές του δαίμονος, είτε ακόμα εκδηλώνει αδιαφορία ή και απιστία.

Η μεγάλη δυσκολία, κατά τον Απόστολο Παύλο, βρίσκεται στο γεγονός: «ότι ουκ εστίν υμίν η πάλη προς αίμα και σάρκα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοις επουρανίοις» (Εφεσ. στ'12). «Γιατί δεν έχουμε να παλέψουμε με ανθρώπους, αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τους κυρίαρχους του σκοτεινού τούτου κόσμου, τα πονηρά πνεύματα που βρίσκονται ανάμεσα στη γη και τον ουρανό».

Αυτή τη δυσκολία επιβεβαιώνει και το σημερινό ευαγγέλιο, τόσο με την προστακτική εντολή του Χριστού προς το δαιμόνιο, το οποίο «και εξήλθεν απ' αυτού», όσο και στην παρατήρησή Του ότι: «τούτο δε το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία». Αυτό το δαιμονικό γένος δεν βγαίνει παρά μόνο με προσευχή και νηστεία».

Όμως, όσο μεγάλη κι αν είναι η δύναμη και η επιρροή του διαβόλου πάνω στους ανθρώπους, άλλο τόσο μπορεί αυτή η δύναμη να αναχαιτιστεί και να συντριβεί. Η συντριβή επιτυγχάνεται με τη δράση του Χριστού μέσα στον κόσμο και την εξουσία Του πάνω στους δαίμονες. Ακόμα, καταργείται το έργο του διαβόλου με τη Σταύρωση και την Ανάσταση του Χριστού καθώς και την ίδρυση της Εκκλησίας. Το έργο του διαβόλου, εξασθενημένο πια θα παραμένει μέχρι την οριστική συντριβή του κατά τη Δευτέρα παρουσία του Χριστού.

Ως τότε, οι άνθρωποι με τη Χάρη του Θεού και τη δύναμη της πίστεως θα έχουν τη δυνατότητα να αντιμετωπίζουν τις δαιμονικές επιθέσεις. Είπε σήμερα ο Χριστός στους Μαθητές Του: «Σας βεβαιώνω πως, αν έχετε πίστη έστω και σαν κόκκο σιναπιού θα λέτε σε αυτό το βουνό πήγαινε από δω εκεί και θα πηγαίνει και κανένα πράγμα δεν θα είναι αδύνατο για εσάς. Αυτό το δαιμονικό πνεύμα δεν βγαίνει παρά μόνο με προσευχή και νηστεία».

Μέσα από την πίστη, λοιπόν, ο άνθρωπος μπορεί να κάνει έργα αδύνατα και ακατόρθωτα για την ανθρώπινη λογική. Μέσα από την πίστη στον Θεό ο άνθρωπος όχι μόνο μπορεί να κάνει ή να βιώσει ένα θαύμα, αλλά το πιο σημαντικό, θα μπορεί να βλέπει το θαύμα της αγάπης του Θεού που, παρά την αμαρτωλότητά του, τον αγκαλιάζει και τον σώζει.

Αφορμή, λοιπόν, για την αναφορά στην καταλυτική δύναμη της πίστεως από τον Χριστό, στάθηκε από τη μιά η ερώτηση αυτοκριτικής των Μαθητών Του και από την άλλη η αδύναμη έως ανύπαρκτη πίστη του πατέρα του παιδιού. Είπε ο πατέρας στον Χριστό : «Κύριε, σπλαχνίσου το γιό μου, γιατί είναι επιληπτικός και υποφέρει πολλές φορές μάλιστα πέφτει στη φωτιά και στο νερό. Τον έφερα στους Μαθητές Σου, αλλά δεν μπόρεσαν να τον θεραπεύσουν».

Όμως, παρά τη μετάθεση των ευθυνών στους Μαθητές του Χριστού, κατά τον Ευαγγελιστή Μάρκο, ο πονεμένος πατέρας παρουσιάζεται με σοβαρή αδυναμία, την απιστία. Είπε στον Χριστό εκφράζοντας αμφιβολία: «Αλλά αν μπορείς να κάνεις κάτι σπλαχνίσου μας και βοήθησέ μας». Κι ο Χριστός του είπε τούτο: «Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γ'αυτόν που πιστεύει». Αμέσως τότε φώναξε δυνατά ο πατέρας του παιδιού και είπε με δάκρυα: «Πιστεύω Κύριε. Βοήθησέ με, όμως, γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή» (Μάρκ. θ'22-24).

Μετά την ομολογία της πίστεως από το πονεμένο πατέρα ακολούθησε το θαύμα. Τρεις μάλιστα ευαγγελιστές, ο Ματθαίος (ι θ'18) ο Μάρκος (θ'25) και ο Λουκάς (θ'42) χρησιμοποιούν την ίδια λέξη «επετίμησεν» ο Χριστός το δαιμονικό πνεύμα κι από εκείνη την ώρα γιατρεύτηκε το παιδί.

Η προστακτική εντολή προς το δαιμονικό πνεύμα για να εγκαταλείψει το παιδί καθώς και η άμεση θεραπεία του παιδιού επιβεβαιώνουν τη δύναμη του Χριστού και την κυριαρχία Του πάνω στις δαιμονικές δυνάμεις. Μια εξουσία που την επιβεβαίωσε και ο δαιμονισμένος των Γεργεσηνών ο οποίος «Όταν είδε τον Ιησού από μακριά έτρεξε και τον προσκύνησε. Κραυγάζοντας δυνατά του λέει, «Τι δουλειά έχεις εσύ με εμένα, Ιησού Υιέ του Θεού του υψίστου: Σ' εξορκίζω στον Θεό να μη με βασανίσεις» (Μάρκ. ε'6-7).

Αδελφοί μου, πανίσχυρη η δύναμη του διαβόλου αλλά την ίδια στιγμή αδύναμη χωρίς την συγκατάθεση του ανθρώπου. Η αμαρτία που ενεργείται από τον διάβολο μέσω του ανθρώπου, προβάλλει μέσα από παράθυρο άλλοτε σαν «αναψυχή» και άλλοτε σαν «καταιγίδα». Όμως, κατά τον Απόστολο Ιωάννη: «Όποιος αμαρτάνει κατάγεται από το διάβολο, γιατί ο διάβολος συνδέεται με την αμαρτία εξαρχής. Γι' αυτό τον λόγο ο Υιός του Θεού ήρθε στον κόσμο: Για να καταστρέψει τα έργα του διαβόλου» (Α' Ιωάν. γ'8). Παράλληλα ο Χριστός έδωσε στους «δώδεκα μαθητές Του την εξουσία πάνω στα δαιμονικά πνεύματα για να μπορούν να τα διώχνουν» (Ματθ. ι'1). Σήμερα τους διαβεβαίωσε ότι την προσωρινή αδυναμία θα μπορούν να την ξεπεράσουν μέσα από τη δύναμη της πίστεως και με ενισχυτικά «όπλα», την προσευχή και τη νηστεία. Αυτή την αδυναμία ας αποφύγουμε κι εμείς μέσα από τη δύναμη της πίστεως, της προσευχής και της νηστείας, κατά τη διαβεβαίωση του Κυρίου «ουδεν αδυνατήσει υμίν». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ. 14/7	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος	Κυ. 4/8	ΑΡΜΟΥ
Κυ. 14/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ (Εσπ.)	Δε. 5/8	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ (Εσπ.)
Τρ. 16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ (Εσπ.)	Τρ. 6/8	ΣΤΑΤΟΣ - ΆΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Τε. 17/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ	Κυ. 11/8	ΛΕΥΚΩΣΙΑ, Άγιος Δημήτριος
Τε. 17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος (Εσπ.)	Τε. 14/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ (Εσπ.)
Κυ. 21/7	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος	Πε. 15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
		Κυ. 18/8	ΦΟΙΝΙ
		Δε. 19/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εσπ.)
		Κυ. 25/8	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
		Πε. 29/8	ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
		Πε. 29/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη (Εσπ.)

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ. 7/7	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Κυ. 4/8	ΓΟΥΔΙ
Κυ. 14/7	ΑΓΙΟΣ ΚΕΝΔΕΑΣ	Δε. 5/8	ΔΡΥΜΟΥ (Εσπ.)
Τρ. 16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εσπ.)	Τρ. 6/8	ΑΥΔΗΜΟΥ
Τε. 17/7	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΟΤΟΥ	Κυ. 11/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Σα. 20/7	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ (Εσπ.)	Πε. 15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Κυ. 21/7	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ. 18/8	ΠΑΡΑΜΑΛΙ
Πε. 25/7	ΜΗΛΙΟΥ (Εσπ.)		
Πα. 26/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή		
Κυ. 29/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ (Εσπ.)		
Κυ. 28/7	ΕΜΠΑ		

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πα. 5/7	ΑΓΙΑ ΜΟΝΗ, Άγιος Αθανάσιος ο εν Άθω	Πε. 1/8	ΑΝΩΓΥΡΑ, Τίμιος Σταυρός
Κυ. 7/7	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος	Πα. 2/8	ΛΕΜΠΑ
Κυ. 14/7	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Σα. 3/8	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Επτά Αγιώργηδες
Τρ. 16/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εσπ.)	Δε. 5/8	ΑΥΔΗΜΟΥ (Εσπ.)
Τε. 17/7	ΑΡΜΙΝΟΥ	Τρ. 6/8	ΜΗΛΙΑ, Μεταμόρφωση
Πε. 18/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος	Δε. 8/8	ΑΓΙΑ ΜΟΝΗ, Άγιος Ευτύχιος
Σα. 20/7	ΠΟΛΕΜΙ, Προφήτης Ηλίας (Εσπ.)	Κυ. 12/8	ΑΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ (Εσπ.)
Πε. 25/7	ΛΑΣΑ, Άγιος Ερμόλαος (Εσπ.)	Τε. 14/8	ΚΙΝΟΥΣΑ (Εσπ.)
Πα. 26/7	ΣΑΛΑΜΙΟΥ, Αγία Παρασκευή	Πε. 15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Σα. 27/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ	Τε. 28/8	ΓΙΟΛΟΥ
Κυ. 28/7	ΠΟΛΕΜΙ	Πε. 29/8	ΜΟΥΣΕΡΕ
Τρ. 31/7	ΑΡΣΟΣ	Πα. 30/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυαίνη
Τρ. 31/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Αγία Σολομονή (Εσπ.)	Σα. 31/8	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ, Αγία Ζώνη

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους Υπάρχει αγτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imparhou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ'

ΑΡ.471 - 472

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Απόστολος: Α΄ Τιμ. β΄ 1-7

Ευαγγέλιο: Λουκ. δ΄ 16-22

1 Σεπτεμβρίου 2019

«Κηρύξαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν» (Λουκ.δ΄ 18)

Αρχή της Ινδικτού σήμερα. Δηλαδή αρχή ενός νέου εκκλησιαστικού έτους ιδιαίτερα αγαπητού, αλλά και αποδεκτού, τόσο από τον Θεό, όσο και από τους ανθρώπους. Αγαπητού από τον Θεό, γιατί μέσα από αυτό εκδηλώνεται η αγαθότητα του Θεού με την προσφορά της συγχώρεσης και κατ' επέκταση της λύτρωσης σε όλους τους ανθρώπους. Ιδιαίτερα, όμως, αγαπητού και από εμάς τους ανθρώπους, νοουμένου ότι γινόμαστε αποδέκτες αυτής της προσφοράς και συγκατάβασης του Θεού.

Σήμερα, λοιπόν, εγκαινιάζεται από τον Χριστό μια νέα περίοδος. Είναι η περίοδος του λυτρωτικού και σωτηρίου έργου Του, όπως ακριβώς την κατέγραψε και προφητικά την εξήγγειλε οκτακόσια χρόνια πριν ο Προφήτης Ησαΐας. «Πνεύμα Κυρίου επ' εμέ, ου είνεκεν έχρισέ με, ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με, ίάσασθαι τους συνιετριμμένους την καρδιαν, κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεσιν και τυφλοίς ανάβλεψιν, αποστείλαι τεθραυσμένους εν αφέσει, κηρύξαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν».

Η περίοδος που εγκαινιάζεται σήμερα από τον Χριστό, είναι περίοδος ευαγγελισμού, μεταφέροντας στους ανθρώπους το διπλό μήνυμα, που είναι ο ερχομός του Μεσσία, του Λυτρωτή, στο πρόσωπο του Χριστού και της προσφοράς, μέσω Αυτού, της συγχώρεσης των αμαρτιών των ανθρώπων, που επιτεύχθηκε με τη Σταυρική Του θυσία. Το χαρμόσυνο μήνυμα της εξόδου των ανθρώπων από την πνευματική φτώχεια, στην οποία οδηγήθηκαν ένεκα της πώσης και της αμαρτίας, εξαγγέλλει σήμερα ο ίδιος ο Χριστός με την υλοποίηση της Προφητείας στο πρόσωπό Του, λέγοντας «ότι σήμεραν πεπλήρωται η γραφή αύτη εν τοις ωσίν υμών» «Σήμερα βρίσκει την εκπλήρωση της η Προφητεία που μόλις ακούσατε».

Ο Μεσσίας, κατά τον Προφήτη Ησαΐα, διαφέρει από τους ως τώρα απεσταλμένους του Θεού, τόσο ως προς τη φύση, όσο και ως προς την αποστολή. Σε αντίθεση με τους ως τώρα απεσταλμένους του Θεού, οι οποίοι ήταν άνθρωποι «κεχρισμένοι ελαίω » , ο Μεσσίας ως Θεός αληθινός, με την ενανθρώπιση «αιρέπτως» γίνεται για χάρη μας άνθρωπος. Μάλιστα, κατά τον Κύριλλο Αλεξανδρείας: «Μεθ' ημών κέχρισται τω ελαίω της αγαλλιάσεως, του Πνεύματος αυτώ παρά τον Ιορδάνην επιφοιτήσαντος εν είδει περιστεράς».

Ως Χριστός, διαφέρει από τους «χριστούς Κυρίου» , όχι μόνο γιατί πάνω Του επαναπαύεται το «Πνεύμα Κυρίου» , αλλά και γιατί Αυτό εργάζεται για το σωτηριώδες έργο Του, ενώ το έργο των πιο πάνω απεσταλμένων του Θεού, ήταν να μεταφέρουν το μήνυμα του Θεού σαν αγγελιοφόροι Του, να προαναγγείλουν και να προετοιμάσουν τους ανθρώπους για τον ερχομό του Μεσσία. Ο ίδιος έρχεται και με διαφορετική αποστολή.

Ακούσαμε σήμερα να προαναγγέλλεται γι' Αυτόν: «ότι ο Κύριος με έκρισε ως άνθρωπο και με έστειλε να κηρύξω το ευαγγέλιο της βασιλείας σ' εκείνους που στερούνται τη χάρη του Θεού, δηλαδή τους εθνικούς και τους απίστους, να θεραπεύσω τους τσακισμένους ψυχικά, στους αιχμαλώτους από την αμαρτία να φέρω λευτεριά και ν' αναγγείλω στους τυφλούς ότι θα βρουν το φως τους, να αναγγείλω τον ερχομό του καιρού που ο Κύριος θα φέρει τη σωτηρία στον λαό Του».

Ο Χριστός, ως Μεσσίας, ήρθε για να μεταφέρει στους ανθρώπους το μήνυμα της συμφιλίωσης και να σαλπίσει τη σάλπιγγα του νέου Ιωβηλαίου. Του Ιωβηλαίου της συγκώρευσης των αμαρτιών των ανθρώπων. Αυτή την προσφορά της συγκώρευσης την πέτυχε με την σταυρική Του θυσία. Κι ενώ η προσφορά της σωτηρίας είναι γεγονός και μάλιστα καθολικό για όλους τους ανθρώπους, εκείνο που απομένει είναι να αποδεχθούμε οι άνθρωποι αυτή την προσφορά και να σωθούμε. Εμείς, όμως, θέλουμε και πολύ περισσότερο επιδιώκουμε αυτή τη σωτηρία; Αν ναι, τότε μπορούμε να προχωρήσουμε από το «θέλω» στο «μπορώ», γιατί βρισκόμαστε στη νέα εποχή που εγκαινίασε ο Χριστός συμφιλιώνοντας τον Θεό με τον άνθρωπο. Μια εποχή όπου η σωτηρία μπορεί να γίνει πραγματικότητα, αν ο κάθε ένας από εμάς την επιδιώξει ελεύθερα.

Γιατί, ναι μεν ο Θεός θέλει όλοι να σωθούμε, αλλά την ίδια στιγμή δεν μας αναγκάζει να σωθούμε. Ο Απόστολος Παύλος, θέλοντας να τονίσει ότι η σωτηρία υπάρχει ως δυνατότητα για όλους, αλλά την ίδια στιγμή είναι και προσωπική υπόθεση, μας καλεί να εκμεταλλευτούμε αυτή τη στιγμή για να σωθούμε. Γιατί, κανένας δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα ότι θα υπάρξουν κι άλλες στιγμές εκτός από τη σημερινή. Για τούτο και ο Απόστολος Παύλος υπογραμμίζει «ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας». «Να τώρα είναι ο καιρός της χάρης, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας». Και κάθε μέρα της ζωής θα πρέπει να την τοποθετούμε μέσα σ' αυτή την προοπτική της ελπίδας και της αιωνιότητας.

Αδελφοί μου, η σημερινή αρχή της Ινδίκτου, ας γίνει για τον καθένα από μας η αφορμή μιας νέας ζωής. Μιας ζωής που θα τη χαρακτηρίζει η ευσέβεια και η ευπρέπεια από κάθε άποψη. Όσοι αρχίσαμε τον αγώνα ας τον εντείνουμε. Όσοι καθυστερήσαμε, ας αρχίσουμε από τώρα. Ο Θεός είναι τόσο φιλόανθρωπος που δεν θα μας απορρίψει. Γιατί, κατά τον υμνωδό, ο Θεός «δέχεται κοντά Του, τόσο εκείνον που εργάστηκε από την πρώτη ώρα, όπως κι εκείνον που έφτασε τη δωδεκάτη». Ο Θεός παραιτείνοιας από φιλανθρωπία τη ζωή μάς περιμένει. Όμως, ως πότε; Η ζωή είναι όχι μόνο σύντομη, αλλά και απρόσμενη. Ας μην περιμένουμε μοιρολατρικά το τέλος. Ας αγωνιστούμε για να μας βρει αυτό το «τέλος» στις επάλξεις. Ο Χριστός, με τη συγκατάβαση, τη θυσία και την αγάπη Του, δημιούργησε τις προϋποθέσεις. Ας αξιοποιήσουμε αυτές τις ευνοϊκές προϋποθέσεις με μια ήρεμη και ειρηνική ζωή, με ευσέβεια, με ευπρέπεια, με ευχαριστία και προσευχή «υπέρ πάντων ανθρώπων». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

8 Σεπτεμβρίου 2019

«Καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον Υιόν του ανθρώπου...»

Ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη είναι τύπος και προεικόνιση της Καινής. Η Καινή Διαθήκη προτυπώνεται στην Παλαιά και η Παλαιά Διαθήκη ερμηνεύεται στην Καινή. Όλα τα γεγονότα που συμβαίνουν στην Παλαιά Διαθήκη προαναγγέλλουν την έλευση του αναμενόμενου Μεσσία. Οι τύποι και τα σύμβολα προλαμβάνουν τα γεγονότα, για να γίνει αργότερα πιστευτή η αλήθεια.

Σ' ένα τέτοιο προφητικό γεγονός από την Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται ο Κύριος, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, προλέγοντας το σταυρικό πάθος Του στον ευσεβή Ιουδαίο άρχοντα Νικόδημο. Πρόκειται για το γνωστό περιστατικό του χάλκινου όφεως.

Κατά τη μακρόχρονη περιπλάνησή τους στην έρημο του Σινά οι Ισραηλίτες επανειλημμένως ολιγοψύχησαν και γόγγυσαν κατά του Θεού. Γι' αυτό και, μετά από μια τέτοια εκδήλωση αχαριστίας, ο Θεός τους τιώρησε παιδαγωγικά, επιτρέποντας να εμφανιστούν στο στρατόπεδό τους φαρμακερά φίδια, τα οποία κυριολεκτικά τους αφάνιζαν. Μετανοημένοι και συντετριμμένοι ζήτησαν από τον Μωυσή να παρακαλέσει τον Θεό να τους απαλλάξει από αυτή τη φοβερή πληγή. Και πράγματι, ο Θεός δέχθηκε τη μετάνοιά τους και διέταξε τον Μωυσή να κατασκευάσει ένα χάλκινο ομοίωμα φιδιού, να το τοποθετήσει πάνω σε ένα κοντάρι και να το στήσει ψηλά. Από εκείνη τη στιγμή όποιος δαγκωνόταν από τα φίδια έστρεφε το βλέμμα του προς το χάλκινο φίδι και σωζόταν από τον θάνατο.

Ιδιαίτερος παράξενος ο τρόπος θεραπείας που προσφέρει στον λαό Του ο Θεός. Μπορούσε, αναμφίβολα, να εξαλείψει τα φίδια διά μιάς, χωρίς την μεσολάβηση υλικών κατασκευασμάτων. Ο Ίδιος, άλλωστε, είχε απαγορεύσει ρητά την κατασκευή κάθε είδους ομοιώματος. Η ουσία, ωστόσο, και το νόημα αυτής της μεθόδου ήταν πολύ βαθύτερα. Η στροφή του βλέμματος προς το χάλκινο ομοίωμα όσων προσβάλλονταν από τα φίδια ήταν, στην πραγματικότητα, έκφραση πίστης, μετάνοιας και αναγνώρισης της παντοδυναμίας του Θεού από τον Οποίο προερχόταν η θεραπεία. «Ο γαρ επιστραφείς ου διά το θεωρούμενον εσώζετο, αλλά διά σε τον πάντων σωτήρα» αναφέρει προσφυώς η Σοφία Σολομώντος.

Το περιστατικό αυτό ήταν συμβολικό και προφητικό. Ήταν προεικόνιση της σταυρικής θυσίας του Κυρίου και της σωτηρίας των ανθρώπων που εκπήγαγε από αυτή. Ο χάλκινος όφιν ήταν μυστικός τύπος του εσταυρωμένου Χριστού. Εκεί το χάλκινο φίδι είχε, βέβαια, το σχήμα του φιδιού, δεν είχε, όμως, το δηλητηριό του, εδώ ο Κύριος είχε μεν το ανθρώπινο σώμα, δεν είχε, όμως, την αμαρτία. Εκεί το φίδι που ήταν κρεμασμένο στο ξύλο θεράπευε τους Ισραηλίτες από τα δαγκώματα των φαρμακερών φιδιών, εδώ ο Χριστός που υψώθηκε στο ξύλο του Σταυρού θεράπευσε τους ανθρώπους από τις πληγές του νοητού όφεως, του Διαβόλου. Εκεί σωζόταν όποιος κοιτάζε το φίδι με τα σωματικά μάτια, εδώ απαλλάσσεται από όλες τις αμαρτίες και απολαμβάνει αιώνια ζωή εκείνος που προσβλέπει στον Κύριο με τα

μάτια της ψυχής. Πίσω, λοιπόν, από την ιστορία του χάλκινου όφεως «ο του Κυρίου Σταυρός μυστικώς προδιετυπώθη».

Αν θέλαμε να δείξουμε κάτι το οποίο να εκφράζει όλη την αθλιότητα της αμαρτίας και της διαφθοράς του προχριστιανικού κόσμου, θα έπρεπε να σταθούμε μπροστά από ένα σταυρό. Αλλά και αν θέλαμε να δείξουμε κάτι που να εκφράζει τα εντελώς αντίθετα, δηλαδή την απόλυτη αγιότητα και την απέραντη αγάπη, και πάλι σε ένα σταυρό θα στεκόμασταν. Ο σταυρός είναι το σύμβολο δυο εντελώς αντίθετων κόσμων, αλλά και της μεγαλύτερης αλλαγής όλων των αιώνων.

Πριν από τον Χριστό ο σταυρός ήταν φονικό όργανο, αποκρουστικό και μόνο στην όψη. Πάνω σ' αυτόν εκτελούνταν οι χειρότεροι κακούργοι και εγκληματίες. Η ποινή της σταύρωσης συνιστούσε τον πιο επονείδιστο και επώδυνο θάνατο. Γι' αυτό και στην Παλαιά Διαθήκη χαρακτηρίζεται «επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου». Αφότου, όμως, ο Χριστός πέθανε, ως κακούργος, πάνω στον Σταυρό, «γενόμενος υπέρ ημών κατάρα», τον κατέστησε σημείο σωτηρίας και καταλλαγής. Από μέσο θανάτωσης μεταβλήθηκε σε ακένωτη πηγή ζωής και δίαυλο ευλογιών. Από φοβερό και απαίσιο όργανο των δημίων, έγινε φωτεινό όπλο και τρόπαιο νίκης διά του οποίου «Ἄδης ηχηλώτισται, ὁ Ἀδάμ ανακέκληται, ἡ κατάρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ηλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται καὶ ἡμεῖς ἐξωοποιήθημεν». Ο Σταυρός του Χριστού κατέστη ο μαγνήτης της θείας αγάπης που είλκυσε τους ανθρώπους προς τον ουρανό. Ὅπως ακριβώς με το πρώτο εκείνο ξύλο της γνώσεως εισήλθε ο θάνατος στο ανθρώπινο γένος, έτσι και τώρα με το μακάριο ξύλο του Σταυρού γιατρεύτηκε το μέγα εκείνο τραῦμα. «Ἐὖλω γὰρ ἔδει το ξύλον ἰάσασθαι». Ἐκτοτε ὁ ἀρχέκακος καὶ βύθιος δράκοντας, δηλαδή ὁ Διάβολος, εἶναι πια ἀκίνδυνος. Μπορεῖ, βεβαίως, τὰ δῆγματά του νὰ παραμένουν ὀδυνηρά, δὲν εἶναι, ὁμῶς, θανατηφόρα, γιατί ὑπάρχει τὸ ἀντίδοτο, τὸ φάρμακο τῆς ἀθανασίας που ἀπέρρευσε ἀπὸ τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου.

Ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πορεύεται μέσα στον κόσμο σταυρωμένη, γεμάτη ἀπὸ πληγές, με τὴν κατηγορία ὅτι διδάσκει τὸ σκάνδαλο καὶ τὴ μωρία τοῦ Σταυροῦ. Μα ὅσο σταυρώνεται, τόσο περισσότερο φανερώνεται ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ στον κόσμο. Ἡ δύναμη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ «ἀδυναμία» τοῦ Σταυροῦ. «Ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατὸς εἰμι» γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ πράγματι, ὁ Χριστὸς ἔδειξε τὴν παντοδυναμία του ὅταν ἦταν γεμάτος ἀπὸ τὶς πληγές τῶν ἀνθρώπων. Ὁ διάβολος δὲν φοβήθηκε τὸν Χριστὸ τόσο ὅταν ἔκανε θαύματα καὶ δίδασκε, ὅσο φοβήθηκε τὸν Σταυρὸ Του, τὴ σιωπὴ Του, τὴ σωματικὴ Του ἀδυναμία καὶ τὸν ἐκούσιο πόνο Του τὴν ὥρα τοῦ πάθους.

Ἄς μὴν ντρεπόμαστε, λοιπόν, νὰ φέρουμε, νὰ ὁμολογοῦμε καὶ νὰ υπερασπιζόμαστε τὸν Τίμιο Σταυρὸ που εἶναι ὁ θυρεὸς τῆς πίστεώς μας. Ἄς μὴν ἀφήσουμε ἄλλο τὴν αμαρτωλὴ καλοπέραση καὶ τὴν ευμάρεια νὰ δηλητηριάζουν τὶς ψυχές μας. Ἄς ἀγαπήσουμε τὴν κακοπάθεια τοῦ Σταυροῦ καὶ ἄς ἀγωνισθοῦμε με συνέπεια καὶ ζήλο γιὰ νὰ σταυρώσουμε «τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης». Ἄς κάμψουμε ὅλοι τὰ γόνατα τοῦ σώματος καὶ τὸν αὐχένα τῆς ψυχῆς μπροστὰ στον τίμιο Σταυρὸ, ἀποδίδοντας στο ὄργανο τῆς σωτηρίας μας τὴν οφειλόμενη τιμὴ, με τὴν πίστη ὅτι «τὸν Σταυρὸν τιμώντες, ὁμολογουμένως τὸν Σταυρωθέντα τιμῶμεν».

Ἱεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος : Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. η' 34-θ' 1

15 Σεπτεμβρίου 2019

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι» (Μάρκ. η' 34)

Ἡ Ὑψωση τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιού Σταυροῦ ἔχει σαν ἐπίκεντρο τὸ συγκλονιστικὸ γεγονός τῆς ἰδίας τῆς Ὑψώσεως τοῦ Κυρίου πάνω στον Σταυρό. Ἐνα γεγονός ὑψίστης αυτοθυσίας καὶ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἐνα γεγονός που ἀποκαλύπτει τὴ μέγιστη προσφορὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ χειρίστη ἀπάντηση τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐτὴ τὴν προσφορὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ ὁ Θεὸς τοὺς προσφέρει ἀγάπη, αὐτοὶ τοῦ προσφέρουν, ταπείνωση, ἐξευτελισμὸ καὶ τὸν χειρότερο θάνατο, τὸν Σταυρικὸ. Ἀκόμα καὶ σὴν ἔσχατη πράξη τῆς ταπείνωσης, τῆς ἀπογύμνωσης καὶ τῆς σταύρωσης, κατὰ τὴν ὁποία ἐκεῖνοι μοιράστηκαν τὰ ρούχα τοῦ ρίχνοντας κλήρο, ὁ Ἰησοῦς ἀπαντοῦσε με ἀγάπη λέγοντας : «Πατέρα συγκώρησέ τοὺς γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν» (Λουκ. κγ' 34).

Ὁ Απόστολος Παῦλος εἶναι συγκλονισμένος ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸν ἡ Σταυρικὴ θυσία εἶναι ὑπόθεση που τὸν ἀφορᾷ προσωπικά. Γι' αὐτὸν, ὁ Χριστὸς δεν Σταυρώθηκε γενικά καὶ ἀόριστα γιὰ τὸν καθένα. Γι' αὐτὸν ὁ Χριστὸς εἶναι Ἐκεῖνος που τὸν ἀγάπησε καὶ πέθανε ἐκούσια γιὰ χάρη του. Ἀφοῦ δε ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἐκφραση ἀγάπης, που ἀπευθυνόταν καὶ στον ἴδιο, τότε ἔπρεπε νὰ δώσει καὶ ὁ ἴδιος τὴ δική του ἀπάντηση σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη.

Ὁ Απόστολος Παῦλος, ὅπως ἀκούσαμε καὶ στο σημερινὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα , σὴν δική του ἀπάντηση πρόσφερε τὴ ριζικὴ μεταμόρφωση τοῦ εαυτοῦ τοῦ καὶ τῆς ζωῆς του. «Ἐγὼ πεθάνει στον σταυρὸ μαζί με τὸν Χριστὸ καὶ δε ζω πια ἐγὼ, ἀλλὰ ζεῖ στο πρόσωπο μου ὁ Χριστὸς. Κι ἡ τωρινὴ σωματικὴ μου ζωὴ εἶναι ζωὴ βασισμένη σὴν πίστη μου στον Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, που με ἀγάπησε καὶ πέθανε ἐκούσια γιὰ χάρη μου».

«Δεν μπορῶ νὰ ἀγνοήσω αὐτὴ τὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ», υπογραμμίζει σὴν συνέχεια ὁ Απόστολος Παῦλος. Αὐτὴ ἡ συναίσθηση τὸν οδηγεῖ σὴν μια ἐπαναλαμβανόμενη συμβουλή: «Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καγὼ Χριστοῦ» (Α' Κορ. ια' 1). Μιμηθεῖτε ἐμένα, ὅπως κι ἐγὼ μιμοῦμαι τὸν Χριστό.

Ναι, μιμητές. Γιατί, ἡ ἐκτίμηση δεν πρέπει νὰ σταματᾷ στον θαυμασμὸ, ἀλλὰ νὰ ολοκληρώνεται μέσα ἀπὸ τὴν μεταμόρφωση τῆς ζωῆς μας στο πρότυπο τῆς ζωῆς τοῦ προσώπου που θαυμάζουμε. Κι ὁ Χριστὸς αὐτὸ ζητᾷ ἀπὸ μας. Μεταμόρφωση καὶ ὄχι θαυμασμὸ. Μια μεταμόρφωση που θα ἔχει σαν ἀφετηρία, ἀλλὰ καὶ σαν θεμέλιο τὴν ἐλευθερία. Μια μεταμόρφωση που θα ἐπιβεβαιώνεται καὶ με συγκεκριμένους τρόπους.

Με ἀφετηρία τὴν ἐλευθερία καὶ με θεμέλιο τὴν πίστη ὁ Χριστὸς μᾶς προσκαλεῖ νὰ γίνουμε μέτοχοι αὐτῆς τῆς μεταμόρφωσης με συγκεκριμένους τρόπους. Μας εἶπε σήμερα: «Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω

εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι». Ο Χριστός για να δείξει, ότι η σωτηρία ναι μεν είναι δώρο του Θεού, αλλά απαιτείται και η συνεργασία του ανθρώπου, για την υλοποίησή της, κάλεσε σαν αποδέκτες, αλλά και σαν συνεργάτες όλους τους ανθρώπους. Ο Χριστός απευθύνει σήμερα καθολική πρόσκληση για να επιβεβαιώσει ότι ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι. Έτσι, η σωτηρία προσφέρεται ως δυνατότητα για όλους. Όμως, αυτή η δυνατότητα για να μετατραπεί σε πραγματικότητα, χρειάζεται, κατ' αρχάς, την ελεύθερη αποδοχή της από τον καθένα ξεχωριστά και στη συνέχεια την εκπλήρωση κάποιων προϋποθέσεων όπως: Να απαρνηθεί τον εαυτό του, να σηκώσει τον σταυρό του και να ακολουθεί τον Χριστό για όλη του τη ζωή.

Ο σταυρός του αληθινού μαθητή του Χριστού, είναι σταυρός ταπείνωσης και αυταπάρανης. Είναι σταυρός ανιδιοτελούς αγάπης και θυσίας για κάθε άνθρωπο χωρίς διάκριση, ακόμα και για κείνον που τον έβλαψε. Πρότυπό του είναι ο ίδιος ο Χριστός που στην πράξη επιβεβαίωσε ότι «δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του για όλους» (Ματθ. κ' 28). Ακόμα γιατί την αγάπη δεν την πρόβαλε μόνο σαν την μεγαλύτερη εντολή, αλλά και την επισφράγισε με τη Σταυρική θυσία και την προσφορά της συχώρησης στους σταυρωτές Του με το «Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. κγ' 34).

Ο Χριστός μας χάραξε τον δρόμο, αλλά δεν μας αναγκάζει να τον ακολουθήσουμε. Μέσα από την δύναμη της ελευθερίας καλούμαστε να τον συναντήσουμε, να τον ακολουθήσουμε. Μας καλεί να γίνουμε πραγματικά άνθρωποι, δηλαδή «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού». Μέσα από τη δική μας αλλαγή θα μπορούμε σαν «ζύμη» να ζυμώσουμε, να μεταμορφώσουμε και τη νεότερη γενιά. Δυστυχώς, όμως, μέσα από τις πράξεις, αλλά και τις παραλείψεις μας απέχουμε πολύ από το «ιδεατό», το ιδανικό. Και τούτο γιατί, αντί να προετοιμάζουμε τη νεότερη γενιά να γίνει καλύτερη, με τα δικά μας λανθασμένα πρότυπα, την κάναμε χειρότερη από μας. Καθημερινά δημιουργούμε ανθρώπους χωρίς ηθικούς φραγμούς και άρα χωρίς πραγματικό σκοπό ζωής. Επενδύσαμε στην ύλη και την ξερή γνώση. Αδιαφορήσαμε για τον άνθρωπο και τη συνύπαρξη με τον συνάνθρωπο. Διαγράψαμε από το λεξιλόγιο μας τη λέξη «αλληλεγγύη».

Αδελφοί μου, Στώμεν καλώς. Στώμεν μετά φόβου. Όσο πιο γρήγορα αντιληφθούμε την ιδιότητά μας ως Χριστιανών και, ιδιαίτερα, ότι έχουμε δεχθεί τη Χάρη του Θεού, τόσο πιο γρήγορα θα «επιτρέψουμε» στη Χάρη του Θεού να μας ελευθερώσει από τα πάθη και τις κακίες μας. Και τότε αυτή η Χάρη του Θεού θα γαληνέψει την ψυχή μας. Τότε αυτή θα βγει προς τα έξω για να γαληνέψει και τις σχέσεις μας με τους ανθρώπους. Αυτή η Χάρη θα μας αξιώνει, όχι απλά να λέμε ότι είμαστε Χριστιανοί, αλλά και να μας καθιστά πραγματικούς Χριστιανούς και άρα μιμητές της ζωής του Χριστού. Ας μας αξιώνει ο Θεός να λέμε, όπως σήμερα και ο Απόστολος Παύλος: «Ζω ουκέτι εγώ· ζη εν εμοί Χριστός» Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Κυριακή Α' Λουκά
Απόστολος: Β' Κορινθ. θ' 6 - 11
Ευαγγέλιον: Λουκά ε' 1 - 11
22 Σεπτεμβρίου 2019

«Ο σπείρων φειδομένως φειδομένως και θερίσει, και ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις και θερίσει»

Σημειώνει ο Απόστολος Παῦλος στους Κορίνθιους: Ὅποιος τσιγκουνεύεται και περιορίζει τον σπόρο που σπέρνει ἢ τα κωράφια που χρησιμοποιεῖ, εἶναι φυσικό να θερίσει λιγότερα, να περιοριστούν και τα εισοδήματά του. Ἐνώ εκείνος που σπέρνει ἀφθονα, θα θερίσει και ἀφθονα. Τόσο απλά! Φυσικά διατρέχουμε την περίοδο της σποράς. Και θα ἦταν φρόνιμο και χρήσιμο να ακούσουν και οι γεωργοὶ τη συμβουλή του αποστόλου Παύλου.

Ἀλλά, αγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἄλλος εἶναι ο στόχος του. Ἡ σπορά αναφέρεται στη σπορά αγαθοεργιών. Εἶναι ἡ ελεημοσύνη. Συνεχίζει λοιπόν, ο ἀπόστολος. Ὁ καθένας μας, σύμφωνα με την προσωπική επιθυμία της καρδιάς του, να προσφέρει. Και αυτό να μην το κάνει με στενόχωρη διάθεση, ἢ ἴσως επειδή εἶχε υποχρέωση ἢ γιατί τον υποχρέωσαν κάποιοι. Μεγάλη σημασία ἔχει ἡ ελεύθερη ἀπόφασή μας και ἐπιλογή. Βλέπουμε τον συνάνθρωπό μας που ἔχει ἀνάγκη, υποφέρει. Μας λυπεῖ αυτό που βλέπουμε και θέλουμε να τον ανακουφίσουμε ἀπὸ τη δυσκολία του. Εἶναι μία πράξη που ικανοποιεῖ τόσο αὐτόν που δέχτηκε τη βοήθεια, ὅσο και εμᾶς που την προσφέραμε. Μας ικανοποιεῖ, γιατί βλέπουμε την ευχαρίστηση που προκαλέσαμε με την πράξη μας, που λύσαμε ἕνα πρόβλημα σε ἕναν ἀναξιπαθόντα συνάνθρωπό μας. Παράλληλα, δεχόμαστε και την ἐπιβράβευση της συνειδησῆς μας, που μας πληροφορεῖ ὅτι τηρήσαμε την ἐντολή του Θεοῦ. Ἐχει ἡ πράξη μας αὐτή θρησκευτική και ἠθική ἀξία, ἀλλά και κοινωνική. Ἀλλά το θρησκευτικό καθήκον εἶναι αὐτό που χαρακτηρίζει τη σχέση μας με τον Θεό, πρῶτα, και κατόπιν ἀκολουθεῖ το κοινωνικό καθήκον.

Δεν ζοῦμε, οὔτε μπορούμε να ζοῦμε μόνοι μας. Εἶμαστε υποχρεωμένοι να συνυπάρχουμε με ἄλλους ἀνθρώπους, σε μικρές ἢ σε πολυάνθρωπες κοινωνίες. Ὁ μεταξὺ μας σχέσεις εἶναι ἀναγκαῖες ἀλλά και ἀναπόφευκτες. Ὁ χριστιανισμός δεν εἶναι κοινωνικό σύστημα, που ἐπιβάλλεται δια της βίας. Εἶναι θρησκεία. Θρησκεία της ἀγάπης. Ὁ χριστιανικὸς ἐπιταγές, που λειτουργοῦν στον καθένα μας ελεύθερα, ἔχουν τη δυνατότητα να ἐδραιώσουν την εἰρηνική συμβίωση των ἀνθρώπων με την οικονομική ἐξομάλυνση διαβίωσης, που θα συμβεῖ με την ελεύθερη τήρηση των ἐντολῶν του Θεοῦ. Μια ποικιλία ἀνθρώπων, ζουν γύρω μας, ἀπλοὶ ἢ σπουδαῖοι, πλούσιοι ἢ φτωχοὶ. Με διαφορετικὲς ἀνάγκες και ικανότητες. Δεν εἶναι ὅλοι χριστιανοί. Δεν ἀνήκουν ὅλοι στην ἴδια φυλή. Δεν ἔχουν τα ἴδια ἰδανικά. Και ὁ ἀνάγκες τους εἶναι ποικίλες. Και δεν εἶναι μόνο οικονομικές. Σ' αὐτόν τον κόρο των ἀνθρώπων με τα προβλήματα και τις ἀνάγκες τους, θα πρέπει να σπείρουμε «ἐπ' εὐλογίαις», ἀπλόχερα. Χωρὶς να ξεχωρίσουμε, σε ποίους δίνουμε. Δυο εἶναι οἱ ἔννοιες που συμμετέχουν. Αὐτός που ἔχει ἀνάγκη. Και το καθήκον που καθορίζει ἡ πίστη μας και ἀποτελεῖ ἐντολή του Κυρίου. Φυσικά ὑπάρχει και το τρίτο: «Το περίσσευμα» ἢ «τὸ ὑτέρημα». Ἄλλος δίνει, προσφέρει γιατί πράγματι ἔχει και ἀνετα μπορεῖ να βοηθήσει. Ὡστόσο, ὑπάρχει και ὁ ἄλλος που ἡ πράξη του ἔχει μεγαλύτερη ἀξία, γιατί περιορίζει τις ἀνάγκες του, στερεῖται, για να μπορέσει να βοηθήσει. Ὁ

υλικές ανάγκες, είναι πολλές, σε πολλούς, και δεν πρόκειται να εκλείψουν. Γι' αυτό πάντοτε πρέπει να είμαστε έτοιμοι. Το πρόβλημα είναι επείγον! Να μην αδιαφορούμε και προσπερνούμε αυτόν που υποφέρει και ίσως αποφεύγει, από αξιοπρέπεια, να το δείξει. Θυμηθείτε τον καλό Σαμαρείτη που με κίνδυνο, τόσα προσέφερε στον δύστυχο εκείνο που είχε πέσει σε ληστές. Κι έπειτα, αγαπητοί μου, δεν ξεχνούμε ότι, ό,τι έχουμε είναι δώρο του Θεού. Εμείς, απλώς είμαστε οι διαχειριστές. Κάποια στιγμή θα αντιμετωπίσουμε τον έλεγχο. Η κρίση με τους δίκαιους και αδίκους της παραβολής, γίνεται με βάση την προσφορά της αγάπης τους, σε εκείνους που έχουν ανάγκη. Να δώσουμε σ' αυτόν που πεινά ή διψά, ή ένα ρούχο σ' αυτόν που έχει ανάγκη, αλλά να δούμε κι έναν άρρωστο. Να παρηγορήσουμε κάποιον που έχει προβλήματα προσωπικά, οικογενειακά. Πολλές φορές ένας καλός λόγος, ένα χαμόγελο, μπορεί να ελευθερώσει κάποιον από το βάρος μιας στενοχώριας, από τους σωματικούς πόνους. Στην εποχή μας, αγαπητοί μου, το καθημερινό κινήγημα ικανοποίησης των ολοένα αυξανόμενων αναγκών, μας εμποδίζει να δούμε το πρόβλημα του διπλανού μας. Τον προσπερνούμε, αδιάφορα, με το μυαλό μας, μόνο στον εαυτό μας, τα σχέδια μας, τα προβλήματά μας.

Σαφώς κάνουμε λάθος και όχι μόνο ως χριστιανοί, αλλά και ως άνθρωποι!

Συμπληρώνει ο απόστολος: «ίλαρόν γάρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός». Ο Θεός αγαπά εκείνον που δίνει με ευχάριστη διάθεση και προθυμία.

Και ακολουθεί ο θερισμός, οι καρποί της ελεημοσύνης. Τα γράφει αυτά ο Παύλος στους Κορινθίους, που ζούσαν, ίσως, στην πλουσιότερη πόλη της Ελλάδας τότε. Γιατί όπως συμπληρώνει «είναι δυνατός ο Θεός να σας δώσει κάθε χάρη, για να μπορείτε με προθυμία να προσφέρετε πλούσια τα υλικά αγαθά και να τα έχετε άφθονα, που θα περισσεύουν και για τον εαυτό σας, αλλά να έχετε και τη δυνατότητα, να κάνετε κάθε είδους αγαθό έργο με το παραπάνω». Και δεν είναι μόνο τα υλικά δώρα του Κυρίου, που είναι σαν ανταμοιβή. Πολύ σημαντικότερη είναι η ψυχική ικανοποίηση που αισθανόμαστε, ότι βοηθήσαμε κάποιον και δείξαμε την αγάπη μας στον Κύριο και, τέλος, η εσωτερική ειρήνη που πλημμυρίζει την ψυχή μας.

Και θα μου επιτρέψετε, αγαπητοί μου αδελφοί, να επαναλάβω και να τονίσω, ότι η ελεημοσύνη, με υλικά αγαθά, αλλά και εξυπηρέτηση των συνανθρώπων μας και η βοήθεια για την αντιμετώπιση καθημερινών ή και σοβαρών προβλημάτων, είναι και πρέπει να είναι απόδειξη αγάπης. Απόδειξη αγάπης προς τον Θεό και στα δημιουργήματά Του, που πρέπει να τα θεωρούμε σαν αδέρφια μας. Επειδή αγαπούμε τον Θεό, ακολουθούμε τις εντολές Του. Κύριο γνώρισμα, άλλωστε, του Χριστιανισμού, είναι η άδοξη και ειλικρινής αγάπη. Εν ονόματι της αγάπης ενδιαφερόμαστε και βοηθούμε τον πλησίον μας. Το έργο της ελεημοσύνης, δεν είναι μια απλή αγαθοεργία, για να δεχτούμε τα συγχαρητήρια, τη δημοσιότητα ή τις ευχαριστίες! Γιατί τότε κάνει την αξία της. Γίνεται για επίδειξη και όχι από αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον. Γι' αυτό οι πράξεις πρέπει να βασίζονται στην πρόθυμη και ειλικρινή διάθεση προφοράς, σαν έκφραση της αγάπης που μας δίδαξε ο Κύριος. Ανθρώπινο, ωστόσο, είναι να μην ξεχνούμε και τον θερισμό. Ειρήνη και ψυχική ικανοποίηση, γιατί επιτελέσαμε το καθήκον της αγάπης, αλλά και η προσδοκία της ουράνιας βασιλείας του Θεού.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. 8'6-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ'31-36

29 Σεπτεμβρίου 2019

**«Γίνεσθε οικτίρμονες, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί»
(Λουκ. 6,36)**

Επαναστατικό το κήρυγμα του Κυρίου. Καταλυτικό για τα αμαρτωλά έθιμα και τις κακές παραδόσεις της εποχής Του. Και ταυτόχρονα, αντίθετο με τις κοσμικές αντιλήψεις, τις φιλοσοφικές πλάνες και τους χρεωκοπημένους κοινωνικούς της θεσμούς. Το ίδιο ισχύει, φυσικά, όχι μόνο για την εποχή εκείνη, αλλά για κάθε εποχή. Ιδιαίτερα δε για τη δική μας εποχή όπου η αμαρτία, η πλάνη και ο εγωισμός, δυστυχώς, κυριαρχούν. Η διδασκαλία του Χριστού έχει πηγή τον ίδιο τον Θεάνθρωπο Ιησού και θέλει να μας εξομοιώσει με τον Θεό. «Γίνεσθε οικτίρμονες, λέγει, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί». Να είστε σπλαχνικοί προς τους γύρω σας ανθρώπους, όπως και ο Πατέρας σας είναι πολυεύσπλαχνος προς όλους.

Πρότυπό μας και υπόδειγμα πρέπει να είναι ο τέλειος Θεός. Σκοπός και μέλημά μας η ομοίωσή μας προς τον πανάγαθο Πατέρα μας. Αγάπη ο Θεός προς όλους ανεξαιρέτως, το ίδιο και εμείς. Ελεήμων και σπλαχνικός ο Κύριος προς τους ανθρώπους, σπλαχνικοί και συμπονετικοί και εμείς προς όλους, είτε είναι δικοί μας, είτε ξένοι, είτε συμπατριώτες μας, είτε αλλοεθνείς, είτε φίλοι, είτε εχθροί.

Πράγματι, ο Θεός θέλει να εκδηλώνει, πάντοτε, την ευσπλαχνία Του προς τους ανθρώπους, να συγχωρεί τα σφάλματά τους, να σβήνει τις αμαρτίες τους, να τους προσφέρει απλόχερα τον πλούτο των υλικών και πνευματικών αγαθών Του. Πόσες φορές δεν μακροθυμεί και δεν ανέχεται την απρεπή συμπεριφορά μας, την ασέβεια και την αναίδεια προς το πρόσωπό Του!

Εμείς τον εγκαταλείπουμε και απομακρυνόμαστε από κοντά Του και αυτός μας καταδιώκει με το έλεός Του «πάσας τας ημέρας της ζωής ημών» (Ψαλμ. 22,6). Ποτέ δεν θέλει τον θάνατο του αμαρτωλού, αλλά ποθεί τη μετάνοια, την επιστροφή και τη σωτηρία του. Ο Κύριος, για να κάνει πιο αισθητή και κατανοητή αυτή την πατρική ευσπλαχνία του Θεού προς όλους, δικαίους και αμαρτωλούς, χρησιμοποιεί ένα πολύ παραστατικό παράδειγμα. Ο Θεός, λέει, «τον ήλιον αυτού ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. 5, 45). Όλους τους θεωρεί παιδιά Του και άξιους οίκτου και ευσπλαχνίας. Χωρίς καμία διάκριση. Τον ήλιο, που δίνει ζωή, και την ευεργετική βροχή στέλλει προς όλους, γιατί είναι πατέρας φιλόστοργος, ο οποίος όλους αγαπά και κανέναν δεν μισεί. Αυτός, λοιπόν, είναι, και πρέπει να είναι πάντοτε, το πρότυπό μας.

Τα λόγια της σημερινής ευαγγελικής περικοπής τα είπε ο Κύριος σε μια εποχή σκληρότητας και βαρβαρότητας. Σε μια εποχή κατά την οποία η αγάπη και η ευσπλαχνία προς τους εχθρούς ήταν άγνωστες. Η ανταπόδοση του κακού

θεωρείτο δύναμη και ηρωισμός. Μάλιστα για τους Εβραίους ίσχυε το «οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος»(Εξ. 21,23).

Αυτά, όμως, καταργήθηκαν πλέον με τη διδασκαλία του Κυρίου. Δεν έχουν ισχύ. Και όποιος εξακολουθεί να τα εφαρμόζει καταδικάζεται από τον Θεό. Αντίθετα, ισχύει και επικρατεί η αγάπη, η συγγνώμη, η ευσπλαχνία. Ο αμαρτωλός, που προσπαθεί να μας βλάψει, είναι ο ψυχικά ασθενής λόγω της αμαρτίας, τον οποίο βλέπει κανείς με συμπόνια και τη θεραπεία του οποίου ποθεί και εύχεται. Ο καλύτερος τρόπος αντίδρασης απέναντί του είναι η συγχώρηση, αλλά και η ανταπόδοση καλού αντί κακού.

Αυτό επιβάλλει η αγάπη. Ακολουθώντας το παράδειγμα του επουράνιου Πατέρα μας γινόμαστε σπλαχνικοί και συμπονετικοί προς εκείνους που μας αδικούν. Αυτή η αγάπη και η συμπόνια μας συνδέει με τον Θεό, σβήνει πλήθη αμαρτημάτων, αποτελεί κέρδος πνευματικό για μας και προσφορά προς την κοινωνία. Χωρίς την αγάπη και τη συμπόνια είναι αδύνατο να ευαρεστήσουμε τον Θεό.

Η αγάπη και η συμπόνια μπορεί να συγκινήσει και τον εχθρό μας, ν' απαλύνει την καρδιά του, να του εμπνεύσει συναίσθηση αμαρτωλότητας, να οδηγήσει στη μετάνοια, να τον φέρει κοντά στον Θεό. Είναι λίγα τα περιστατικά, κατά τα οποία σκληροί εχθροί βρήκαν τον δρόμο της σωτηρίας, χάρις στην αγάπη και καλοσύνη του ανθρώπου που αδίκησαν;

Στο συναξάρι του αγίου Διονυσίου του εκ Ζακύνθου (1547-1622) αναφέρονται τα εξής: «Μια μέρα ο δολοφόνος του αδελφού του αγίου έφθασε στη μονή κυνηγημένος από τις αρχές και τους συγγενείς του θύματος και ζήτησε καταφύγιο από τον άγιο Διονύσιο, χωρίς να ξέρει για ποιόν επρόκειτο. Μαθαίνοντας τον λόγο της καταδίωξης και την ταυτότητα του θύματος, ο άνθρωπος του Θεού προχώρησε προς τον δολοφόνο με συμπόνια, τον παρηγόρησε, τον παρότρυνε να μετανοήσει και τον έκρυψε. Όταν οι διώκτες έφθασαν στη μονή, ο άγιος υποκρίθηκε άγνοια και προσπάθησε με λόγια ειρηνικά να τους καθησυχάσει. Μόλις εκείνοι απομακρύνθηκαν, έβγαλε τον δολοφόνο, που είχε παραλύσει από τρόμο και έκπληξη, και τον άφησε ελεύθερο να εργαστεί για τη σωτηρία της ψυχής του».

Αγαπητοί μου,

Ας το επαναλάβουμε. Η αγάπη είναι προτιμότερη από το μίσος, η συγχώρηση από τη μνησικακία, η καλοσύνη από την έχθρα, η ανταπόδοση καλού αντί κακού. Ας κάνουμε καθημερινό μας βίωμα τα λόγια του Κυρίου «γίνεσθε οικτίρμονες καθώς και ο Πατήρ υμών οικτίρμων εστί», μιμούμενοι τον Θεό που είναι προς όλους σπλαχνικός.

Αμήν. Γένοιτο.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ' 11-16

6 Οκτωβρίου 2019

«Μη κλαίε» (Λουκ. ζ' 13)

Όσο κι αν η θυσία του Χριστού και η χριστιανική πίστη έχουν απαλύνει την σκληρότητα του θανάτου, δεν παύει αυτός να είναι ένα λυπηρό γεγονός στη ζωή του ανθρώπου. Ο ίδιος ο Κύριος συγκινήθηκε βαθιά και δάκρυσε, καθώς προχωρούσε προς τον τάφο του Λαζάρου. Ο απόστολος Παύλος δεν καταδικάζει τη λύπη, που φυσιολογικά νιώθουμε για τον θάνατο προσφιλών μας προσώπων. Συνιστά μόνο, εμείς οι Χριστιανοί, να μην λυπούμαστε όπως λυπούνται οι άπιστοι.

Στο σημερινό ευαγγέλιο ακούσαμε για τη χήρα της Ναϊν που έχασε τον μονάκριβο γιο της. Προηγουμένως είχε χάσει και τον σύζυγό της. Τώρα συνοδεύει το νεκρό παιδί της στην τελευταία του, επί γης, κατοικία, στον τάφο. Σπαράζει η μητρική της καρδιά. Ποτάμι τα δάκρυα τρέχουν από τα μάτια της. Ποιος θα μπορούσε να την παρηγορήσει και να στεγνώσει τα δάκρυά της; Οι κάτοικοι της Ναϊν συμμετείχαν στον πόνο της. Πολύς κόσμος συνόδευε το νεκρικό φέρετρο. Πολλοί θα ήταν και εκείνοι που έκλαιγαν, εκφράζοντας με τον τρόπο αυτό την ειλικρινή συμπόνια και συμπάρασταση προς την πονεμένη μάνα.

Καθώς, όμως, η πένθιμη πορεία προχωρούσε, έξω από την πόλη, φθάνοντας στην πύλη, είδαν μια άλλη πορεία πολλών ανθρώπων να έρχονται προς το μέρος τους. Τα πρόσωπα αυτών των ανθρώπων ήταν χαρούμενα και φωτεινά και έρχονταν σε κτυπητή αντίθεση προς τη νεκρική πομπή. Στο κέντρο της νέας αυτής πορείας βρισκόταν το γλυκύτερο πρόσωπο του Κυρίου. Μαζί Του προχωρούσαν, εκτός από τους δώδεκα μαθητές, και ένα μεγάλο πλήθος άλλων ανθρώπων. Ήταν οι αυτόπτες μάρτυρες των θαυμάτων Του και οι αυτήκοοι μάρτυρες των λόγων Του. Αυτοί που είχαν πειστεί ότι ο Κύριος ήταν ο «προσδοκώμενος» Μεσσίας, ο λυτρωτής του λαού, και τον οποίον ακολουθούσαν με χαρά.

Συναντιούνται, λοιπόν, οι δύο αυτές ομάδες ανθρώπων στην πύλη της πόλης. Ο Χριστός, που γνώριζε τον σκοπό, για τον οποίο ήρθε στη Ναϊν, προχώρησε προς την πένθιμη πορεία, είδε τη χαροκαμένη μάνα, κατανόησε πλήρως τον πόνο της, στάθηκε κοντά της και με φωνή στοργική και σπλαχνική είπε: «μη κλαίε», σταμάτα να κλαις. Πλησίασε το φέρετρο και το έπιασε, αναγκάζοντας αυτούς που το κουβαλούσαν να σταματήσουν. Μαζί τους σταμάτησε και η υπόλοιπη ομάδα των ανθρώπων της νεκρικής πομπής, ίσως έκπληκτοι και απορημένοι. Έμειναν όλοι να παρακολουθούν με δέος, το τι θα ακολουθούσε. Και τότε δυνατή και καθαρή ακούστηκε η φωνή του χορηγού της ζωής, του παντοδύναμου Θεανθρώπου: «Νεανίσκε, σοί λέγω, εγέρθητι».

Αυτή η φωνή, την ίδια στιγμή, διεπέρασε το υλικό σύμπαν και έφθασε στο χώρο των πνευμάτων, όπου βρισκόταν η ψυχή του νέου, η οποία κάνοντας

υπακοή στη θεϊκή προσταγή, αμέσως, επανήλθε στο νεκρό σώμα. Και ο νέος, εντελώς υγιής, αναστήθηκε, ανακάθισε στο φέρετρο και άρχισε να μιλά.

Κατάπληκτοι έμειναν όλοι μπροστά στο ανέλπιστο αυτό γεγονός. Και κάτι περισσότερο. Σαν να αισθάνθηκαν την ώρα εκείνη ζωντανή την παρουσία του Θεού ανάμεσα τους. Ένωσαν φόβο ιερό αλλά και απόλυτο σεβασμό προς το πρόσωπο του Χριστού. Και όλοι, φυσικά περισσότερο απ' όλους η πονεμένη αλλά χαρούμενη τώρα μητέρα, δόξαζαν τον Θεό και τον ευχαριστούσαν. Αστραπιαία διαδόθηκε το θαύμα σε όλη την περιοχή και πιθανότατα πολλοί από τις γύρω πόλεις και χωριά να έρχονταν στη Ναϊν, για να δουν και να μιλήσουν με τον αναστημένο νέο. Έτσι σε όλους ενισχυόταν η πίστη ότι οι ψυχές ζουν μετά θάνατον και ότι τα νεκρά σώματα μπορούν να αναστηθούν με τη δύναμη του Θεού.

Πράγματι, αγαπητοί μου, οι ψυχές των κεκοιμημένων μας δεν πεθαίνουν, δεν εξαφανίζονται, δεν καταλήγουν στο μηδέν και την ανυπαρξία, όπως πιστεύουν οι αιρετικοί και οι άπιστοι. Ζουν και υπάρχουν στην άλλη, αιώνια ζωή, περιμένοντας την ανάσταση των σωμάτων. Αυτή τη μεγάλη αλήθεια επικυρώνουν πολλές αγιογραφικές μαρτυρίες. Όταν π.χ. ανήγγειλαν στον Ιακώβ, ότι, τάχα, ένα άγριο θηρίο κατασπάραξε τον γιο του Ιωσήφ, μέσα στον μεγάλο του πόνο έλεγε: «Το πένθος θα με καταβάλλει. Θα πεθάνω και θα κατεβώ στον Άδη, εκεί όπου βρίσκεται το παιδί μου, ο Ιωσήφ» (Γεν. 37,35).

Στην παραβολή του πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου ο Κύριος μάς διδάσκει ότι και τα δύο πρόσωπα της παραβολής ζούσαν με πλήρη αυτοσυνειδησία, ο μεν Λάζαρος μακάριος, στους κόλπους του Αβραάμ, ο δε πλούσιος, βασανιζόμενος, στον Άδη. Και οι δύο παρακολουθούσαν και γνώριζαν, όπως φαίνεται από τα λόγια του πλουσίου, όλα όσα συνέβαιναν στη γη (Λουκ. 16,19-31). Αλλά και κατά τη Μεταμόρφωση του Κυρίου, στο όρος Θαβώρ, παρουσιάστηκαν ένδοξοι ο Θεόπτης Μωυσής και ο προφήτης Ηλίας, ως εκπρόσωποι των δικαίων της Παλαιάς Διαθήκης (Ματθ. 17,3).

Ο Κύριος, κατά την ώρα της σταύρωσής Του, είπε στον μετανοημένο ληστή: «Σήμερον μετ' εμού έση εν τω παραδείσω» (Λουκ. 23,43), εννοώντας ότι το σώμα σε λίγο θα νεκρωθεί, η ψυχή, όμως, θα ζει και θα ευφραίνεται στον Παράδεισο. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης, στο φοβερό βιβλίο της Αποκαλύψεως, μιλά για τις ψυχές των μαρτύρων της πίστες, που ζούσαν κοντά στο ουράνιο θυσιαστήριο, στον θρόνο του Θεού(Αποκ. 5,11-13 και 6,9-11).

Αδελφοί μου,

Αυτή είναι η καθαρή και παρήγορη αλήθεια. Οι ψυχές των κεκοιμημένων μας ζουν. Αυτή η πίστη απαλύνει την σκληρότητα του θανάτου και γεμίζει γλυκιά παρηγοριά τις καρδιές που πενθούν. Νοηματοδοτεί την παρούσα ζωή μας και μας προετοιμάζει για την επερχόμενη, την αιώνια.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ (ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Ζ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος : Τίτ. γ' 8-15

Ευαγγέλιο : Λουκ. η' 5-15

13 Οκτωβρίου 2019

«Πιστός ο λόγος» (Τίτ. γ' 8)

Ο λόγος του Θεού είναι απόλυτα αξιόπιστος και προσφέρεται χωρίς διάκριση σε όλους τους ανθρώπους. «Πιστός ο λόγος· και περί τούτων βούλομαι σε διαβεβαιούσθαι», υπογραμμίζει ο σημερινός «Απόστολος». «Αυτά τα λόγια είναι αξιόπιστα και θέλω να τα βεβαιώνεις με την προσωπική σου μαρτυρία». Η αξιοπιστία δε του λόγου του Θεού έγκειται στο γεγονός ότι είναι αιώνιος και αμετάβλητος. Λέει ο ίδιος ο Χριστός. «Αμήν γάρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ίωτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται» (Ματθ. ε' 18).

Δηλαδή, «Σας βεβαιώνω πως όσο υπάρχει ο κόσμος, έως τη συντέλειά του, δε θα πάψει να ισχύει ούτε ένα γιώτα ή μία οξεία από το νόμο».

Αυτός ο αιώνιος και απόλυτα αξιόπιστος λόγος του Θεού προσφέρεται χωρίς διάκριση σε όλους τους ανθρώπους γιατί, κατά τον Απόστολο Παύλο: «ου γαρ έστι προσωποληψία παρά τω Θεώ» (Ρωμ. β' 11). Αλλά και ο Απόστολος Πέτρος μετά το όραμα με τα «ακάθαρτα ζώα» (Πράξ. ι' 11-16) και τη συνάντηση με τον Κορνήλιο θα ομολογήσει: «Επ' αληθείας καταλαμβάνομαι ότι ουκ έστι προσωπολήπτης ο Θεός, αλλ' εν παντί έθνει ο φοβούμενος αυτόν και εργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αυτό εστι». Δηλαδή «τώρα καταλαβαίνω ότι ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις, αλλά δέχεται τον καθένα, σ' όποιον λαό κι αν ανήκει, αρκεί να τον σέβεται και να ζει σύμφωνα με το θέλημά Του» (Πράξ. ι' 34-35).

Το ότι ο αξιόπιστος λόγος του Θεού προσφέρεται χωρίς διάκριση σε όλους τους ανθρώπους, επιβεβαιώνεται ξεκάθαρα μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Ο Θεός, όπως ακούσαμε σήμερα, προσφέρει τον λόγο Του ομοιόμορφα σε όλους τους ανθρώπους και ανάλογα με το βαθμό αποδοχής του και ιδιαίτερα της αξιοποίησής του παρουσιάζει και τα αντίστοιχα αποτελέσματα.

Όπως ακούσαμε: «Βγήκε ο σποριάς για να σπείρει το σπόρο του· καθώς έσπερνε, μερικοί σπόροι έπεσαν στον δρόμο, όπου καταπατήθηκαν και τους έφαγαν τα πουλιά. Άλλοι έπεσαν στις πέτρες και, όταν φύτρωσαν, ξεράθηκαν, γιατί δεν είχε υγρασία. Άλλοι σπόροι έπεσαν ανάμεσα στα αγκάθια και, όταν αυτά φύτρωσαν μαζί τους, τους έπνιξαν. Άλλοι, όμως, έπεσαν στο γόνιμο έδαφος, φύτρωσαν κι έδωσαν καρπό εκατό φορές περισσότερα».

Παραβολικός ο λόγος του Χριστού. Παρά το ότι χρησιμοποιεί γνωστές εικόνες από τη γεωργική ζωή των ανθρώπων, εντούτοις οι Μαθητές Του αδυνατούν να τον κατανοήσουν. Για τούτο και ρωτούν: «Τι σημαίνει η παραβολή αυτή; Κι ο Χριστός τους απαντά: «Σ' εσάς έδωσε ο Θεός να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού, ενώ στους υπόλοιπους, αυτά δίνονται με παραβολές».

Άρα όλοι, είτε άμεσα, σαν αποκάλυψη, είτε έμμεσα, μέσα από τις παραβολές, γίνονται γνώστες του θελήματος του Θεού. Όμως, η αποδοχή και ιδιαίτερα η αποδοτικότητα του δεν είναι ομοιόμορφη και τούτο γιατί, η προθυμία, αλλά και η δεκτικότητα των ανθρώπων είναι δυσανάλογη της γενναιοδωρίας του Θεού. Είναι τόσο δυσανάλογη που, κατά τη σημερινή ομολογία του Χριστού, μόλις ένας στους τέσσερις ανθρώπους ανταποκρίνεται ικανοποιητικά.

Ο Χριστός που μας προσφέρει, μέσα από τη διδασκαλία Του τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού, κατατάσσει τους ανθρώπους σε τέσσερις κατηγορίες. Στην πρώτη κατηγορία, που αντιστοιχεί «στον σπόρο που έπεσε στον δρόμο», ανήκουν οι άνθρωποι που η καρδιά τους είναι σκληρή και άγονη, όπως ένας πατημένος δρόμος. Είναι οι εντελώς αδιάφοροι και ο διάβολος εκμεταλλευόμενος την αδιαφορία τους παίρνει τον λόγο του Θεού για να μην πιστέψουν και να σωθούν.

Στη δεύτερη κατηγορία, που αντιστοιχεί «στον σπόρο που έπεσε στο πετρώδες έδαφος», ανήκουν οι άνθρωποι που δέχονται στην αρχή με χαρά τον λόγο του Θεού, στη συνέχεια, όμως, επειδή δεν έχουν πνευματικό βάθος για να ριζώσει ο λόγος του Θεού, η πίστη έχει μικρή διάρκεια. Έτσι, με την πρώτη δυσκολία, με την πρώτη δοκιμασία ξεχνούν και την πίστη και το λόγο του Θεού με αποτέλεσμα να μην υπάρχει η δυνατότητα στον λόγο του Θεού να φέρει την ανάλογη καρποφορία.

Στην τρίτη κατηγορία, που αντιστοιχεί «στον σπόρο που έπεσε στ' αγκάθια», ανήκουν οι άνθρωποι που ακούουν μεν τον λόγο του Θεού, αλλά την ίδια στιγμή συμπορεύονται με τις φροντίδες του πλούτου και των απολαύσεων. Φροντίδες και απολαύσεις, που προβάλλουν αρχικά σαν «αναψυχή», αργότερα, όμως, μεταβάλλονται σε «καταγιόδα», με αποτέλεσμα να πνίγουν, όπως και τα ζιζάνια το σιτάρι και να καθιστούν τον λόγο του Θεού ανενεργό.

Τέλος, στην τέταρτη κατηγορία, που αντιστοιχεί «στον σπόρο που έπεσε σε γόνιμο έδαφος» κατατάσσει τους ανθρώπους που ακούουν τον λόγο του Θεού με καλή και αγαθή καρδιά. Αυτοί οι άνθρωποι όχι μόνο φυλάνε μέσα τους τον λόγο του Θεού, αλλά και μέσα από την αρετή της υπομονής τον καθιστούν αποτελεσματικό και καρποφόρο.

Δεν αρκεί, λοιπόν, μόνο η αξιοπιστία του λόγου του Θεού. Απαιτείται καλή διάθεση για να γίνει ακουστός και ύστερα αποδεκτός. Αυτή η αποδοχή πρέπει να επιβεβαιώνεται καθημερινά, μέσα από την προσωπική μαρτυρία και να πρωτοστατεί σε καλά έργα.

Αδελφοί μου, αυτή την αποδοτική και καρποφόρα ζωή παρουσίασαν οι Άγιοι Πατέρες της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου, τους οποίους καλούμαστε να μιμηθούμε. Γιατί, αγωνίστηκαν για να διατηρηθεί αναλλοίωτη η πίστη και αντιστάθηκαν στην πλάνη και την αίρεση. Μέσα από τη συνέπεια των λόγων και των έργων τους έγιναν τα φωτεινά παραδείγματα για όλους. Δίδαξαν πως η Χριστιανική διδασκαλία μπορεί να εφαρμοστεί σε κάθε εποχή, αρκεί να γίνει αποδεκτή και να επιβεβαιωθεί με έργα πίστεως, αρετής και αγάπης. Δυσκολίες υπάρχουν, αρκεί να υπάρξει καλή θέληση. Ο Χριστός, μας εξήγησε τόσο τους λόγους της επιτυχίας, όσο και τους λόγους της αποτυχίας. Το ότι μόνο μια από τις τέσσερις ομάδες καρποφόρησε, απογοητεύει μεν, αλλά δεν αποθαρρύνει. Ελπιδοφόρα η προοπτική της «καλής και αγαθής γης». Ας δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις γι' αυτή. Τουλάχιστον ας προσπαθήσουμε. Αμην.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Κυριακή Στ' Λουκά
Απόστολος: Εφεσ. β' 4 - 10
Ευαγγέλιον: Λουκά η' 26 - 39
20 Οκτωβρίου 2019

Μετά την κοπιαστική πορεία Του, σε πόλεις και χωριά της Γαλιλαίας, πέρασε ο Κύριος, με ένα πλοιάριο στην απέναντι, βραχώδη ανατολική όχθη, σε ένα μικρό λιμανάκι. Κοντά είναι το μικρό χωριό, τα Γάδαρα, οι κάτοικοι του οποίου ασχολούνται με το παράνομο εμπόριο χοίρων. Μόλις βγήκε από το πλοιάριο, δεν υπήρχε κανένας άλλος παρά μόνο ένας μάλλον νεαρός άντρας. Η εμφάνισή του ήταν φοβερή. Προκαλούσε τον φόβο, αλλά και τη συμπόνια. Φοβερή η περιγραφή του ευαγγελιστή Λουκά. Άγρια η μορφή ενός ταλαιπωρημένου και πολύ επικίνδυνου ανθρώπου. Σπίτι δεν είχε. Ζούσε δεμένος, απομονωμένος, στις ερημιές, μακριά από τον κόσμο. Καταξεσχισμένα τα σχεδόν ανύπαρκτα ρούχα, που ελάχιστα καλύπτουν το λιπόσαρκο σώμα και τις πληγές του, από τις κακουχίες και τις αλυσίδες. Ήταν δεμένος και στα πόδια του, αλλά κάποτε, με τη βοήθεια των δαιμόνων, τις σπάζει.

Αυτόν τον δυστυχί, αγαπητοί μου αδελφοί, συνάντησε ο Κύριος μόλις αποβιβάστηκε στη χώρα των Γαδαρηνών. Μόλις είδε τον Χριστό, φωνάζοντας πολύ δυνατά, έπεσε στα πόδια Του.

«τί έμοι και σοί, Ίησοῦ υιέ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου;»

Εκπληκτική η ομολογία του δαιμονιζόμενου. Αναγνωρίζει τη θεότητα του Χριστού. Υιός του Θεού, ο Κύριος. Και το προκλητικό ερώτημά του: Τί σχέση μπορεί να υπάρξει ανάμεσα σε Σένα και σε εμένα τον γεμάτο με τα δαιμόνια, Ίησοῦ, γιε του υψίστου Θεού; Προκαλεί εύλογα την περιέργειά μας. Πώς γνωρίζει τον Χριστό, που μόλις Τον είδε. Είναι τα δαιμόνια που κατοικούν μέσα του και τον πληροφορούν. Αναφέρει η γραφή «και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίσσουν». Αυτά, λοιπόν, πληροφορήσαν τον δυστυχί αυτόν άνθρωπο. Και είναι πολλά. Γι' αυτό κι όταν ο Χριστός, τον ερωτά: Ποιο είναι το όνομά σου; «Λεγεών!» Απαντά. Στρατιά ολόκληρη. Πάρα πολλά είναι τα δαιμόνια που είχαν εισέλθει στον δυστυχί και ανελέητα τον ταλαιπωρούν. Και συμπληρώνει: Σε παρακαλώ μη με βασανίσεις.

Τον λυπάται ο Κύριος. Χωρίς να του ζητήσει θεραπεία, τον απαλλάσσει από τα δαιμόνια και τα στέλλει στο κοπάδι των χοίρων που όρμησε και πνίγηκε στη λίμνη, από τον γκρεμό.

Θεραπευμένο πλέον, τον πρώην δαιμονιζόμενο και με συμμαζεμένα τα κουρέλια, τον βρίσκουν τρομαγμένοι και φοβισμένοι οι κοιροβοσκοί που έχασαν το κοπάδι τους. Είναι αγνώριστος! Ήσυχος κάθεται κοντά στα πόδια του Χριστού.

Αυτό είναι το σημερινό θαύμα που μας περιγράφει ο ευαγγελιστής Λουκάς.

Μας εντυπωσιάζει οπωσδήποτε, αγαπητοί μου αδελφοί, η αναγνώριση της θεότητας του Χριστού και ομολογία από τον δαιμονιζόμενο. Θα πρέπει να ξάφνιασε πολύ, ακόμη και τους μαθητές του Χριστού, η ομολογία. Και, όμως, οι προφητείες, που περιλαμβάνονται στην Παλαιά Διαθήκη, είναι πολλές. Υπάρχουν προφητείες και προφήτες, που δεν περιορίζονται απλώς σε περιγραφή γεγονότων. Αναφέρουν ονόματα, και μάλιστα με μια σαφήνεια που ξαφνιάζει. Αναφέρονται στην ενανθρώπιση, στον τρόπο, τόπο γέννησης του Χριστού και πολλές άλλες λεπτομέρειες. Διάβαζαν τις προφητείες και σχολαστικά δίδασκαν τις απειράριθμες

διατάξεις του Μωσαϊκού νόμου οι Ισραηλίτες νομοδιδάσκαλοι, οι Φαρισαίοι. Ενώ οι γραμματείς φαίνεται ότι ήταν οι σοφοί μελετητές των Γραφών παρ' όλα αυτά, προσκολλημένοι στο γράμμα των νομικών διατάξεων, δεν κατόρθωσαν να αντιληφθούν το βαθύτερο νόημα των γραφών. Και μέχρι σήμερα εξακολουθούν να περιμένουν, οι Ισραηλίτες, τον Μεσσία.

Δεν μας καταπλήσσει, λοιπόν, ότι δυσκολεύτηκαν οι μαθητές και άργησαν να αντιληφθούν αυτή την αλήθεια την οποία έτσι απλά, τη δήλωσε και Τον προσφώνησε ο δαιμονιζόμενος: «Τί έμοι καί σοί, Ίησοῦ, υιέ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὑψίστου;» Τι σχέση μπορεί να έχω εγώ κυριαρχούμενος από μια λεγεώνα δαιμονίων, με Εσένα τον γιο του Θεού του υψίστου; Δεν θα είχε βέβαια κανένα λόγο, ο ευαγγελιστής Λουκάς, να το αναφέρει, αν δεν ήταν γεγονός. Γεγονός, που οπωσδήποτε ενισχύει την πίστη μας, έστω κι αν προέρχεται από τον μεγάλο αντίπαλό μας, τον Σατανά. Επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά η θεία προέλευση του ενανθρωπήσαντος Χριστού. Και όταν το συνδέσουμε και με τις προαναγγελίες των προφητειών, διαπιστώνουμε την τήρηση της προαιώνιας υπόσχεσης του Θεού. Γίνεται άνθρωπος ο Θεός, για να μας σώσει. Να μας σώσει από την αμαρτία, στην οποία δουλεύουμε.

Θεράπευσε τον δαιμονιζόμενο ο Κύριος, αγαπητοί μου, χωρίς να Του το ζητήσει. Τι ζήτησε; Το μόνο που παρακάλεσε τον Χριστού, ή μάλλον ζήτησαν τα δαιμόνια, που είχε μέσα του, ήταν να μην τα βασανίσει! Φοβερό το πρόβλημα, που για χρόνια αντιμετώπιζε ο ταλαιπώρος αυτός ερημίτης.

Πολλά, όμως, αγαπητοί μου αδελφοί, και τα δικά μας προβλήματα, αν και δεν συγκρίνονται με του δαιμονιζόμενου. Γι' αυτό και ζητούμε πολλά και με τις προσευχές μας. Απλά αιτήματα της καθημερινότητας ή ακόμη και σοβαρότερα. Τον πόνο μας και τη δυστυχία μας, που θέλουμε να τα μοιραστούμε με τον Πανάγαθο Πατέρα μας, τον Θεό, μέσω της προσευχής μας. Κι ενώ, λοιπόν, βρισκόμαστε λυπημένοι και απογοητευμένοι, που δεν έγινε κάτι, όπως το επιθυμούσαμε, διαπιστώνουμε και μάλιστα πολλές φορές να συμβαίνει κάτι, που απλώς το είχαμε στο μυαλό μας, σαν μια σφοδρή επιθυμία. Πλούσια τα ευεργετήματα του Θεού. Και όχι για την αξία μας! «Χάριτι έστέ σεσωσμένοι... Καί τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τό δῶρον» Με τη χάρη του Θεού έχετε σωθεί, σημειώνει ο απόστολος Παῦλος, και αυτό όχι για την αξία σας. Είναι θείο δώρο». Αλλά από την απέραντη αγάπη Του. «Διά τήν πολλήν ἀγάπην αὐτοῦ ἦν ἀγάπησεν ἡμᾶς». Ένεκα της πολλής αγάπης με την οποία μας αγάπησε. Συνεχής η παρουσία του Θεού, αγαπητοί μου, στη ζωή μας. Ευγνώμων ο πρῶν δαιμονιζόμενος, αναγνώρισε τη δωρεά του Κυρίου και ήθελε να μείνει μαζί Του. Εμείς, πόση ευγνωμοσύνη νιώθουμε, για τα πολλά, τα καθημερινά και αδιόρατα δωρήματα του Κυρίου, και φυσικά όχι για την καλοσύνη μας, την αξία μας. Πολλές είναι οι φορές που Τον ξεχνούμε, ξεχνούμε τις εντολές Του. Ωστόσο, Εκείνος είναι κοντά μας, για να μας βοηθήσει.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. 1α' 31-33, 1β' 1-9

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41-56

27 Οκτωβρίου 2019

Όσο κι αν ψάξει κανείς μέσα στην Αγία Γραφή δεν θα βρει πουθενά κάποια υπόσχεση του Θεού ότι όσοι τον ακολουθούν θα έχουν μια άνετη και εύκολη ζωή. Αντιθέτως, ο ίδιος ο Χριστός μας διαβεβαίωσε ότι «εν τω κόσμω θλίψιν έξετε». Και πράγματι, δεν υπάρχει άνθρωπος σ' αυτό τον κόσμο, ανεξαρτήτως φύλου, ηλικίας, καταγωγής και κοινωνικής τάξεως, που να μην δοκιμάζει στην πορεία της ζωής του πόνο ή θλίψη. Κι αυτό επιβεβαιώνεται με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο στα τρία κεντρικά πρόσωπα του σημερινού Ευαγγελίου. Τον αρχισυνάγωγο Ιάειρο που ζει το δράμα της απώλειας της μονάκριβης κόρης του, το δωδεκάχρονο κοριτσάκι που δοκιμάζει την ασθένεια και τον άωρο θάνατο και την ταλαιπωρημένη αιμορροούσα γυναίκα που βασανίζεται από το χρόνιο αυτό πάθος. Το γεγονός αυτό δημιουργεί σε όλους μας ένα εύλογο ερώτημα, γιατί υπάρχουν και από που προέρχονται ο πόνος, οι θλίψεις και οι ασθένειες;

Η Αγία Γραφή μας διδάσκει ότι ο Θεός δημιούργησε εξ αρχής τα πάντα «καλά λίαν». Δεν έπλασε τίποτα το κακό, το δυσάρεστο, το οδυνηρό. «Και είδεν ο Θεός τα πάντα, όσα εποίησεν, και ιδού καλά λίαν». Το κακό, οι αρρώστιες και ο θάνατος δεν είναι δημιουργήματα του Θεού. Ρίζα και αιτία τους είναι η αμαρτία. Με την πτώση του ανθρώπου και την απομάκρυνσή του από την πηγή της αφθαρσίας και της ζωής που είναι ο Θεός, εισέβαλαν στην ανθρώπινη φύση σαν άγρια θηρία η φθορά, οι ασθένειες και ο θάνατος. Ο άνθρωπος απεκδύθηκε τη δόξα της αθανασίας και περιβλήθηκε «της νεκρώσεως την δοράν», τους «δερματίνους χιτώνας» της φθαρτότητας. Όχι, βεβαίως, ως τιμωρία του Θεού, αλλά ως άμεσο αποτέλεσμα και αναπόφευκτη συνέπεια της παρακοής του.

Οι ασθένειες, επομένως, που μας ταλαιπωρούν είναι, πολύ συχνά, καρπός των αμαρτιών μας. Το επισημαίνει πολύ χαρακτηριστικά το γνωστό μεγαλυνάριο «από των πολλών μου αμαρτιών ασθενει το σώμα, ασθενει μου και η ψυχή». Γι' αυτό και ο Χριστός προειδοποιεί τον παράλυτο της Βηθεσδά, αφού τον θεράπευσε «ιδε υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χειρον σοι τι γένηται». Γνωρίζει ο Κύριος ότι, πολλές φορές, η ασθένεια του σώματος είναι συνέπεια της ασθένειας της ψυχής, δηλαδή της αμαρτίας. Γι' αυτό και θεραπεύει πρώτα την ψυχή του αρρώστου, παρέχοντάς της την άφεση των αμαρτιών και μετά προχωρεί στη θεραπεία του σώματος.

Εύλογα, όμως, θα αναρωτηθεί κανείς μαζί με τον προφήτη Ιερεμία «τι ότι όδός ασεβών ευοδοúται;». Γιατί τότε ευτυχούν οι ασεβείς και πάσχουν οι δίκαιοι; Πως συμβιβάζεται αυτό με τη δικαιοσύνη και την αγαθότητα του Θεού; Είναι γεγονός ότι δεν οφείλονται όλες οι αρρώστιες και οι θλίψεις στην αμαρτία. Γι' αυτό και πολλές φορές βλέπουμε ανθρώπους δίκαιους, που ζουν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, να πάσχουν. Δύο, κυρίως, είναι οι λόγοι για τους οποίους ο Θεός παραχωρεί και επιτρέπει ασθένειες και δοκιμασίες στους δικούς Του ανθρώπους.

Είναι πρώτα για παιδαγωγικούς λόγους. Η ευμάρεια, οι ανέσεις και οι επιτυχίες, όσο ποθητές κι αν είναι από τους ανθρώπους, συχνά επιφέρουν λήθη του Θεού και εκτροπή από το θέλημα και το νόμο Του. Αντίθετα, μια ασθένεια, ένα συνταρακτικό γεγονός στη ζωή μας, παίρνει, όχι σπάνια, διαστάσεις σωτηριολογικές.

Ο πόνος μας αφυπνίζει από τον λήθαργο της αμαρτίας και διεγείρει τη ψυχή μας σε μετάνοια και επιστροφή. Μας υπενθυμίζει τη μικρότητά μας και το πρόσκαιρο αυτής της ζωής. Μας βοηθά να επαναπροσδιορίσουμε την πορεία και τους στόχους μας και, τελικά, μας επανασυνδέει με τον Θεό. Είναι γι' αυτό τον λόγο που ο απόστολος Παύλος καυχάται για τις θλίψεις του, διότι «η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου καταισχύνει». Οι ασθένειες και οι δοκιμασίες καλλιεργούν στη ψυχή του ανθρώπου την υπομονή, χαλυβδώνουν την πίστη του και γεννούν στη ζωή του την ελπίδα. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος αναφέρει επιγραμματικά ότι «κρείσσων ευημερίας πολλάκις κακοπάθεια». Η καλοπέραση, δηλαδή, δεν είναι πάντοτε προς το συμφέρον της ψυχής.

Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο ο Θεός επιτρέπει να πάσχουν οι δίκαιοι είναι για να τους καταστήσει παράδειγμα για τους υπόλοιπους. Όπως ο χρυσός μέσα στη φωτιά, ακόμα και σε πολύ υψηλές θερμοκρασίες, όχι μόνο δεν τήκεται, αλλά καθίσταται λαμπρότερος και πολυτιμότερος, έτσι και οι δίκαιοι που υπομένουν αγόγγυστα και με καρτερία τις ποικίλες δοκιμασίες αναδεικνύονται φωτεινά υποδείγματα και άσειστα στηρίγματα για τους πιο αδύναμους στην πίστη και την πνευματική ζωή. Η πιο τρανταχτή απόδειξη γι' αυτό είναι οι άγιοι της Εκκλησίας μας και ιδιαιτέρως οι καλλίνικοι μάρτυρες. Με τη θυσία και το παράδειγμά τους, οδήγησαν στον Χριστό και στο μαρτύριο εκατοντάδες απίστων και αρνητών. Ο ιερός Συναξαριστής μας διασώζει πολλές τέτοιες περιπτώσεις, όπως οι μαθητές του αγίου Δημητρίου Νέστορας και Λούπος, οι δήμιοι του αγίου Χαραλάμπους Πορφύριος και Βάπτος, η σύζυγος του αιμοσταγούς Διοκλητιανού βασίλισσα Αλεξάνδρα, οι 150 ρήτορες και σοφοί που κατατρόπωσε η Αγία Αικατερίνα και πολλοί άλλοι. Χρησιμοποιεί, έτσι, ο Θεός, μέσω των δοκιμασιών και των θλίψεων, ως όργανά Του τα πιστά τέκνα Του για να φρονηματίσει και να διδάξει τους πνευματικά ασθενέστερους.

Πρέπει, όμως, να γνωρίζουμε ότι ο Θεός ποτέ δεν αφήνει τους πιστούς δούλους Του να δοκιμαστούν πάνω από τις δυνάμεις τους. Μας βεβαιώνει γι' αυτό το στόμα του Χριστού, ο απόστολος Παύλος «ο Θεός ουκ εάσει υμάς πειρασθήναι υπέρ ο δύνασθε, αλλά ποιήσει συν τω πειρασμώ και την έκβασιν του δύνασθαι υπενεγκείν». Όπως ακριβώς ο κεραμοποιός γνωρίζει και την ένταση της φωτιάς και τον χρόνο που πρέπει να μείνουν σ' αυτήν τα πήλινα σκεύη, για να ψηθούν σωστά, γιατί, αν παραψηθούν, σπάζουν, κι αν πάλι μισοψηθούν, είναι ακατάλληλα για χρήση, πολύ περισσότερο ο Θεός γνωρίζει τις αντοχές και τις δυνάμεις του καθενός.

Αν, λοιπόν, πολλές φορές διερωτώμαστε γιατί ο Θεός επιτρέπει να πάσχουμε και να δοκιμαζόμαστε στη ζωή μας, τότε ας εξετάσουμε με επιμέλεια τους εαυτούς μας για να διαπιστώσουμε σε ποια πνευματική κατάσταση βρισκόμαστε. Και όταν τα κύματα της ζωής μοιάζουν να υψώνονται απειλητικά και ο πόνος από τις θλίψεις και τις δοκιμασίες αυλακώνει το πρόσωπό μας, ας καταφεύγουμε με εμπιστοσύνη στον Θεό έχοντας τη βεβαιότητα ότι «πολλάί αι θλίψεις των δικαίων και εκ πασών αυτών ρύσεται αυτούς ο Κύριος».

Ιεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/9	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα	Κυ.	6/10	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Κενδέας
Κυ.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εσπ.)	Τε.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Δε.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	13/10	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Πε.	5/9	ΛΕΜΩΝΑ (Εσπ.)	Πα.	18/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
Πα.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Κυ.	20/10	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Σα.	7/9	ΧΛΩΡΑΚΑ (Εσπ.)	Κυ.	20/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ (Εσπ.)
Κυ.	8/9	ΔΩΡΑ	Τρ.	22/10	ΚΟΝΙΑ (Εσπ.)
Σα.	14/9	ΟΜΟΛΟΣ	Πα.	25/10	ΦΟΙΤΗ (Εσπ.)
Κυ.	15/9	ΝΑΤΑ	Σα.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Πε.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ (Εσπ.)	Κυ.	27/10	ΙΝΝΙΑ
Κυ.	22/9	ΑΘΗΑΙΝΟΥ	Δε.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)
Κυ.	29/9	ΑΡΓΑΚΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	1/9	ΜΗΛΙΑ (Εσπ.)	Σα.	5/10	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Κενδέας
Δε.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	6/10	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Τρ.	3/9	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νεκτάριος	Δε.	7/10	ΚΙΣΣΟΥΣΑ, Σέργιος και Βάκχος
Πα.	6/9	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ, Αρχάγγελος Μιχαήλ	Τε.	9/10	ΚΕΡΕΠΙ, Άγιοι Ανδρόνικος και Αθανασία
Πα.	6/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Άγ. Σώζοντας (Εσπ.)	Πε.	10/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Άγ. Ζηναΐδα και Φιλονίλλα (Εσπ.)
Σα.	7/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Άγ. Σώζοντας	Σα.	12/10	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Άγ. Θεοσέβιος
Σα.	7/9	ΔΟΡΑ, Παναγία Φωτολάμπουσα (Εσπ.)	Σα.	19/10	ΠΟΤΑΜΙΟΥ, Άγιος Μνάσω
Κυ.	8/9	ΝΑΤΑ, Παναγία Ελεούσα	Τε.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Πα.	13/9	ΑΚΟΥΡΣΟΣ, Τίμιος Σταυρός (Εσπ.)	Πα.	25/10	ΠΑΡΑΜΑΛΙ (Εσπ.)
Σα.	14/9	ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΨΩΚΑΣ	Σα.	26/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

8/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	6/10	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
15/9	ΑΧΕΛΕΙΑ	13/10	ΚΟΛΩΝΗ
22/9	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	27/10	ΜΑΝΔΡΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

6/10	ΑΥΔΗΜΟΥ
13/10	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
20/10	ΓΙΟΛΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΑΗΣ

6/10	ΛΕΜΠΑ
20/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imraphou.org

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ΄

ΑΡ.473 - 474

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β΄4-10 (Αγίου Γεωργίου)

Ευαγγέλιο Λουκ. ιστ΄, 19-31.

3 Νοεμβρίου 2019

Γιορτάζει με κάθε λαμπρότητα, σήμερα, η Ορθόδοξη Εκκλησία την ανακομιδή των λειψάνων του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου. Κι επειδή στην Κύπρο η γιορτή συμπίπτει με την περίοδο της σποράς των σιτηρών, η γιορτή είναι γνωστή ως εορτή «του Αγίου Γεωργίου του Σπόρου».

Είναι, όντως, μεγάλη η δόξα που απολαμβάνει ο άγιος Γεώργιος και στον ουρανό, και στη γη. Κατανοώντας ο υμνογράφος της Εκκλησίας το ύψος και το μεγαλείο του αγίου, νιώθει μια δυσκολία στην προσπάθειά του να τον εξυμνήσει και λέγει: «ποθώ σου εξυμνείν τα θαυμάσια και πάλιν συστέλλομαι. Όταν γαρ αυτά εξαριθμήσαι βουληθώ υπέρ άμμον ευρίσκονται πληθυνόμενα». Θέλω να επαινέσω όσα θαυμαστά έγιναν γύρω από το πρόσωπό σου, αλλά νιώθω δυσκολία. Γιατί όταν προσπαθήσω να τα μετρήσω, βρίσκονται πιο πολλά και από την άμμο της θάλασσας.

Μπορεί να συνιστά υπερβολή, αλλά ο υμνωδός νιώθει πως εκείνος για τον οποίο λέχθηκε στην Παλαιά Διαθήκη το: «δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει», είναι ο άγιος Γεώργιος. Γι' αυτό και σ' ένα τροπάριό του για τον άγιο, απευθύνεται στον προφητάνακτα Δαβίδ και τον ρωτά ευθέως: «Δεύρο μελουργέ, προφητόπρωτε φράσον· ο δίκαιος εκείνος ο εξανθήσας ως φοίνιξ, τις και ποίος εστί;» Κι απαντά αμέσως: « ο μέγλαθλος υπάρχει Γεώργιος».

Η πρώτη χριστιανική εποχή στην οποία έζησε (τα τέλη του 3ου μ.Χ. αιώνα), η μη ύπαρξη, ακόμα, της ισχυρής χριστιανικής παράδοσης που έχουμε σήμερα, η νεανική του ηλικία, το σωματικό του κάλλος, και η θέση του στον Ρωμαϊκό στρατό, που του υπόσχονταν ένα μέλλον ελπιδοφόρο, καθώς και η ευγενική του καταγωγή και ο πλούτος των γονέων του, συνιστούσαν μια μεγάλη δυσκολία για τον Γεώργιο. Δεν ήταν εύκολο να αρνηθεί όλα αυτά και να προχωρήσει στο μαρτύριο. Κι όμως μπόρεσε. Προχώρησε «χαίρων» στο μαρτύριο. Διαισθανόταν ότι το μαρτύριο και οι ταλαιπωρίες του σήμαιναν συμμετοχή στα παθήματα του Χριστού και, κατά συνέπεια, συμμετοχή και «εις τας μετά ταύτα δόξας».

Για να έχει αντίκρουσμα και όφελος για μας ο εορτασμός της μνήμης του, θα πρέπει να εγκύψουμε στα μηνύματα που εκπέμπει με το μαρτύριό του ο άγιος Γεώργιος.

Το πρώτο μήνυμα που παίρνουμε από το μαρτύριό του είναι πως το μαρτύριο ήταν και είναι πάντα συνυφασμένο με τη μαρτυρία της χριστιανικής ζωής· και πως οι θλίψεις, οι κακουχίες και οι διωγμοί είναι παντοτινά γνωρίσματα της ζωής, κυρίως των ευσεβών, των συνειδητών, Χριστιανών.

Μπορεί ο Άγιος Γεώργιος να ήταν σύμβολο αρετής και τύπος καλοσύνης, και πράγματι ήταν. Μπορεί τους πάντες να ευεργετούσε και

κανένα να μην έβλαψε. Μπορεί να ήταν ανώτερος από πάθη και η παρουσία του να φανέρωνε παντού τον Θεό της αγάπης και της παρακλήσεως. Όμως, εφόσον «ο κόσμος εν τω πονηρώ κείται», δεν διέφυγε θλίψεις και βασανιστήρια, δεν διέφυγε το μαρτύριο και τον θάνατο. Και διαλαλεί αυτήν την πραγματικότητα σ' όλους εμάς, προετοιμάζοντάς μας για το τι θα συναντήσουμε στον κόσμο τούτο.

Το μαρτύριο του Αγίου Γεωργίου στέλλει και το μήνυμα, ότι μπορεί μεν η ζωή να είναι ύψιστο αγαθό, αλλά αξίζει η θυσία της για ανώτερα ιδανικά. Ο Άγιος Γεώργιος είχε τα πάντα στη ζωή αυτή. Δεν διστάζει, όμως, να θυσιάσει τη ζωή του, όταν βρέθηκε μπροστά στο δίλημμα να προδώσει τις αρχές του, την πίστη του, τον Ιησού Χριστό. Είχε ιεραρχήσει σωστά τις αξίες και τα ιδανικά. Σε μια σωστά ιεραρχημένη κλίμακα τω αξιών η πίστη στον Θεό, η πατρίδα, η οικογένεια, η αξιοπρέπεια, βρίσκονται πάνω από τη βιολογική μας ύπαρξη.

Αν τη σωτηρία των άλλων θα υπηρετούσε η θυσία της ζωής, δεν θα πρέπει να διστάζουμε να προχωρούμε προς τούτο. Ο ίδιος ο Χριστός αξιολόγησε και τη δική του θυσία. Η προσέλευση των ανθρώπων στην πίστη προϋπόθετε τον δικό του σταυρικό θάνατο. «Καγώ εάν υψωθώ εκ της γης, πάντας ελκύσω προς εμαυτόν», είπε. Το αίμα του εθεμελίωσε την Εκκλησία.

Τέλος, ο Άγιος Γεώργιος με το μαρτύριό του δείχνει τη σωστή πορεία που οδηγεί τον άνθρωπο στον σωστό προορισμό του, στην πραγματική ευτυχία. Είχε κι αυτός χρήματα και κτήματα πολλά και μπορούσε να αποκτήσει περισσότερα. Κατάλαβε, όμως, πολύ σωστά, ότι «ουκ εν τω περισσεύειν τινί η ζωή αυτού εκ των υπάρχόντων αυτού»· κι είχε κατανοήσει τους κινδύνους, που εμπερικλείει η προσκόλληση στην ύλη. Είχε και δόξα πολλή, σε σχέση με την ηλικία του, ο Γεώργιος. Και σίγουρα θα αποκτούσε κι άλλη, αφού ήταν νικηφόροι οι συνεχείς πόλεμοι του Ρωμαϊκού στρατού. Η θέση του στο στράτευμα προϋπόθετε και γνώσεις πολλές, που θα μπορούσαν να καλλιεργηθούν και να πολλαπλασιαστούν στο μέλλον. Κι όμως ο Γεώργιος τα περιφρόνησε όλα αυτά, «ίνα Χριστόν κερδήση», για να βρει το πλήρωμα της ευτυχίας. Φωνάζει έτσι έμπρακτα και σ' εμάς:

«Μιμηταί μου γίνεσθε». Μόνον κοντά στον Χριστό, μας λέει, θα βρείτε τη μόνιμη χαρά και ευτυχία.

Στην εποχή μας, που έχουμε απομακρυνθεί από αξίες και ιδανικά, τώρα που τα ζωντανά πρότυπα όσο πάμε και λιγοστεύουν, χρειαζόμαστε περισσότερο τον Άγιο Γεώργιο. Έχει να πει κάτι σε όλους. Γι' αυτό ας τον παρακαλέσουμε στην προσευχή μας, να έρθει κοντά μας. Στην οικογένεια, στην κοινωνία, στην πατρίδα μας. Και με τις πτέρυγές του να μας σκεπάσει και να μας προστατεύσει από κάθε παγίδα και μεθοδεία του διαβόλου.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β΄ 16-20

Ευαγγέλιον: Λουκά ι΄ 25-37

10 Νοεμβρίου 2019

Νομικός ονομάζεται, από τον ευαγγελιστή Λουκά, ο Ισραηλίτης θεολόγος που γνώριζε και δίδασκε τον Μωσαϊκό νόμο. Πλησίασε τον Χριστό και προσπάθησε να δυσκολέψει ή και να εκθέσει τον Κύριο μας, με την απάντηση που νόμιζε ότι θα του έδινε, ζητώντας υποκριτικά να μάθει πώς θα κληρονομήσει την βασιλεία των ουρανών. Περιορίζεται ο Κύριος, αγαπητοί μου αδελφοί, να του υποδείξει, να αναφέρει τι είναι γραμμένο στον νόμο και που φυσικά πρέπει να τηρήσει στη ζωή του. Εκτός λοιπόν από την απόλυτη αγάπη που οφείλεται στον Κύριο και Θεό του, πρέπει σημειώνεται στον νόμο, να αγαπήσεις «και τον πλησίον σου ως σεαυτόν», συμπληρώνει ο νομικός.

Οστόσο θέλοντας και πάλι να προκαλέσει τον Κύριο, ερωτά παρουσιάζοντας άγνοια για το «τις εστι μου πλησίον;».

Ευκαιρία στον Κύριο μας, να καθορίσει την έννοια «πλησίον», αγαπητοί μου αδελφοί, με την ανάπτυξη της καταπληκτικής παραβολής του καλού Σαμαρείτη. Διαφορετικοί άνθρωποι με διαφορετικό τρόπο αντιμετωπίζουν τον «πλησίον» συνάνθρωπό τους, αυτόν που βρίσκεται κοντά μας και έχει κάποια ανάγκη. Ανάγκη πρώτα υλική. Έπειτα προβλήματα σχέσης με τους άλλους ανθρώπους. Προβλήματα οικογενειακά, ψυχολογικά. Ποικίλα, μικρά και μεγάλα. Κάποια είναι εύκολα και χωρίς μεγάλη και σοβαρή βοήθεια, λύνονται και άλλα απαιτούν σύνθετη ή και πολύχρονη προσπάθεια.

Τον τραυματισμένο της παραβολής, ένας ιερέας και έπειτα ένας λευίτης πέρασαν αδιάφορα ή ίσως και επειδή φοβήθηκαν, συνέχισαν τον δρόμο. Ο Σαμαρείτης, που πολύ λίγο τον εκτιμούσαν οι Ιουδαίοι, δηλαδή και ο ιερέας και ο λευίτης, σταμάτησε, φρόντισε με κάθε μέσο, που διέθετε, τα τραύματά του. Και όχι μόνο αυτό. Κατέβηκε από το ζώο του, τον τοποθέτησε πάνω σ' αυτό. Τον μετέφερε στο πανδοχείο που έμεινε. Πλήρωσε για τη διαμονή του και ανέλαβε την υποχρέωση για τα πιθανά επιπλέον έξοδα της νοσηλείας του, να πληρώσει κατά την επιστροφή του. Ο Σαμαρείτης αποδείχτηκε, όπως παραδέχτηκε ο νομικός, ότι αυτός είναι ο πλησίον.

Εμείς όμως πώς βλέπουμε σήμερα τον «πλησίον»; Ή ακόμη ποιος είναι, ποιος θεωρείται, ο πλησίον; Η εποχή μας, αγαπητοί μου, χαρακτηρίζεται κυρίως από την αδιαφορία των ανθρώπων για το τι συμβαίνει γύρω μας. Βασανιστικά μας απασχολούν τα καθημερινά πολύπλοκα προβλήματα μας. Βέβαια δεν λείπει η οργανωμένη ενσυνείδητη, ειλικρινής φιλανθρωπία, αλλά και η επιδεικτική, υποκριτική, προς το θεαθήναι. Φυσικά οποιαδήποτε μορφή φιλαλληλίας δεν κάνει κακό. Αλλά η φροντίδα για τον πλησίον, όταν συνοδεύεται από την αγάπη μας και το ενδιαφέρον μας, έχει πραγματική αξία και ενώπιον του Θεού, και ικανοποιεί και αυτόν που την προσφέρει. Γιατί το να αγαπήσεις τον πλησίον σου όπως ακριβώς τον εαυτό σου, είναι εντολή του Θεού. Δεν μπορεί λοιπόν, να αδιαφορείς για πλάσματα του Θεού, που έχουν ανάγκες, που ίσως μόνο εσύ σε κάποιες περιπτώσεις μπορείς να αντιμετωπίσεις.

Και όμως εύκολα έρχεται στο νου μας η δικαιολογία, όταν μας ζητήσουν βοήθεια ή να βοηθήσουμε κάποιους αναξιοπαθόντες. Λέμε λοιπόν: Το κράτος τι κάνει; Εγώ πληρώνω φόρους. Ας φροντίσουν οι αρμόδιοι. Ή, ας δώσει και η Εκκλησία! Πως διαχειρίζεται τις εισφορές των πιστών; Έχει τόση περιουσία! Ασφαλώς τόσο το κράτος με τα αρμόδια όργανά του, όσο και η Εκκλησία πρέπει να φροντίζουν εκείνους που έχουν ανάγκη. Το καθήκον όμως, το δικό μας, παραμένει. Η υποχρέωσή μας να βλέπουμε τους αδελφούς μας, τους συνανθρώπους μας, δεν μπορεί να παραλείπεται. Το ενδιαφέρον και η αγάπη μας για τον πλησίον, η ευθύνη μας να σκύψουμε με ειλικρινές ενδιαφέρον στα προβλήματα του, αλλά και το καθήκον τήρησης των εντολών του Θεού, βρίσκονται πάντοτε μπροστά μας.

Να σημειώσουμε επίσης, αγαπητοί μου, ότι η αξία της φροντίδας για τον πλησίον δεν εξαρτάται από το είδος ή την ποσότητα υλικών αγαθών. Εύκολα μπορούμε να διαθέσουμε από το περίσσειμά μας, αλλά περισσότερη αξία έχει όταν στερούμεθα για να δώσουμε, ή οπωσδήποτε όταν δίνουμε χωρίς να διαθέτουμε και τόσο πολλά. Ακόμη δεν είναι μόνο η υλική ή οικονομική βοήθεια αναγκαία. Το ενδιαφέρον μας για την επίλυση προβλημάτων, μπορεί να ανακουφίσει τον συνάνθρωπό μας, περισσότερο από λίγα χρήματα! Η προσφορά μιας συμβουλής, που συνοδεύεται από την ειλικρινή, ανυπόκριτη αγάπη μας, μπορεί να βγάλει τον άλλον από μια φοβερά δύσκολη κατάσταση. Εκτός των άλλων ο καλός Σαμαρείτης, ίσως κινδύνεψε, βοήθησε όμως οικειοθελώς, κάποιον που δεν του ζήτησε τίποτε, πρόσφερε υλικά μέσα και δεν περίμενε καμιά ανταπόδοση. Είναι αλήθεια στην σημερινή δύσκολη εποχή, δεν ανοίγουμε εύκολα την πόρτα μας, όταν κάποιος την κτυπά, φοβούμενοι από επικίνδυνους κακούς ανθρώπους. Υπάρχουν πολλοί που ενώ πράγματι υποφέρουν, δυστυχούν, λόγω της αξιοπρέπειάς τους, ντρέπονται να ζητήσουν. Αυτούς πρέπει να τους βρούμε και να τους συνδράμουμε. Ενώ άλλοι υποκρινόμενοι ότι δυστυχούν, προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την φιλαλληλία μας. Σημειώνει ο λόγος του Θεού ότι όπως ιδρώνει το χέρι σου για να αποκτήσεις κάτι, έτσι πρέπει να προσέχεις όταν το δίνεις. Όμως αυτά δεν θα περιορίσουν το καθήκον μας να βοηθούμε. Πολλοί άνθρωποι υποφέρουν ο καθένας με διαφορετικό τρόπο. Σχεδόν όλοι μας, πρέπει να το παραδεχτούμε, έχουμε ανάγκη για κάποιο είδος βοήθειας. Γιατί δεν είναι μόνο υλικές οι ανάγκες των ανθρώπων. Κι αν αυτή τη στιγμή, δε μας λείπει τίποτε, θα έρθει κάποια άλλη, που θα ζητούμε και εμείς βοήθεια και συμπαράσταση.

Γιαυτό, αγαπητοί μου, να ενδιαφερόμαστε για τους γύρω μας. Με ειλικρίνεια να συμπαραστεκόμαστε στα προβλήματά τους. Με τον τρόπο αυτό, εκτός του ότι τηρούμε την σημαντικότερη εντολή του Θεού, βοηθούμε τον συνάνθρωπό μας και νοιώθουμε την θεία ικανοποίηση ότι κάνουμε κάποιο καλό, ανακουφίζουμε τον πόνο του πλησίον. Και ο Θεός θα είναι πάντοτε μαζί μας και στις δύσκολες στιγμές θα έρχεται συμπαραστάτης και βοηθός. Αμήν

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιβ' 16-21

17 Νοεμβρίου 2019

«Άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου, α δε ητοιμάσας τίνη ἔσται;»

Κατέστρωσε καλά τα σχέδιά του ο πλούσιος της παραβολής. Προς στιγμήν βρέθηκε, βέβαια, σε απορία και αμηχανία, πού να συγκεντρώσει και ασφαλίσει τα πλούσια προϊόντα της μεγάλης αγροτικής περιοχής του. Βρήκε, όμως, την λύση. Αποφάσισε και σχεδίασε να γκρεμίσει τις αποθήκες του, να οικοδομήσει άλλες πιο ευρύχωρες για να αποθηκεύσει σ' αυτές όλα τα προϊόντα του, ώστε να τα έχει και να τα απολαμβάνει αυτός μόνος για χρόνια πολλά. Και το εγωιστικό σχέδιο το έθεσε σε εφαρμογή. Ένα, εκτός των άλλων, δεν υπολόγισε τον θάνατο. Και ιδού ότι ο Κύριος της ζωής και του θανάτου, ο Κύριος των πάντων του είπε: «άφρον, ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου, α δε ητοιμάσας τίνη ἔσται;».

Πιθανόν μερικοί σύγχρονοι του, όταν είδαν την δραστηριότητα που ανέπτυξε, τις αποθήκες που έκτισε, τα ανυπολόγιστα αγαθά που συγκέντρωσε, πιθανόν να τον θαύμασαν, να τον παίνιψαν και να τον ζήλεψαν. Αλλά πολλοί άνθρωποι κρίνουν επιπόλαια και επιφανειακά τα πράγματα, όχι με σύνεση και με ορθά κριτήρια. Όσα επαινετικά και αν είπαν οι άλλοι γι' αυτόν, όσα συγχαρητήρια για την εξυπνάδα και νοικοκυροσύνη του αν του έδωσαν, δεν έχουν καμιά αξία. Αξία και σημασία έχει ο χαρακτηρισμός που του έδωσε ο Θεός. Και ο Θεός τον ονόμασε άφρονα, δηλαδή μωρόν, ανόητο, απερίσκεπτο. Γιατί;

Πρώτον, διότι υπέπεσε στο μεγάλο λάθος να θεωρήσει αποκλειστικά δική του την «χώραν», τα χωράφια και τα κτήματά του, δικά του επίσης και τα προϊόντα της, τα οποία από μεγάλη φιλαυτία κυριευμένος, τα χαρακτήρισε ως «αγαθά του», ως «γενήματά του». Λησμόνησε ότι τους αγρούς δεν τους κατασκεύασε εκ του μη όντος αυτός, δεν τους έφερε από κάποια άλλη περιοχή και ούτε, φυσικά, μπορούσε να τους μετακινήσει από τόπο σε τόπο. Και ακόμη περισσότερο δεν έχει την δύναμη να τους πάρει μαζί του μετά θάνατο. Αυτός γυμνός γεννήθηκε, γυμνός και θα έφευγε. Η γη και όσα βρίσκονται σ' αυτήν είναι έργα του Θεού και ανήκουν σε Αυτόν: «Του γαρ Κυρίου η γη, και το πλήρωμα αυτής», λέγει ο Ψαλμωδός (Ψαλμ. κγ' 1).

Αλλά ούτε και τα προϊόντα της «χώρας» του ανήκαν, έστω και αν αυτός κανόνιζε τις εργασίες, επέβλεπε και φρόντιζε για την παραγωγή. Διότι, αν ο Θεός δεν στείλει τους κατάλληλους καιρούς, μάταιοι και άκαρποι είναι οι κόποι και οι μόχθοι των ανθρώπων. Ο Θεός όρισε την ευεργετική διαδοχή των εποχών. Αυτός στέλλει τους εύκρατους καιρούς, δίνει στην γη, κατά τον κατάλληλο χρόνο, τη βροχή, ώστε να ευοδώνεται η καρποφορία και να μαζεύουν οι άνθρωποι «τον σίτον και τον οίνον και το

έλαιον (Δεύτερ. ια' 14). Δεν είναι, λοιπόν, παραλογισμός και αφροσύνη, να οικειοποιείται κανείς ξένα αγαθά και να καυχάται γι' αυτά σαν να είναι δικά του;

Ήταν ακόμα άφρων ο πλούσιος της παραβολής, διότι ήταν αχόρταγος και σκληρόκαρδος. Είχε αποθήκες, όχι μια αλλά πολλές. Και οι πολλές και ευρύχωρες αυτές αποθήκες του, θα μπορούσαν να χωρέσουν ένα πολύ μεγάλο, το μεγαλύτερο μέρος των προϊόντων του. Όσα θα του περίσσευαν θα μπορούσε να τα διαθέσει για τους φτωχούς, για τα ορφανά και τις χήρες, ώστε και εκείνοι λιγότερο, και αυτός περισσότερο, να απολαύσουν την ευλογία αυτή του Θεού. Αλλά τους φτωχούς, ίσως και τους εργαζόμενους στα κτήματά του, δεν τους υπολόγισε καθόλου, και κυριεύθηκε από καταθλιπτικές μέριμνες, υπεβλήθη σε εξαντλητικούς κόπους για το κτίσιμο των αποθηκών, ταλαιπωρήθηκε ασφαλώς πολύ, ενδεχομένως μέρα και νύκτα, για να αποθηκεύσει τα πάντα, ώστε να μη χαθεί τίποτε. Όλα δε αυτά πιθανόν να του κλόνισαν την υγείαν και να συντόμευσαν τη ζωή του. Δεν είναι αυτό παραφροσύνη;

Το μέγεθος της αφροσύνης φαίνεται και από τα λόγια, που είπε ενόψει της συγκέντρωσης των πολλών αγαθών του. Είπε: «ερώ τη ψυχή μου, ψυχή έχεις πολλά αγαθά, κείμενα εις έτη πολλά, αναπαύσου, φάγε, πίε, ευφραίνου». Ταλαίπωρος πλούσιος! Γυμνός από κάθε ευγενές ιδανικό, εντελώς άμοιρος και από ίχνος αγάπης, ασυγκίνητος και ακίνητος προς κάθε καλή πράξη, υπεβίβασε τον εαυτόν του στην τάξη των ζώων, τα οποία από το ένστικτον και μόνον κινούμενα ενδιαφέρονται αποκλειστικά και μόνον γιά να φάνε, να πιούν και να αναπαυθούν.

Το αποκορύφωμα της μωρίας και ανοησίας του φαίνεται και στην ανεδαφική διαβεβαίωση που έδωσε στον εαυτόν του, ότι θα ζήσει για χρόνια πολλά για να απολαμβάνει τα αγαθά του! Αλλά αυτός ήταν ο κύριος της ζωής και του θανάτου του; Αυτός είχε ορίσει την μέρα της γεννήσεως του, την ώρα της εκδημίας του, την διάρκεια του βίου του; Είχε κάμει κανένα συμβόλαιο με τον θάνατον, ή είχε καμμιάν εξουσία να τον διατάξει, να έλθει μετά «έτη πολλά»; Λησμόνησε ότι στα χέρια του Θεού βρίσκεται η ζωή και ο θάνατος των ανθρώπων. Αλλά όταν κυριεύσει τον άνθρωπο η υλοφροσύνη και η πλεονεξία, τότε σκοτίζεται το λογικό, σβήνει η ορθοφροσύνη και ο άνθρωπος παραλογίζεται, γίνεται άφρων, ανόητος.

Αδελφοί μου,

Ας φυλαχθούμε από αυτήν την τρομερή αφροσύνη. Ποτέ να μην υποδουλώσουμε τον εαυτόν μας στα υλικά αγαθά, είτε πολλά είτε λίγα είναι αυτά, και να μην εξαρτήσομε από αυτά την χαρά και ευτυχίαν μας. Θα τα απολαμβάνουμε με μέτρο ως δώρα του Θεού, θα προσφέρουμε από αυτά σ'όσους έχουν ανάγκη και ποτέ να μη λησμονούμε ότι είμαστε πάροικοι και παρεπίδημοι στην γη αυτή. Η αιώνια ζωή, για την οποίαν έχουμε κληθεί, υπάρχει στον ουρανό, πλησίον του Θεού. Αμήν.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Εφες. β΄ 4-10
Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη΄ 18-27
24 Νοεμβρίου 2019

**«Τι ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; ... Ο Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἐν σοὶ λείπει πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι»
(Λουκ. ιη΄ 18 καὶ 22)**

Ο άνθρωπος του σημερινού Ευαγγελίου βρίσκεται μπροστά σε ένα αδιέξοδο. Και τούτο γιατί, ενώ από τη μια εκπληρώνει τα θρησκευτικά του καθήκοντα με την εφαρμογή των διατάξεων του Μωσαϊκού νόμου και από την άλλη ικανοποιεί κάθε επίγεια επιθυμία του, λόγω του μεγάλου του πλούτου, εν τούτοις νιώθει μέσα του ένα κενό. Κάτι του λείπει. Και αυτό το κάτι δεν του επιτρέπει να χαρεί τη θρησκευτική του ζωή, αλλά ούτε και τα πλούσια αγαθά του. Αυτή η έλλειψη, αυτό το κενό που νιώθει μέσα του, οδηγεί τα βήματα του μπροστά στον Χριστό και τον ρωτά: «Τι ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω ; » Τι να κάνω για να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;

Μέσα από το ερώτημα του άρχοντα του σημερινού Ευαγγελίου υπάρχει η βεβαιότητα για την ύπαρξη της αιώνιας ζωής, αλλά την ίδια στιγμή υπάρχει και η έντονη επιθυμία για την κατάκτησή της. Παράλληλα αναγνωρίζει ότι η αιώνια ζωή είναι μεν δώρο και προσφορά του Θεού προς τον άνθρωπο , αλλά την ίδια στιγμή γίνεται και αγώνισμα για τον άνθρωπο και ότι η κατάκτησή της επιτυγχάνεται μέσα από την έμπρακτη συμβολή του. Για τούτο και δικαιολογημένα ρωτά: «Τι ποιήσας; » Τι πρέπει να κάμω;

Ο άνθρωπος ως πνευματούλική οντότητα έλκεται τόσο από την αναζήτηση του Θεού, όσο και την απόλαυση των επίγειων αγαθών. Η συνύπαρξη αυτού του πόθου απαιτεί το λιγότερο μια ισορροπία για να εξασφαλίσει σχετική ηρεμία. Αν αυτή η ισορροπία διαταραχθεί, τότε κινδυνεύει όπως και ο σχοινοβάτης να βρεθεί στο κενό.

Η απάντηση του Χριστού είναι ξεκάθαρη. Η αίσθηση της τελειότητας, που είναι αίσθηση πληρότητας, επιτυγχάνεται μέσα από μια θρησκευτικότητα που συνδέει άμεσα τον άνθρωπο με το οικογενειακό και το κοινωνικό του περιβάλλον. Για τούτο από τις εντολές του Δεκαλόγου του αναφέρει αυτές που αφορούν το σεβασμό της τιμής, της ζωής, της περιουσίας του συνανθρώπου, καθώς και την αποφυγή της ψευδομαρτυρίας. Ακόμα ιδιαίτερα σημαντική θεωρεί την εντολή που αφορά την τιμή και το σεβασμό προς τους γονείς, σαν ένδειξη αναγνώρισης της προσφοράς των γονιών προς τα παιδιά. Ο Ίδιος παρά το ότι, ως Θεός ομολογεί: « Ότι ἐν τοῖς του Πατρός μου δεῖ εἶναι με», εντούτοις, κατά τον ευαγγελιστή Λουκά, μετά την ολοκλήρωση της επίσκεψής του στα Ιεροσόλυμα στην ηλικία των δώδεκα χρόνων «κατέβη μετ'αυτῶν καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ καὶ ἦν ὑποτασόμενος αὐτοῖς» (Λουκ. β΄49 καὶ 51).

Ο δρόμος, λοιπόν, που οδηγεί προς το Θεό περνά μέσα από το σεβασμό και την προσφορά προς τον συνάνθρωπο. Ο δρόμος προς τον Θεό περνά μέσα από το δόσιμο και τη θυσία. Αν δεν υπάρξει αυτή η αίσθηση της ολοκληρωτικής προσφοράς, είτε προς τον Θεό, είτε προς τον συνάνθρωπο, τότε δεν μπορεί να υπάρξει και η αίσθηση της πληρότητας. Η πληρότητα είναι το επιστέγασμα της αγωνιστικής πορείας προς την τελείωση. Μιας πορείας που έχει σαν πρότυπο τον Χριστό, ο οποίος «εταπείνωσεν εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού» (Φιλιπ. β΄8) και ο οποίος παράλληλα ομολόγησε ότι: «ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών» (Ματθ. κ΄28).

Η τελείωση, λοιπόν, επιτυγχάνεται μέσα από την εφαρμογή του συνόλου των αρετών και ιδιαίτερα της αρετής της αγάπης. Παράλληλα η πορεία προς την τελείωση χάνεται όταν περιοριστεί σε μια τυπική εφαρμογή των καθηκόντων που αφορούν τον Θεό και τον άνθρωπο. Άρα η τελείωση δεν εξασφαλίζεται με την εφαρμογή μιας μεμονωμένης ή και περισσοτέρων εντολών αλλά περνά μέσα από το ολοκληρωτικό δόσιμο του ανθρώπου στον Θεό και τον συνάνθρωπο.

Αυτό το ολοκληρωτικό δόσιμο ζήτησε σήμερα ο Χριστός από τον άρχοντα. Η αφοσίωση προς τον Θεό, τότε μόνον είναι ολοκληρωτική όταν αυτή εκδηλωθεί μέσα από μια ολοκληρωτική προσφορά προς τον συνάνθρωπο: «Πάντα όσα έχεις πώλησον και διάδος πτωχοίς... και δεύρο ακολούθει μοι ». Πούλησε όσα έχεις και δώσε τα χρήματα στους φτωχούς... κι έλα να με ακολουθήσεις, κι έτσι θα έχεις θησαυρό κοντά στον Θεό.

Η αγάπη προς τον Θεό περνά μέσα από το ολοκληρωτικό δόσιμο του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπο, όπως διατυπώνεται σήμερα στην προτροπή «πάντα όσα έχεις πώλησον και διάδος πτωχοίς ... και δεύρο ακολούθει μοι».

Δύσκολο αυτό που καλούμαστε να κάνουμε, αλλά όχι αδύνατο. Δύσκολο μεν, γιατί πρέπει να εντοπίσουμε το «ένα», που είτε σαν παράλειψη, είτε σαν αδυναμία μάς ταλαιπωρεί και στη συνέχεια να το εξουδετερώσουμε. Όμως το δύσκολο δεν είναι και ακατόρθωτο. Γιατί όπως μας είπε σήμερα ο Χριστός : «τα αδύνατα παρά άνθρωποις δύνατα παρά τω Θεώ εστίν». Έτσι όταν τη δική μας θέληση την ενώσουμε με την δύναμη του Θεού, τότε όλα θα είναι κατορθωτά.

Αδελφοί μου αν η «τελειότητα» στην προσωπικότητα ή το ήθος μας είναι «ολοφάνερα» τότε θα πρέπει να προβληματιστούμε. Γιατί, στο βάθος υπάρχει το ενδεχόμενο, για να μην πούμε η βεβαιότητα, να κρύβεται μια αδυναμία, που σαν άλλη «Αχίλλειος πτέρνα», όταν εκδηλωθεί θα αμαυρώσει το «τέλειο» παρελθόν μας, όπως έγινε και με τον άρχοντα του σημερινού ευαγγελίου. Ας αναζητήσουμε το δικό μας «ένα» που μας χωρίζει από την τελειότητα και ας το εξουδετερώσουμε. Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ ΛΟΥΚΑ
Απόστολος: Εφεσ. β΄,-14-22
Ευαγγέλιο Λουκ. ιη΄, 35-43.
1 Δεκεμβρίου 2019

«Ανάβλεψον· η πίστις σου σέσωκέ σε» (Λουκ. ιη΄,42)

Ήταν, χωρίς αμφιβολία, μεγάλη η ταλαιπωρία του τυφλού της Ιεριχούς. Τυλιγμένος για χρόνια στο σκοτάδι, επιβίωνε απλώς, με τις ελεημοσύνες των περαστικών, χωρίς αξιώσεις μιας υποφερτής ανθρώπινης ζωής. Κάποια στιγμή, όμως, παρουσιάζεται στη ζωή του ο Χριστός, που του χαρίζει το φως και του δημιουργεί προϋποθέσεις, μιας ανετότερης ζωής, λουσμένης και στο φως της θεογνωσίας.

Καθ' όλη τη διάρκεια της επίγειας ζωής Του, ο Χριστός «διήλθεν ευεργετών και ιώμενος πάντας». Σκόρπιζε απλόχερα τις ευεργεσίες Του· δρούσε πάντοτε στοχευμένα, έχοντας υπόψη Του κάποιο συγκεκριμένο σκοπό. Ήθελε να κατοχυρώνει τη διδασκαλία Του με τα θαύματά Του. Μιλούσε «ως εξουσίαν έχων» κι αποδείκνυε αυτή την εξουσία Του με τη δύναμη των θαυμάτων Του. Έτσι, αφού μίλησε π.χ. στην αδελφή του Λαζάρου και της είπε ότι Αυτός είναι η ανάσταση και η ζωή και ότι «ο πιστεύων εις Αυτόν καν αποθάνη ζήσεται», προχωρά αμέσως και ανιστά τον Λάζαρο. Σε άλλη περίπτωση δίδαξε πως θα έτρεφε τον λαό Του μέσα στους αιώνες- με το Σώμα και το Αίμα Του- κι αμέσως, για να δείξει τη θεϊκή δύναμή Του, και ότι ήταν κατορθωτά αυτά που υποσχόταν, με την ευλογία Του πολλαπλασίασε τους πέντε άρτους και τα δύο ψάρια, χορταίνοντας ένα πλήθος ανθρώπων. Κι όταν μίλησε ότι Αυτός είναι το φως του κόσμου, και όποιος Τον ακολουθεί δεν θα «περιπατήσει εν τη σκοτία», προς επιβεβαίωση των λόγων του, χάρισε θαυματουργικά, το φως στον εκ γενετής τυφλό.

Τα θαύματα ήταν κι ένας τρόπος ενδυνάμωσης της πίστης των ανθρώπων, σε μιαν εποχή που δεν υπήρχε, ακόμα, η παράδοση της Εκκλησίας. Κάθε θαύμα, όμως, είχε κι επιμέρους μηνύματα στους ανθρώπους της τότε εποχής, αλλά και σ'εμάς, σε κάθε εποχή.

Έτσι, με τη σημερινή θαυματουργία δίνεται το μήνυμα ότι η Μεσσιανική εποχή έφτασε και ο Μεσσίας βρισκόταν ανάμεσα στον λαό Του. Οι Εβραίοι, που μελετούσαν την Παλαιά Διαθήκη, ήξεραν από τις διδασκαλίες των προφητών ότι κατά τη Μεσσιανική εποχή «τυφλοί αναβλέπouσι και χωλοί περιπατούσι...» Έτσι η θεραπεία του τυφλού της Ιεριχούς δηλώνει σήμερα ότι ο Μεσσίας έφθασε γι'αυτό και ενεργεί τέτοια θαύματα.

Πληροφορούμαστε, ύστερα, για τη μεγάλη αξία αλλά και τη μεγάλη δύναμη της πίστης. Αυτή χάρισε σήμερα στον τυφλό την όρασή του, σύμφωνα και με τα λόγια του Χριστού: «Η πίστις σου σέσωκέ σε». Πίστη δεν είναι η προσμονή κάποιου πράγματος, που είναι προφανές και λογικό. Η πίστη εισάγει το υπέρλογο στη ζωή μας. Μας παραδίδει με εμπιστοσύνη στα

χέρια του Θεού. Είναι μια έκτη αίσθηση που δίνει υπόσταση, από τώρα, στις υποσχέσεις του Θεού για το μέλλον.

Ήξερε ο τυφλός ότι ανθρωπίνως ήτο αδύνατο να θεραπευθεί. Θα έκαμε, οπωσδήποτε, πολλές προσπάθειες σε πολλούς γιατρούς. Πιστεύει, όμως, στη θεότητα και παντοδυναμία του Χριστού και πετυχαίνει το ποθούμενο. Είναι ένα μήνυμα για μας, τους σημερινούς ανθρώπους ιδιαίτερα, που εμπιστευόμαστε τους ανθρώπους, την Επιστήμη και την Τεχνολογία κι αγνοούμε τον Θεό και τη δύναμή Του.

Διδασκόμαστε, ακόμα, πως ο Θεός σέβεται απόλυτα την ελευθερία του ανθρώπου. Ασφαλέστατα ο Χριστός γνώριζε τι ήθελε ο τυφλός, φωνάζοντας συνεχώς «Ιησού υιέ Δαβίδ ελέησόν με». Για να δείξει όμως ότι δεν παραβιάζει την ελευθερία του, τον ρωτά «τι σοι θέλεις ποιήσω;» Θέλει ξεκάθαρα να ακούσουν και όσοι βρίσκονταν εκεί, ότι το θαύμα γίνεται ύστερα από αίτηση του ενδιαφερομένου. Είναι για τον ίδιο λόγο που και τον παραλυτικό της Βηθεσδά τον ρωτά «θέλεις υγιής γενέσθαι;» Το έμμεσο αλλά σαφές μήνυμα προς όλους μας είναι πως εφόσον ο ίδιος ο Θεός σέβεται την ελευθερία μας, θα πρέπει κι εμείς να μην υποδουλωνόμαστε εθελούσια στα πάθη και τις αδυναμίες μας.

Συνειδητοποιούμε, τέλος, πόσο μικρόψυχοι και αφιλάδελφοι παρουσιαζόμαστε οι άνθρωποι απέναντι στους συνανθρώπους μας. Οι «προάγοντες», αυτοί που προπορεύονταν, ενώ συχνά ελεούσαν τον τυφλό, τώρα «επετίμων αυτώ ίνα σιωπήση». Του έδιναν κάποιες πενταροδεκάρες για να επιζήσει. Τώρα, όμως, που ζητά κάτι περισσότερο, δεν του συμπαραστέκονται. Έτσι είμαστε, πολλές φορές, οι άνθρωποι. Δίνουμε κάτι-συνήθως ελάχιστο- για να καθησυχάζουμε τη συνείδησή μας, αλλά είμαστε απρόθυμοι να αναλάβουμε μιαν πρωτοβουλία για πραγματική βελτίωση των συνθηκών ζωής των συνανθρώπων μας, να εγκύψουμε στα πραγματικά τους προβλήματα. Η περικοπή μας παρουσιάζει το παράδειγμα αυτών των ανθρώπων προς αποφυγή.

Πολλά, λοιπόν, τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Μακάριοι όσοι εγκύπτουν σ'αυτά και τα χρησιμοποιούν για βελτίωση της κατά Χριστόν ζωής τους.

† Ο Πάφου Γεώργιος

Απόστολος: Εφες. δ΄1-7

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιγ΄ 10 - 17

8 Δεκεμβρίου 2019

«Και ιδού γυνή ην πνεύμα έχουσα ασθενείας έτη δέκα και οκτώ...»

Ήταν μακροχρόνια και βασανιστική η ασθένεια της γυναίκας της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής. Υπέφερε για δεκαοκτώ χρόνια, μιαν ολόκληρη ζωή. Και η αρρώστια της ήταν βαριά «Ην συγκύπτουσα και μη δυναμένη ανακύψαι εις το παντελές». Ήταν καμπουριασμένη και δεν μπορούσε καθόλου να ανορθωθεί.

Θα αναζήτησε, ασφαλώς, τη θεραπεία της σε νοσοκομεία και γιατρούς. Το ποθούμενο, όμως, ήλθε από τον Χριστό, ως επιβράβευση της μακροχρόνιας υπομονής και της πίστης της· μιας πίστης που, παρά την σωματική παραμόρφωση, δεν της επέτρεπε να μένει μακριά από τη συναγωγή την ημέρα του Σαββάτου.

Θα μπορούσαμε να σταθούμε και να εξετάσουμε τη μεγάλη πίστη και την μακροχρόνια υπομονή της γυναίκας αυτής. Θα μπορούσαμε να μελετήσουμε και την υποκριτική στάση του αρχισυναγώγου, καθώς και την ορθή χρήση της αργίας του Σαββάτου. Στα λίγα λεπτά, όμως, του κηρύγματος, ας δούμε το θέμα της ασθενείας και τη θεραπείας της, μέσα από το πρίσμα της Αγίας Γραφής.

Η ασθένεια, με τους πόνους που τη συνοδεύουν, συνιστά ένα πρόβλημα για τους ανθρώπους όλων των εποχών, που αναζητούν την αιτία της, τη σημασία της και τρόπους υπέρβασής της. Κάποιοι αποδίδουν την ταλαιπωρία του ανθρώπου από τις ασθένειες σε πονηρά πνεύματα και κακοποιές δυνάμεις που πρέπει να εξευμενισθούν με προσφορές και θυσίες. Αυτοί ενστερνίζονται την αντίληψη της μαγείας. Άλλοι υποστηρίζουν ότι τα αίτια των ασθενειών εξηγούνται επιστημονικά και επομένως η θεραπεία είναι θέμα της επιστήμης και μόνο. Αυτοί υιοθετούν την αντίληψη του ορθολογισμού.

Η Αγία Γραφή, χωρίς να αγνοεί αυτές τις θεωρίες, εξετάζει την ασθένεια και τη θεραπεία μέσα στα πλαίσια του θεϊκού σχεδίου για τη σωτηρία των ανθρώπων. Στο ερώτημα πώς ο παντοδύναμος αλλά και πανάγαθος και φιλόανθρωπος Θεός επιτρέπει τις ασθένειες και τη δυστυχία, που αυτή συνεπάγεται, η απάντηση δίνεται με ένα άλλο ερώτημα: «Τις έγνω νουν Κυρίου ή τις σύμβουλος αυτού εγένετο;» Ποιος, δηλαδή, γνώρισε τη σκέψη του Θεού ή ποιος μπόρεσε να γίνει σύμβουλός του;

Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος οφείλει να γνωρίσει τα όρια του, ότι δηλαδή, ως δημιουργημα, είναι ύπαρξη με περιορισμένες δυνατότητες, σε σχέση με τον Θεό, και να αναγνωρίσει την παντοδυναμία του Θεού, προς τον οποίο πρέπει να προσβλέπει με εμπιστοσύνη. Από την άλλη, βέβαια, δεν θα πρέπει να παραθεωρείται η δύναμη της αμαρτίας που απομάκρυνε τον άνθρωπο από την πηγή της ζωής και τον υπέταξε στον νόμο της φθοράς.

Παράλληλα η Αγία Γραφή αποδίδει και θετικά στοιχεία στην ασθένεια, διδάσκοντας τον πιστό να αναζητεί, πίσω από τον πόνο που αυτή προκαλεί, και

άλλες παιδαγωγικές κινήσεις του Θεού. Ο Απ. Παύλος αποδίδει την ταλαιπωρία του από την ασθένεια, που τον βασάνιζε, στο σχέδιο του Θεού να του περιστείλει τον εγωισμό. «Εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί... ίνα με κολαφίζη, ίνα μη υπεραίρωμαι» λέγει. Στην παράκληση του Παύλου για θεραπεία, ο Θεός απαντά: «Αρκεί σοι η χάρις μου, η γαρ δύναμις μου εν ασθενεία τελειούται». Σου αρκεί δηλ. η χάρη μου, γιατί η δύναμη μου φανερώνεται στην πληρότητά της μέσα από αυτή την αδυναμία σου.

Η Αγία Γραφή, πάλιν, διδάσκει ότι οι ποικίλες θλίψεις και ταλαιπωρίες εδραιώνουν τον άνθρωπο στην πίστη, αφού «η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου κατασχύνει».

Στην Ιστορία της ανθρωπότητας αναφέρονται περιπτώσεις παρέμβασης του Θεού με σκοπό τη σωτηρία των ανθρώπων. Η παρέμβαση αυτή του Θεού αποσκοπεί στο να βοηθήσει τους ανθρώπους να ξεπεράσουν τις συνέπειες της υποταγής τους στους νόμους της φθοράς, εξ αιτίας των αμαρτιών τους και της διακοπής της κοινωνίας τους μαζί του. Οι θαυματουργίες του, τόσο στους χρόνους της Παλαιάς, όσο και της Καινής, Διαθήκης, αυτό τον σκοπό έχουν. Το βλέπουμε ξεκάθαρα στον Χριστό, όταν θεραπεύει πρώτα την αμαρτία, αποκαθιστώντας την κοινωνία του ανθρώπου με το Θεό, και ύστερα χαρίζει τη σωματική υγεία. Κι ακόμα προτρέπει τον κάθε θεραπευόμενο: «ίδε υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε».

Ένας από τους κυριότερους σκοπούς των συχνών θεραπειών, που ενεργούσε ο Χριστός, ήταν να αποδείξει ότι έφτασε η επηγγελμένη Μεσσιανική εποχή και αρχίζει η αναίρεση της αθλιότητας και του πόνου της παρούσης ζωής που είναι το αποτέλεσμα της διακοπής της σχέσης του ανθρώπου με τον Θεό. Γι' αυτό και σήμερα «επέθηκεν αυτή (τη γυναικί) τας χείρας» και «παραχρήμα ανωρθώθη και εδόξασε τον Θεόν». Την έλυσε από τα δεσμά του σατανά επαναφέροντάς την στη σχέση με το Θεό.

Η απαλλαγή από τη φθορά επρόκειτο να ήταν ο σκοπός και του κηρύγματος της Εκκλησίας. Ο ίδιος ο Χριστός ανέφερε ότι μεταξύ των σημείων, που θα εβεβαίωναν τη γνησιότητα του κηρύγματος των απεσταλμένων του, ήταν ότι «επί αρρώστους χείρας επιθήσουσι, και καλώς έξουσιν» (Μαρκ. 16,18). Η θεραπεία ασθενών γίνεται στο όνομά του και με τη δύναμή του. Ωστόσο οι θεραπείες γίνονται όταν υπάρχουν και οι απαραίτητες, για τον Θεό, προϋποθέσεις. Κύρια προϋπόθεση που ελκύει τη θεραπευτική χάρη του Θεού είναι η πίστη, κατά τον συνήθη λόγο του Χριστού: «η πίστις σου σέσωκέ σε». Την πίστη, βέβαια, συνοδεύουν και άλλες αρετές, όπως η ταπείνωση, η υπακοή, η μετάνοια.

Κατά τις ανεξιχνίαστες, λοιπόν, βουλές του Υψίστου και κατά τον απρόσιτον «νουν Κυρίου», πάσχει για δεκαοκτώ χρόνια η σημερινή συγκύπτουσα. Δεν την απέλιπε όμως η πίστη. Κι αξιώθηκε της θεραπείας από τα χέρια του ίδιου του Κυρίου. Ας γίνει, η γυναίκα αυτή, παράδειγμα πίστεως, εγκαρτέρησης και υπομονής και για μας, που δοκιμαζόμαστε από θλίψεις και ασθένειες στον κόσμο τούτο.

† Ο Πάφου Γεώργιος

Απόστολος: Β΄Τιμ. α΄8-18

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ΄ 16-24

15 Δεκεμβρίου 2019

«Έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα» (Λουκ. ιδ΄17)

Ο Θεός δημιούργησε για χάρη του ανθρώπου δυο παραδείσους, ένα γήινο και ένα ουράνιο, με στόχο ο άνθρωπος να γίνει κοινωνός της Χάριτος του Θεού και μέτοχος της Βασιλείας Του. Έτσι ο άνθρωπος ξεκινώντας από το «κατ'είκόνα» θα έφθανε στο «καθ'ομοίωσιν Θεού». Ωστόσο η παραμονή στον πρώτο και η είσοδος στον δεύτερο θεμελιώθηκε πάνω σε ένα βασικό όρο. Και αυτός ο όρος, ήταν και εξακολουθεί να παραμένει ο ίδιος. Δηλαδή, η ελευθερία του ανθρώπου.

Δυστυχώς όμως, ενώ τα αγαθά του Παραδείσου που προσφέρθηκαν στον άνθρωπο θα μπορούσαν να αποτελέσουν και τα μέσα του αγιασμού και της τελείωσής του, φθάνοντας στο «καθ'ομοίωσιν», με την κακή χρήση της ελευθερίας του, τελικά κατέστρεψε αυτό τον στόχο. Αποτέλεσμα, η ευλογία των αγαθών μετατράπηκε και μετατρέπεται από τότε σε αξεπέραστο εμπόδιο για την συμμετοχή του ανθρώπου στο τραπέζι της Βασιλείας του Θεού. Γεγονός που επιβεβαιώνει η σημερινή Παραβολή του μεγάλου δείπνου και που ως σημειωθεί εδόθη από τον Χριστό σαν απάντηση σε κάποιον άνθρωπο, που εθεωρούσε «μακάριο όποιον θα πάρει μέρος στο τραπέζι της Βασιλείας του Θεού» (Λουκ. ιδ΄15).

Όμως, ο άνθρωπος αυτός, ενώ εγνώριζε τη σπουδαιότητα αυτού του δείπνου και ιδιαίτερα την τιμητική συμμετοχή σ' αυτό, την ίδια στιγμή αγνοούσε τους ηθικούς όρους και τις βασικές προϋποθέσεις για την συμμετοχή του σ' αυτό. Σαν να του έλεγε ο Χριστός: «Ναι, είναι μακάριος αυτός που θα συμμετάσχει σ' αυτό το δείπνο. Όμως, πρόσεξε μήπως μέσα από τις πράξεις σου καταστρέψεις αυτό που εγκωμιάζεις. Γιατί δεν αρκεί η τιμητική αυτή πρόσκληση του Θεού για συμμετοχή στο ουράνιο δείπνο, αλλά αυτή η πρόσκληση πρέπει να γίνει δεκτή και από σένα». Άρα και διαχρονικά και από τον καθένα από μας.

Είπε, λοιπόν, σήμερα ο Χριστός: «Κάποιος άνθρωπος ετοίμασε ένα μεγάλο δείπνο και κάλεσε πολλούς. Όταν ήρθε η ώρα του δείπνου, έστειλε το δούλο του να πει στους καλεσμένους «Ελάτε, όλα είναι πια έτοιμα». Τότε άρχισαν ο ένας μετά τον άλλο να βρίσκουν δικαιολογίες».

Κοινή η πρόσκληση σε όλους. Ο οικοδεσπότης καλεί, χωρίς διακρίσεις όλους τους ανθρώπους να γίνουν μέτοχοι, όχι μόνο της χαράς του, αλλά και των αγαθών του. Τους απευθύνει πρόσκληση, γιατί σέβεται την ελευθερία τους. Θέλει η συμμετοχή του καθενός στο δείπνο να είναι πράξη ελεύθερη και συνειδητή και όχι πράξη ανελεύθερη και αναγκαστική. Για τούτο και αργότερα ο Χριστός θα υπογραμμίσει το «όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν» (Μάρκ. η΄ 34). Κοινή η πρόσκληση: «Έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμά εστι πάντα». Κοινή και η απάντηση. «Και ήρξαντο από μιάς παραιτείσθαι πάντες». Παρά τις διαφορετικές

δικαιολογίες κοινή είναι η παράκληση: «ερωτώ σε έχε με παρητημένον» ή και το «ου δυναμαι ελθείν».

Αποκαρδιωτική η συμπεριφορά από όλους. Διαφορετικές οι δικαιολογίες, αλλά ξεκάθαρες οι προτιμήσεις. Πρόταξαν τις υλικές και βιοτικές ανάγκες, αντί των αγαθών και της ίδιας της Βασιλείας του Θεού. «Αγρόν ηγόρασα» είπε ο πρώτος. Μια απάντηση που έγινε παροιμιώδης και που αποτυπώνει την πλήρη αδιαφορία. «Ζεύγη βοών ηγόρασα πέντε» , είπε ο δεύτερος, υποδηλώνοντας την πλήρη υποδούλωση του στην ύλη μέσα από την συμμετοχή και των πέντε αισθήσεων. «Γυναίκα έγημα» είπε ο τρίτος. Και οι τρεις απαντήσεις είναι όχι μόνο αρνητικές, αλλά και «υβριστικές» για το Θεό. Γιατί αν ο υλικός κόσμος και τα αγαθά του ήταν εμπόδιο για την είσοδο του ανθρώπου στη Βασιλεία του Θεού, τότε ο Θεός όχι μόνο δεν θα τα εδημιουργούσε, αλλά ούτε και θα τα χαρακτήριζε ως «καλά λίαν» Αν δε η οικογενειακή ζωή ήταν πάλι εμπόδιο στη σύνδεση του ανθρώπου με τον Θεό, τότε πώς ο Θεός παρουσιάζεται να ευλογεί αυτή τη σχέση; Πως ο Χριστός, πάλι, αρχίζει τα θαύματά Του από τον γάμο στην Κανά; Αλλά και ο Απόστολος Παύλος γιατί χαρακτηρίζει το γάμο ως «μυστήριο μέγα» και ότι αυτό αναφέρεται στη σχέση του Χριστού και της Εκκλησίας; (Εφεσ. ε'32).

Τέλος, αν η εργασία ήταν πηγή κακών και όχι καλών, τότε πώς ο Θεός μετά τη δημιουργία του ανθρώπου και όταν τον τοποθέτησε στον Παράδεισο τον κάλεσε «εργάζεσθαι αυτόν και φυλάσσειν;» (Γενεσ. β'15). Κατά συνέπεια, όλες οι δικαιολογίες που προβλήθηκαν από τους καλεσμένους της παραβολής, όπως και πολλές άλλες που προβάλλουμε σήμερα εμείς, δεν είναι τίποτε άλλο παρά «προφάσεις εν αμαρτίαις». Όμως, παρά την όποια διαχρονική άρνηση των ανθρώπων, το δείπνο της Βασιλείας του Θεού δεν ματαιώνεται. Θα γίνει με άλλους «κλητούς», που παρά την ατέλειά τους, μέσα από το ταπεινό τους φρόνημα και τη θετική τους απάντηση θα μετατραπούν από «κλητούς» σε «εκλεκτούς».

Αδελφοί μου, οι άνθρωποι που παρά την όποια ατέλεια τους υποκλίνονται ευλαβικά στο κάλεσμα του Θεού αναγνωρίζοντας τον Θεό ως την πηγή κάθε ευτυχίας και σωτηρίας, είναι βέβαιο ότι θα σωθούν. Η αγάπη του Θεού προσφέρεται σε όλους μέσα από την τιμητική πρόσκληση «κλητοί», Η αξία της είναι ανυπολόγιστη και ανεκτίμητη. Κι'όμως η πραγματική της αξία αποκαλύπτεται μόνο με την εξαργύρωση της, μέσα από τη θετική απάντηση του κάθε ανθρώπου.

Αδελφοί μου , όταν ο Ιουδαϊκός λαός αρνήθηκε την πρόσκληση, τότε ο Θεός προσκάλεσε τους ειδωλολάτρες. Μέσα από τη αποδοχή της πρόσκλησης , ο Θεός τούς βοήθησε να ξεπεράσουν την κάθε μορφής αναπηρία τους. Έτσι και σήμερα, μέσα από την Παραβολή καθώς και το γεγονός της Ενανθρώπισης του Κυρίου, που πλησιάζει, ανανεώνεται αυτή η πρόσκληση και σ' εμάς: «Έρχεσθε ότι ήδη έτοιμα εστί πάντα». Ας ανταποκριθούμε θετικά σ'αυτή την πρόσκληση. Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Απόστολος: Εβρ. ια'9-10, 32-40

Ευαγγέλιο: Ματθ. α'1-25

22 Δεκεμβρίου 2019

«Εκάλεσε το όνομα αυτού Ιησούν».

Πατέρες της Εκκλησίας, μεγάλοι εκκλησιαστικοί συγγραφείς, ονομάζουν τον Θεό ανώνυμον και πολυώνυμον. Ανώνυμον διότι κανένα όνομα, καμιά λέξη του ανθρώπινου λεξιλογίου δεν μπορεί να περιλάβει και να αποδώσει πλήρως την ουσία και τις αναρίθμητες και άπειρες τελειότητες του Θεού. Πολυώνυμον δε, διότι η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη, οι άνθρωποι γενικά αποδίδουν στον Θεό πολλά ονόματα, καθένα από τα οποία εκφράζει και κάποια άπειρη τελειότητα του Θεού. Το ίδιο συμβαίνει και με τον Θεάνθρωπο Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν. Πολλά ονόματα, ακριβώς διότι είναι Θεός και άνθρωπος, του έχει αποδώσει η Αγία Γραφή. Ένα όμως επικράτησε περισσότερο από όλα τα άλλα. Με αυτό τον προσφωνούσαν τότε οι άνθρωποι. Με αυτό τον επικαλούνται στις προσευχές τους οι Χριστιανοί διά μέσου των αιώνων. Είναι το όνομα Ιησούς.

Αλλά ο δίκαιος Ιωσήφ δεν του έδωσε από μόνος του το όνομα Ιησούς. Δεν το διάλεξε αυτός ανάμεσα στα πολυάριθμα ονόματα των Εβραίων. Του το έδωσε κατ' εντολήν Θεού ο άγγελος. Είναι επομένως Θεόσδοτο το ιερώτατο και αγαπημένο αυτό όνομα. Για πρώτη φορά απεσταλμένος του Θεού και κατ' εντολήν του Θεού ο αρχάγγελος Γαβριήλ γνωστοποίησε στην Παρθένον το όνομα του παιδιού, το οποίο εκ Πνεύματος Αγίου θα γεννιόταν από αυτήν. «Ιδού, τής είπε, συλλήψη εν γαστρί και τέξη υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν» (Λουκ. α' 31).

Άγγελος Κυρίου πάλι, όταν βασάνιζαν τον δίκαιο Ιωσήφ άδικες υποψίες εναντίον της Παναγίας Παρθένου, κατ' εντολήν Θεού απεκάλυψε σ' αυτόν το μυστήριο της γεννήσεως του παιδιού και του ανακοίνωσε συγχρόνως το όνομα που έπρεπε να δοθεί σ' αυτό. Παρουσιάστηκε στον ύπνο και του είπε; «Ιωσήφ υιός Δαβίδ, μη φοβηθείς παραλαβείν Μαριάμ την γυναίκα σου· το γαρ εν αυτή γεννηθέν εκ Πνεύματος εστίν Αγίου». Και αμέσως πρόσθεσε: «Τέξεται υιόν και καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν» (Ματθ. α' 20, 21). Και ο Ιωσήφ, με τη σύμφωνη γνώμη φυσικά και της Παναγίας μας, ονόμασε το παιδί Ιησούν.

Με αυτό το γλυκύτατο όνομα το προσφωνούσε με απέραντη στοργή και τρυφερότητα η μητέρα του και ο Ιωσήφ. Με αυτό το ονόμαζαν κατόπιν τα συνομήλικά του παιδιά της Ναζαρέτ και οι Ναζαρηνοί. Με αυτό άνδρα πλέον, άφθαστο διδάσκαλο και θαυματουργό, τον ονόμαζαν οι σύγχρονοι του. Αυτό τέθηκε στην επιγραφή πάνω στον σταυρό του. «Ιησούς ο Ναζωραίος, ο βασιλεύς των Ιουδαίων» είχε γράψει ο Πιλάτος (Ιω, ιθ' 19). Όταν λίγα χρόνια αργότερα ο τρομερός διώκτης των πρώτων χριστιανών Σάυλος «εμπνέων απειλής και φόνου» πορευόταν προς την Δαμασκό και είδε εκτυφλωτικό φως να τον σκεπάζει, άκουσε την φωνή του Κυρίου να του λέγει: «Σαούλ, Σαούλ, τι με διώκεις»; Σε ερώτηση του Σαούλ «ποιος είσαι, Κύριε»;, ο Κύριος απάντησε: «εγώ εμί Ιησούς, ον συ διώκεις» (Πράξ. θ' 1-5).

Αλλά τι σημαίνει η λέξη Ιησούς; Ποιο είναι το νόημα της; Είναι γνωστό, ότι κατά κανόνα τα ονόματα των Εβραίων – όπως άλλωστε και των αρχαίων Ελλήνων – εξέφραζαν ένα νόημα, είχαν κάποια σημασία. Ποια, λοιπόν, είναι η σημασία του ονόματος Ιησούς;

Το ιερό αυτό όνομα αποτελείται και είναι σύνθετο από δυο λέξεις. Από την λέξη Γιεχωβά, που σημαίνει «ο αιώνιος υπάρχων απειροτέλειος Θεός», και από την λέξη Ιεσούα, που σημαίνει «σωτηρία, σωτήρ». Επομένως ολόκληρο το όνομα σημαίνει «Θεός-Σωτήρ». Ότι δηλαδή αυτός, στον οποίο ο αρχάγγελος έδωσε το όνομα Ιησούς δεν θα ήταν ένας απλός άνθρωπος, ούτε και Θεός μόνον. Θα ήταν Θεός και άνθρωπος. Τέλειος Θεός, όπως ο Πατήρ και το Άγιον Πνεύμα, και τέλειος άνθρωπος, όπως ήταν ο Αδάμ, όταν βγήκε από τα χέρια του Δημιουργού. Για αυτό και ο απόστολος Παύλος ονομάζει τον Κύριο «δεύτερον άνθρωπον», «επουράνιον άνθρωπον», «νέον Αδάμ» (Α΄ Κορ. ιε΄ 47, 48). Είναι, λοιπόν, Θεάνθρωπος ο Ιησούς. Αυτό μαρτυρεί το όνομα του.

Υψιστος σκοπός της ενανθρωπήσεως του, της θεανδρικής υπόστασης του ήταν η σωτηρία του αμαρτωλού ανθρώπου, του ανθρώπινου γένους από τον Αδάμ μέχρι συντέλειας των αιώνων. Το βαθύτερο, άλλωστε, νόημα του ιερού αυτού ονόματος, τον σκοπό που αυτό φανερώνει, έδωσε ο ίδιος ο αρχάγγελος Γαβριήλ. Όταν προς τον Ιωσήφ είπε «καλέσεις το όνομα αυτού Ιησούν», αμέσως πρόσθεσε, «αυτός γαρ σώσει τον λαόν αυτού». Η δεύτερη φράση ερμηνεύει το όνομα και το αιτιολογεί. Θα του δώσεις, λέει, αυτό το όνομα, διότι αυτό του ταιριάζει απόλυτα, αυτό δηλώνει τον σκοπό της σαρκώσεως. Διότι αυτός, ο Ιησούς, θα σώσει, θα απαλλάξει και θα ελευθερώσει τον λαόν του από το βάρος και την ενοχή της αμαρτίας. Είναι Θεός – Σωτήρ.

Πόσες και πόσες φορές ο Ιησούς δεν κάλεσε στη σωτηρία τους ανθρώπους της εποχής του και δεν καλεί όλους τους ανθρώπους της οικουμένης διά μέσου των αιώνων; Είπε και λέει, «δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς. Άρατε τον ζυγόν μου εφ υμάς... και ευρήσετε ανάπαυσιν ταις ψυχαίς υμών» (Ματθ. ια΄ 28, 29). Αμέσως μετά την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος κήρυτταν οι Απόστολοι προς τα πλήθη των Εβραίων, και κατόπιν προς όλη την οικουμένη σωτηρία στο όνομα του Ιησού. Μνημειώδης μένει η διακήρυξη του αποστόλου Πέτρου: «Ας γίνει γνωστό σ' όλους σας, είπε..., ότι δεν είναι δυνατόν με κανένα άλλο πρόσωπο και με κανένα άλλον τρόπο να πετύχουμε την σωτηρία, παρά μόνο δια του Ιησού, διότι δεν υπάρχει κανένα άλλο όνομα κάτω από τον ουρανό και πάνω στην γη, παρά μόνο το όνομα Ιησούς, που έχει δοθεί εκ μέρους του Θεού στους ανθρώπους, δια του οποίου έχει οριστεί να σωθούμε όλοι μας» (Πράξ. δ΄ 10, 12).

Ο Κύριος, που ως βρέφος, γεννήθηκε στη Βηθλεέμ είναι Θεός – Σωτήρ. Αυτό διαλαλεί το όνομα Ιησούς. Σαρκώθηκε για την σωτηρία όλου του ανθρώπινου γένους, για την σωτηρία του καθενός από μας προσωπικά. Και είναι για τον καθένα μας, ατομικά, Ιησούς δηλαδή Θεός – Σωτήρ.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. α',11-19

Ευαγγέλιο: Ματθ. β'13-23

29 Δεκεμβρίου 2019

Γεγονός άμεσα συνυφασμένο με τη μεγάλη γιορτή των Χριστουγέννων, την οποία εξακολουθούμε να γιορτάζουμε, και που κατακλύζει τις εκκλησιαστικές ακολουθίες των ημερών, είναι η προσκύνηση των Μάγων, την οποία αξίζει να αναλύσουμε.

Είναι γνωστό πως τον Χριστό δεν τον περίμεναν μόνο οι Εβραίοι, προετοιμασμένοι από τις εξαγγελίες των προφητών. Τον περίμεναν και οι ειδωλολάτρες. Ήταν «η προσδοκία των Εθνών», των ειδωλολατρών. Την ημέρα που έδιωχνε τους πρωτοπλάστους από τον παράδεισο, ο Θεός τούς έδωσε και μian ελπίδα. Δεν ήθελε να περιπέσουν σε απόγνωση. Τους είπε ότι κάποιος απόγονος της γυναίκας θα συνέτριβε την κεφαλή του όφεως, θα αφαιρούσε τη δύναμη του σατανά. Οι πρωτόπλαστοι μετέφεραν την υπόσχεση αυτή του Θεού στα παιδιά τους, κι εκείνα στα δικά τους παιδιά. Έτσι, κι όταν ξέχασαν τον αληθινό Θεό, έμεινε στους ανθρώπους η προσδοκία του λυτρωτή.

Στους Εβραίους δίνονταν, κατά καιρούς, λεπτομέρειες της έλευσης του λυτρωτή, του Μεσσία, με τους προφήτες. Στους Έλληνες προγόνους μας γίνονταν αναφορές από τους φιλοσόφους. Στους Πέρσες ένας μάντης αναφέρθηκε στη γέννηση, στον χώρο του Ιακώβ, του Ισραήλ δηλαδή, ενός μεγάλου βασιλιά, την έλευση του οποίου θα εμήνυε ένα πρωτοφανές αστέρι. Κι ήταν αυτό το αστέρι που είδαν οι Μάγοι και ήλθαν από την Ανατολή, την Περσία, να προσκυνήσουν τον Χριστό.

Οι Μάγοι δεν ήσαν ούτε ταχυδακτυλουργοί, ούτε ασχολούνταν με τη μαγεία. Ήσαν σοφοί ηγεμόνες, επιστήμονες αστρονόμοι, που μελετούσαν τα ουράνια σώματα. Η Υμνολογία μας τους αποκαλεί «απαρχήν των εθνών». Απαρχές ήταν τα πρωτογεννήματα, τα πρώτα στάχυα, τα πρώτα σταφύλια, τα πρώτα προϊόντα γενικά. Ως πρωτογεννήματα ήσαν τα καλύτερης ποιότητας προϊόντα του είδους τους, γι' αυτό και προσφέρονταν στον Θεό. Η Υμνολογία, λοιπόν, απευθυνόμενη στον Χριστό λέει : «Την απαρχήν των εθνών ο ουρανός σοι προσεκόμισε τω κειμένω νηπίω εν φάτνη, δι' αστέρος τους μάγους καλέσας». Δηλαδή « ο ουρανός οδήγησε κοντά σου, σ' εσένα το νήπιο που βρισκόσουν στη φάτνη, ό,τι καλύτερο είχε να επιδείξει η ειδωλολατρία, τους Μάγους, αφού τους κάλεσε και τους οδήγησε με το αστέρι».

Προηγουμένως προσκύνησαν τον Χριστό, ως εκπρόσωποι του Ιουδαϊσμού, οι ποιμένες. Τώρα τον προσκυνούν ως εκπρόσωποι του ειδωλολατρικού κόσμου, οι Μάγοι. Τα Ευαγγέλια δεν μιλούν για τον αριθμό των Μάγων. Επειδή πρόσφεραν τρία δώρα, σχηματίστηκε η ιδέα στον κόσμο, για τρεις Μάγους.

Τα τρία δώρα που πρόσφεραν στον νεογέννητο Χριστό οι Μάγοι, είχαν συμβολικό χαρακτήρα. Ο χρυσός, το χρυσάφι, είναι το κατ' εξοχή βασιλικό μέταλλο. Το στέμμα των βασιλέων, αλλά και τα κοσμήματα σ' ένα παλάτι είναι κατασκευασμένα από χρυσάφι. Αν θα πάρεις ένα δώρο σ' ένα βασιλιά, δεν θα του πάρεις κάτι το ευτελές. Θα του πάρεις ένα χρυσό αντικείμενο. Παίρνοντας, λοιπόν, οι Μάγοι στον Χριστό ως δώρο, χρυσόν, αναγνωρίζουν τη βασιλική ιδιότητά του. Τον αναγνωρίζουν ως βασιλιά.

Ο λίβανος, το λιβάνι, το θυμίαμα δηλαδή, είναι κάτι το οποίο προσφέρεται μόνο στον Θεό. Προσφέροντας οι Μάγοι στον Χριστό, ως δώρο, λίβανον, τον αναγνωρίζουν ως Θεό.

Η σμύρνα ήταν ένα ελαιώδες υγρό με διάφορες χρήσεις, κυρίως ταριχευτικές. Οι αρχαίοι άλειψαν τους νεκρούς τους με σμύρνα, προκειμένου να διατηρηθούν για κάποιες μέρες και να μην αρχίσει αμέσως η αποσύνθεση του νεκρού σώματος. Το Ευαγγέλιο περιγράφοντας την ταφή του Χριστού λέει: «Ἦλθε και Νικόδημος φέρων μείγμα σμύρνης και αλόης...» (Ἐφερε ο Νικόδημος, που μαζί με τον Ιωσήφ τον από Αριμαθαίας έθαψαν τον Χριστό, μείγμα από σμύρνα και αλόη). Η σμύρνα είχε και αναλγητικές ιδιότητες. Την έδιναν σ' αυτούς που εσταύρωναν, ή εκτελούσαν με άλλο τρόπο, για να ναρκωθούν και να μη νιώθουν τόσο πολύ τους πόνους. Για τον Χριστό λεν οι Ευαγγελιστές «εδίδουν αὐτῷ πιεῖν εσμυρνισμένον οἶνον...» Ἐδιναν στον Χριστό να πιεῖ κρασί το οποίο είχαν αναμείξει με σμύρνα. Ο Χριστός, βέβαια δεν ήπιε αυτό το μείγμα.

Δίνοντας, λοιπόν, οι Μάγοι, ως δώρο, στον Χριστό σμύρνα, αναγνωρίζουν ότι θα πεθάνει και θα χρειαστεί αυτό το υλικό.

Ἐνας ύμνος των ημερών εξηγεί ότι οι Μάγοι πρόσφεραν στον Χριστό «δόκιμον χρυσόν ως βασιλεί των αἰώνων και λίβανον ως Θεῶ των ὄλων· ως τριημέρω δε νεκρῶ, σμύρναν τῷ αθανάτῳ».

Είπαμε, πιο πάνω, ότι οι Μάγοι εκπροσωπούσαν εμάς τους πρώην ειδωλολάτρες στην προσκύνηση του Θείου Βρέφους. Πρόσφεραν, επομένως, τα δώρα τους και εκ μέρους μας. Αναμένει, ως εκ τούτου, ο Χριστός από τον καθένα μας να τον αναγνωρίζουμε ως τον μόνον αληθινό Θεό και να του προσφέρουμε τη λατρεία μας. Να τον αναγνωρίζουμε ως βασιλέα και κύριο της ζωής μας, υπακούοντας στους νόμους του. Να αναγνωρίζουμε και την ενανθρώπησή του, το πάθος και την τριήμερη ταφή του, για χάρη μας, και να βλέπουμε στο πρόσωπο τού κάθε ανθρώπου εκείνον «υπέρ οὐ Χριστός απέθανεν».

Αντικρύζοντας με αυτό τον τρόπο την άφατη συγκατάβαση του Χριστού, θα οικειοποιηθούμε και τα αγαθά που έφερε στη γη η ενανθρώπησή Του.

† **Ο Πάφου Γεώργιος**

ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΙΑ, ΔΗΛΑΔΗ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο Χριστός γεννάται, ας τον δοξάσετε· ο Χριστός έρχεται από τους ουρανοί, ας τον προϋπαντήσετε· ο Χριστός ευρίσκεται επί της γης, ας υψωθήτε. «Δοξολογήσατε τον Κύριον, όλη η γη», και, δια να τα είπω και τα δύο με μίαν λέξιν, ας ευφρανθούν οι ουρανοί και ας νιώση αγαλλίασιν η γη δια τον ουράνιον ο οποίος έγινε επίγειος. Ο Χριστός εσαρκώθη, νιώσατε αγαλλίασιν από χαράν και τρόμον. Από τρόμον εξ αιτίας της αμαρτίας· από χαράν εξ αιτίας της ελπίδος. Ο Χριστός εγεννήθη από την Παρθένον. Γυναίκες, παραμένετε παρθένοι δια να γίνετε μητέρες του Χριστού. Ποίος δεν αποδίδει λατρείαν εις εκείνον ο οποίος υπήρχεν απ' αρχής; Ποίος δεν δοξολογεί εκείνον ο οποίος ενεφανίσθη τώρα τελευταία;

Πάλιν διαλύεται το σκοτάδι, πάλιν εμφανίζεται το φως. Πάλιν η Αίγυπτος τιμωρείται με σκότος, πάλιν ο ισραηλιτικός λαός φωτίζεται με στήλην πυρός. Ο λαός ο οποίος κάθεται εις το σκοτός άς ίδη το λαμπρόν φως της κατανοήσεως των θείων μυστηρίων. «Τα παλαιά έχουν περάσει· ιδού, τα πάντα έχουν γίνει νέα». Το γράμμα υποχωρεί ενώ το πνεύμα αναδεικνύεται. Αι σκιαί απομακρύνονται και έρχεται εις την θέσιν των η αλήθεια. Ο τύπος του Μελχισεδέκ εκπληρώνεται. Ο αμήτωρ γίνεται απάτωρ. Έτο αμήτωρ προηγουμένως και τώρα γίνεται απάτωρ. Οι φυσικοί νόμοι καταλύονται. Ο ουράνιος κόσμος πρέπει να συμπληρωθή. Ο Χριστός διατάζει· ας μην αντιστεκώμεθα. «Όλοι οι λαοί ας χειροκροτήσετε» επειδή εγεννήθη εις ημάς παιδίον, μας εδόθη υιός, εις τους ώμους του οποίου ευρίσκεται η εξουσία (διότι εξυψώνεται μαζί με τον σταυρόν) και ο οποίος ονομάζεται «αγγελιαφόρος μεγάλης θελήσεως» (της θελήσεως του Πατρός). Ο Ιωάννης ας βροντοφωνήση: «ετοιμάσατε τον δρόμον του Κυρίου» Και εγώ θα διαλαλήσω την σημασίαν της ημέρας: Ο άσαρκος παίρνει σάρκα. Ο Λόγος ενώνεται με την ύλην. Ο άορατος γίνεται ορατός. Εκείνος τον οποίον δεν ημπορούσε να εγγίση κανείς, ημπορεί να ψηλαφηθή. Ο άχρονος αποκτά αρχήν. Ο Υιός του Θεού γίνεται Υιός ανθρώπου, «ο Ιησούς Χριστός, ο οποίος ήτο χθές, είναι σήμερον και θα παραμείνη ο ίδιος εις τους αιώνας». Οι Ιουδαίοι ας σκανδαλίζωνται. Οι Έλληνες ας ειρωνεύωνται και οι αιρετικοί ας κουράζωνται με τας φλυαρίας των. Θα τον πιστεύσουν, όταν θα τον ίδουν να ανέρχεται εις τον ουρανόν. Και αν όχι τότε, οπωσδήποτε όταν θα τον ίδουν να έρχεται από τους ουρανοί και να κάθεται ως κριτής.

Αυτά όμως αργότερα. Σήμερα η πανήγυρις, είναι τα Θεοφάνια, δηλαδή η Γέννησις. Διότι λέγονται και τα δύο, επειδή δι' ένα και το αυτό πράγμα υπάρχουν δύο ονόματα. Διότι ο Θεός εφανερώθη εις τους ανθρώπους δια της γεννήσεως. Και υπήρχε μεν πρίν, και υπήρχε πάντοτε, προερχόμενος από τον πάντοτε υπάρχοντα, πάνω από κάθε αιτίαν και λογικήν (επειδή δεν υπήρχε λόγος ανώτερος από τον Λόγον), αλλά μετά έλαβε σώμα προς χάριν μας, δια να μας χαρίση την ευτυχή ύπαρξιν, εκείνος ο οποίος μας έδωσε την ύπαρξιν, ή, καλύτερα, διά να μας επαναφέρει με την σάρκωσίν του εις την ευτυχή ύπαρξιν

από την οποίαν είχαμε απομακρυνθή εξ αιτίας της κακίας μας. Και εις μεν την εμφάνισιν δίδεται το όνομα Θεοφάνια, εις δε την γέννησιν, Γενέθλια.

Αυτό είναι δι' ημάς το νόημα της πανηγύρεως και αυτό εορτάζομεν σήμερα: Τον ερχομόν του Θεού προς τους ανθρώπους, δια να έλθωμεν να κατοικήσωμεν κοντά εις τον Θεόν, ή δια να επανέλθωμεν (διότι έτσι νομίζω ότι είναι σωστότερον να ειπωθή), δια να ενδυθώμεν τον νέον άνθρωπον, αφού εγκαταλείψωμεν τον παλαιόν. Και όπως έχομεν αποθάνει μαζί με τον Αδάμ, έτσι ας ζήσωμεν μαζί με τον Χριστόν, ας γεννηθώμεν μαζί του, ας συσταυρωθώμεν και ας ταφώμεν μαζί του, δια ν' αναστηθώμεν με την ανάστασίν του. Διότι πρέπει να υπομείνω την αντίστροφον πορείαν, η οποία οδηγεί εις το αγαθόν. Και όπως από τα πιο ευχάριστα ήλθαν τα δυσάρεστα, έτσι και από τα δυσάρεστα να επανέλθουν τα πιο ευχάριστα. «Διότι εκεί όπου ηυξήθη σημαντικά η αμαρτία, εκεί εδόθη πλουσιοπάροχα και η χάρις». Και αν η γεύσις επέφερε την καταδίκην, δεν εδικαίωσε, πολύ περισσότερον το πάθος του Χριστού; Ας εορτάζωμεν επομένως όχι με δημοσίας πανηγύρεις, αλλά κατά τρόπον θεικόν. Όχι κατά τρόπον κοσμικόν, αλλά κατά τρόπον υπερκόσμιον. Όχι τα ιδικά μας, αλλά περισσότερον τα του Κυρίου. Όχι τα σχετικά με την ασθένειαν, αλλά τα σχετικά με την θεραπείαν. Όχι τα της δημιουργίας, αλλά τα της αναδημιουργίας.

Πώς θα γίνη δε αυτό; Μη στολίσωμεν τα προπύλαια, μη δημιουργήσωμεν χορούς, μη στολίσωμεν τους δρόμους, μη χορτάσωμεν τα μάτια μας, μη τέρψωμεν την ακοήν μας με μελωδίας, μην κάνωμεν θηλυπρεπή την όσφρησίν μας, μη διαφθείρωμεν την γεύσίν μας, μην επιτρέψωμεν εις την αφήν να ευχαριστηθή, εις τας ευκόλους αυτάς εισόδους της αμαρτίας, ας μη δείξωμεν αδυναμίαν εις ένδυμα μαλακόν και πλούσιον, του οποίου το κυριώτερον χαρακτηριστικόν είναι το ότι είναι άχρηστον, ας μη φορτωθώμεν με πολυτίμους λίθους και με αστραφτερό χρυσάφι, ας μη μεταχειρισθούμε βαψίματα, τα οποία κάνουν ψεύτικον το φυσικόν κάλλος και τα οποία έχουν εφευρεθή δια να καταστρέψουν την εικόνα. Ας μην παραδιδώμεθα εις γλέντια και οινοποσίας, με τας οποίας γνωρίζω ότι είναι συνυφασμένα και σαρκικά όργια, επειδή τα κακά μαθήματα προέρχονται από τους κακούς διδασκάλους, ή, καλύτερα, επειδή από κακόν σπόρον κακός βλαστός θα φυτρώση. Ας μην ετοιμάσωμεν παλαιά στρώματα δια να προσφέρωμεν εις την γαστέρα μας προσκαίρους ηδονάς. Ας μη δοκιμάσωμεν τα κρασιά τα οποία αναδίδουν μυρωδιά από άνθη, τα περίτεχνα κατασκευάσματα των μαγείρων, την πολυτέλειαν των αρωμάτων. Ας μη μας προσφέρουν η γη και η θάλασσα την πολύτιμον κοπριά των. Διότι έτσι ξέρω εγώ να αποκαλώ την πολυτέλειαν. Ας μη προσπαθούμεν να ξεπεράση ο ένας τον άλλον εις την ακολασίαν. Διότι ακολασία δι' εμέ είναι κάθε τι περιττόν και περισσότερον από ό,τι χρειαζόμεθα. Και αυτά να συμβαίνουν όταν άλλοι, οι οποίοι προέρχονται από τον ίδιον πηλόν με μας και από την ιδίαν ένωσιν, πεινούν και έχουν ανάγκην.

**(ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΡΓΑ
ΤΟΜΟΣ 5ος, ΣΕΛ. 37 - 43)**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου
για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών σελ. 50

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Τα άγια Θεοφάνια	σελ.	2
Κυριακή μετά τα Φώτα		4
Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά		6
Κυριακή ΙΕ΄ Λουκά (Ζακχαίου)		8
Υπαπαντή του Κυρίου		10
Κυριακή ΙΣΤ΄ Ματθαίου		12
Κυριακή ΙΖ΄ Ματθαίου		14
Κυριακή ΙΣΤ Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)		16
Κυριακή ΙΖ΄ Λουκά (Ασώτου)		18
Κυριακή της Απόκρεω		22
Κυριακή της Τυρινής		24
Κυριακή Α΄ των Νηστειών (Ορθοδοξίας)		26
Κυριακή Β΄ των Νηστειών		28
Κυριακή Γ΄ των Νηστειών (Σταυροπροσκυνήσεως)		30
Κυριακή Δ΄ των Νηστειών		32
Κυριακή Ε΄ των Νηστειών		34
Κυριακή των Βαΐων		36
Κυριακή του Πάσχα		38
Κυριακή του Αντίπασχα (του Θωμά)		42
Κυριακή των Μυροφόρων		44
Κυριακή του Παραλύτου		46
Κυριακή της Σαμαρείτιδος		48
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α΄ Οικουμενικής Συνόδου)		52
Κυριακή της Πεντηκοστής		54
Κυριακή των Αγίων Πάντων		56
Κυριακή Β΄ Ματθαίου		58
Κυριακή Γ΄ Ματθαίου		62
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου)		64
Κυριακή Ε΄ Ματθαίου		66

Κυριακή ΣΤ΄ Ματθαίου	68
Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου	70
Κυριακή Η΄ Ματθαίου	72
Κοίμησις της Υπεραγίας Θεοτόκου	74
Κυριακή Θ΄ Ματθαίου	76
Αρχή της Ινδίκτου	82
Κυριακή προ της Υψώσεως	84
Κυριακή μετά την Ύψωσιν	86
Κυριακή Α΄ Λουκά	88
Κυριακή Β΄ Λουκά	90
Κυριακή Γ΄ Λουκά	92
Κυριακή Δ΄ Λουκά (Αγίων Πατέρων Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου)	94
Κυριακή Στ΄ Λουκά	96
Κυριακή Ζ΄ Λουκά	98
Κυριακή Ε΄ Λουκά	102
Κυριακή Η΄ Λουκά	104
Κυριακή Θ΄ Λουκά	106
Κυριακή ΙΓ΄ Λουκά	108
Κυριακή ΙΔ΄ Λουκά	110
Κυριακή Ι΄ Λουκά	112
Κυριακή ΙΑ΄ Λουκά (των Προπατόρων)	114
Κυριακή Προ της Χριστού Γεννήσεως	116
Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν	118

ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Γρηγορίου Θεολόγου: Λόγος ΛΗ΄ «Εις τα Θεοφάνια, δηλαδή τη Γέννησιν του Σωτήρος».	120
--	-----

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

Σελ.

ΜΗΝΕΣ

Ιανουάριος - Φεβρουάριος	20
Μάρτιος - Απρίλιος	40
Μάιος - Ιούνιος	60
Ιούλιος - Αύγουστος	80
Σεπτέμβριος - Οκτώβριος	100
Νοέμβριος - Δεκέμβριος	124

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πα.	1/11	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	1/12	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Κυ.	3/11	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ	Τρ.	3/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ (Εσπ.)
Κυ.	3/11	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Εσπ.)	Τε.	4/12	ΑΡΓΑΚΑ
Δε.	4/11	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Πε.	5/12	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιος Νικόλαος (Εσπ.)
Τρ.	5/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Εσπ.)	Πα.	6/12	ΧΡΥΣΟΧΟΥ
Πα.	8/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγ. Νεκτάριος (Εσπ.)	Κυ.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	10/11	ΠΑΝΑΓΙΑ	Κυ.	8/12	ΑΛΕΚΤΟΡΑ (Εσπ.)
Κυ.	10/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Μηνάς (Εσπ.)	Τε.	11/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας (Εσπ.)
Δε.	11/11	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Πε.	11/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
Πε.	14/11	ΑΡΣΟΣ	Κυ.	15/12	ΣΙΜΟΥ
Κυ.	17/11	ΠΩΜΟΣ	Σα.	21/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Τε.	20/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εσπ.)	Κυ.	22/12	ΓΙΟΛΟΥ
Πε.	21/11	ΠΕΓΕΙΑ	Τε.	25/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Κυ.	25/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Στυλιανός (Εσπ.)	Πε.	26/12	ΛΕΜΠΑ (Εσπ.)
Πα.	29/11	ΕΜΠΑ (Εσπ.)	Κυ.	29/12	ΤΙΜΗ
Σα.	30/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	3/11	ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	Τρ.	3/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Εσπ.)
Κυ.	10/11	ΦΟΙΝΙ	Τε.	4/12	ΑΡΜΟΥ
Κυ.	10/11	ΛΑΣΑ, Άγιος Μηνάς (Εσπ.)	Τε.	6/12	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νικόλαος
Δε.	11/11	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ ΠΕΝΤΑΛΙΑ	Πα.	6/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Τε.	20/11	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Παναγία Θεοσκέπαστη (Εσπ.)	Σα.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ (Εσπ.)
Πε.	21/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα	Κυ.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	25/11	ΤΑΛΑ, Αγία Αικατερίνη	Τρ.	24/12	ΚΙΝΟΥΣΑ, Αγία Ευγενία
Σα.	30/11	ΕΜΠΑ (Εσπ.)	Τρ.	31/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπνία)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

3/11	ΚΟΛΩΝΗ	1/12	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
10/11	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ	8/12	ΑΡΜΟΥ
17/11	ΧΟΛΕΤΡΙΑ	15/12	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

3/11	ΣΤΑΤΟΣ	8/12	ΤΣΑΔΑ
10/11	ΠΟΛΕΜΙ	15/12	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ
17/11	ΑΡΟΔΕΣ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

3/11	ΚΟΝΙΑ	8/12	ΑΧΕΛΕΙΑ
17/11	ΛΕΜΠΑ	15/12	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αγτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imparphou.org